

Asterixova dobrodružství

Volné převyprávění komiksů o Asterixovi. Text vznikl jako symbolický rámeček pro tábor
5. oddílu vodních skautů Třebíč.

Autoři textů: Zdeněk *Jánošík* Jančík
Jan *Honzík* Klusáček
Vilém *Vilda* Ondrák
Matěj *Glum* Píro
Jan *Sršáň* Uher

Vysázeno programem L^AT_EX.

28. června 2010

Obsah

1 Asterix z Galie	3
1.1 Odbojná vesnice	3
1.2 Tajný plán	4
1.3 Za nepřátelskou linií	6
1.4 Past na druida	8
1.5 Žerty s Římany	9
1.6 Veliký Říman	11
2 Asterix a Normani	13
2.1 Novinky z Lutecie	13
2.2 Příjezd Normanů	14
2.3 Zajatec	15
2.4 Bitka	16
2.5 Kde je bard?	17
2.6 Jedinečný koncert	17
3 Asterix v Helvetii	19
3.1 Galská vesnice	19
3.2 Palác Bacilovira	20
3.3 Návštěva Panoramixe	23
3.4 Orgie guvernéra Diplodoka	25
3.5 Problém na hranici	27
3.6 Krčma u jezera	28
3.7 Zrzavý hospodský	30
3.8 Sejfové dobrodružství	32
3.9 Mezinárodní konference kmenových náčelníků	33
3.10 Oslavy veteránů	35
3.11 Cesta do hor	37
3.12 Všude dobře, doma nejlíp	39
4 Asterix v Británii	41
4.1 Invaze do Británie	41
4.2 Zahraniční pomoc	43
4.3 Mare Britannicum	44
4.4 U veselého kance	46
4.5 Vyvalte sudy	50

4.6	Uvěznění	52
4.7	Parková alej	54
4.8	Karambol na řece	57
4.9	V britské vesnici	58
4.10	Hurá do Galie!	59
5	Asterix a zlatý srp	61
5.1	Zlomený srp	61
5.2	Na cestě	61
5.3	V Lutecii	62
5.4	V římském paláci	63
5.5	Na stopě	63
5.6	Pátrání	64
5.7	Osvobození Amerixe a návrat domů	65

Kapitola 1

Asterix z Galie

1.1 Odbojná vesnice

Píše se rok 50 před Kristem. Téměř celé Evropa úpí pod nadvládou mocných Římanů. V tento čas vládne Říman z nejslavnějších, Gaius Julius Caesar. Římané se v průběhu staletí stali mocnými válečníky a rozlezi se z Itálie téměř všemi směry. Jen málo národů se jim dokázalo postavit do cesty. Za zmínku stojí tvrdohlaví Germáni, kteří jsou proslulí svou zuřivostí. Tedy byli proslulí, i oni se museli sklonit před vynikající válečnou taktikou Římanů. Kdesi na okraj kronik ještě nějaký pisálek vměstnal jakýsi trapný incident, kdy jedna nejmenovaná ZOO v Římě velmi stála o chov slonů. Napsala tedy do Afriky známému obchodníku se slony Hanibalovi. Tento horal způsobil poprask, když se spolu se svými slony a partou naháněčů z ničeho nic objevil před Římskými branami. Z obchodu se ZOO sešlo, neboť sloni i Afričané, naprosto nezvyklí na místní klima, neudrželi své pudy na uzdě a vrhli se na Římany, jichž pár pobili. Římané se dodnes chlubí svým takzvaným velkým vítězstvím nad obchodníky se slony a horal Hanibal inspiroval mnohé další k provozování pěkného sportu – alpinismu.

Římané jsou tedy při boji velmi organizovaní, mají dobré vybavení a vůbec ovládají umění válečné. Náš příběh se odehrává v Galii, kterážto krajina zve se dnes Francií. Nuže celá Galie je nyní obsazena Římskými legiemi, což jsou organizované party italských uzurpátorů. Opravdu celá Galie??? Ale kdeže! Jedna vesnice odbojných a statečných Galů již dlouho vzdoruje neuvěřitelné přesile a materiální převaze Římských nájezdníků. Vzdoruje dokonce i poté, co byl vrchní velitel Galských vojsk Versinžetorix donucen složit zbraně k Caesarovým nohám. Vzdoruje sama, vzdoruje jaksi mimochodem. Galové z této vesnice jsou něčím zvláštní. Zdá se, že si pramálo dělají ze strašlivé Římské přesily. Nelekají je naleštěné uniformy, ba ani opevněných táborů, které nechal Caesar rozestavit kolem jejich vesnice, čímž ji dokonale obklíčil. Tito Galové jsou veselé povahy, potyčky s Římany přímo vyhledávají, berou je jako jakýsi sport. Jejich hlavní zbraní je kouzelný nápoj, který jim připravuje ctihodný druid Panoramix. Nápoj činí každého, kdo se ho napije, na krátký čas ukrutně silným, téměř nepřemožitelným. Vyzbrojeni tímto mokem vrhají se Galové s radostí do bitev s Římany, kteréžto většinou roznesou na kopytech. Ale Římané jsou velice tvrdohlavý národ, stále

další a další legionáři přichází ke Galské vesnici, aby se ji jali obléhat. Nový vojáci nic netuší o nadpřirozené síle místních Galů a tak jsou vždy velice překvapeni, když deset urostlých Římských svalovců postupuje na samotného průřavého Gala, který se na ně vesel zubí a výmluvně si vyhrnuje rukávy. Takoví Římští hrdinové obvykle o několik vteřin později plachtí vzduchem směrem k některému ze svých táborů a o několik dalších vteřin později, narážejí – obvykle hlavou – do dřevěné palisády vystavěné jejich kamarády.

Onen mrňavý Gal, na kterého Římané velice často narazí, je udatný rek Asterix. Vyniká bystrou myslí a často poráží nepřitele ne pomocí svalů, ale lstivými nápady. Asterixův nejlepší přítel má jméno Obelix. Povoláním je dodavatel menhirů. Menhir je obrovský otesaný kámen, obvykle kuželovitého tvaru, na který si Galové obzvláště potrpí. Stojí na něm celá jejich architektura. Obelix je obrovský neotesaný balvan, na kterém stojí dodávky menhirů. Má velké břicho a velký apetit, který kojí pečenými divočáky. Svě řemeslo vykonává bezstarostně. Boděť by se taky bál o své živobytí, když je široko daleko jediným, kdo menhir vůbec uzvedne. Obelix totiž jako dítě spadl do hrnce s kouzelným nápojem. Nechtěná koupel mu propůjčila sílu neobvyklou i na Galy a k tomu trvalou. Obelix tedy nemusí pít kouzelný nápoj, je silný neustále. O to větší má požitek z potyček s Římany, které jsou kromě zběsilého požívání divočáků jeho oblíbenou kratochvílí.

Zavítáte-li někdy do této vesnice. Jistě potkáte vysokého starého muže s bílým vousem. Má jméno Panoramix. Je to druid. Čili něco jako evropský kouzelník, indiánský šaman, či český Paroubek. Ovládá tedy stejně jako všichni tři zmínění pánové síly nadpřirozené. K jeho mistrovským kouskům patří příprava již zmiňovaného nápoje síly. Vládne však i dalšími dovednostmi, vyzná se v bylinkářství, jeho mentální síla si v ničem nezadá s rozzuřeným drakem, dobře šplhá po stromech a vaří výbornou houbovou polívku. Náčelník celé vesnice má jméno Majestatix. Jeho kuráž, rozvaha a břicho jsou veliké. Majestatix obvykle předstupuje před osadu nesen na štítu dalšími galskými válečníky. Jeho rozkazy jsou moudré, a když zrovna nejsou, platí dříve řečené. Za zmínku jistě stojí i věhlasný bard Kakofonix. Vskutku slyšet tohoto mistra zpívat je nezapomenutelný zážitek. Je to perla mezi bardy, jak tedy tvrdí on sám. Ostatní jsou spíše toho názoru, že Kakofonix je výtečný a milý společník, když je zticha. Ve vesnici žije i spousta jiných Galů, ti jsou ale povětšinou obyčejní, tedy aspoň dle galských měřítek. Pojd' me si tedy poslechnout příhody těchto válečníků.

1.2 Tajný plán

„Hlídka se vrátila, ó Gaie Bone.“ Promluvila oteklá ústa vyhublého legionáře, jeden zub se mu povážlivě kýval. Zbytek patroly vypadal, jako by ho přešel parní válec, dupnul na brzdu a hodil tam ještě zpátečku.

„Probůh Fujtajblusi! Střetli jste se se stovkou barbarů?“ zhrozil se Gaius Bonus, otlý velitel jednoho z římských táborů, které obklíčily naši galskou vesničku.

„No to ani ne,“ pravil Fujtajblus, velitel navrátilší se patroly.

„Ale rozhodně to probíhalo, jako bychom se střetli se stovkou mužů,“ pravil druhý legionář.

„Mohlo jich být tak dvacet,“ přidal se třetí.

„Rozhodně jich nebylo míň než deset, ó veliteli,“ pravil čtvrtý.

„No vlastně byl jen jeden,“ odvážil se kápnout božskou Fujtajblus.

„A k tomu mrňavej skrček,“ doplnil ho Akvadus, druhý z legionářů.

„To snad ne! To není možné! Jeden mrňavý Gal dokázal porazit statečnou patrolu římských vojáků? Vždyť jste měli přesilu čtyři ku jedné!“

„No to zas ne, ne porazit,“ upřesnil Akvadus.

„My jsme se dali na taktický ústup,“ kýval se v kolenou Fujtajblus.

„Ale Gal se nenechal zmást a pronásledoval nás.“

„A pak?“ Pravil nevěřičně Gaius Bonus.

„No pak. . . pak jsme se s ním střetli.“

„Výborně!“ Zajásal Gaius Bonus.

„No to zas taky nebylo úplně šťastné, ó Gáie Bone,“ opatrně nadhodil Fujtablus.

„Gal kolem sebe mával pěstičkami, a my jsme najednou leželi na zemi, a pak plachtili vzduchem směrem k táboru,“ popsal střet Akvadus.

„Neslýchané! Nevídané! Nehmatané! To je prostě nemorální! Není přece fér, když jeden Gal rozmáčkne 4 urostlé Římany, jako by to byli mouchy!“ Rozzuřil se Gaius Bonus. „V té strašné síle Galů musí být nějaký podfuk. Musím na něj přijít, porazit je a pak dostanu odměnu od samotného Caesara.“

Zatímco Gaius Bonus spřádal plány, kterak rozlousknout tajemství galské síly, Gal Asterix se vrací do své vesnice.

„Ahoj Asterixi, jaká byla procházka? Nic se nedělo?“ Promluvil veliký menhir. Menhiry, ale nemluví, to se jen za ním skovával Obelix.

„Ani ne, brachu... a vlastně počkej potkal jsem čtyři Římany. Zahráli jsme si na kočku a myš. Mám pocit, že ta jejich brnění dělají z nějaké měkkí oceli.“

„To není fér, ty si užíváš a já pracuju,“ rozesmutnil se Obelix.

„Samotnému se ti mohlo něco stát, měl bych chodit s tebou.“

„Nesmysl,“ pravil Asterix, „dokud nám druid vaří kouzelný nápoj, můžu klidně jít sám třeba do Říma. Ostatně pojďme navštívit druida.“

Panoramixe zastihli v jeho chýši. Vládlo v ní strašidelné přítmí, na stěnách vysely nejrůznější ingredience do starobyklých lektvarů, jako třeba žáby, hadi, divočáci, ale i hřebíček, tymián a bobkový list. Uprostřed chýše stál veliký hrnec, ve kterém vysoká postava v červenobílém pláštiku topila obří naběračku s rudým humrem, který stále nechtěl pochopit, že byl osudem vyvolen stát se součástí lektvaru. Panoramixe příchod obou přátel vylekal, leknutím vyhodil naběračku do vzduchu, humr vítězoslavně zadupal a rozběhl se k východu.

„Asterixi, Obelixi! Chyťte zběha!“ Obelix donutil své otlulé nohy k pohybu, ale zakopl a humr ho briskně přeběhl. Asterix se po něm rozmách, jenže humr předvedl elegantní matrixovský úhyb a dál si to štrádoval z chýše. Byl pevně rozhodnut nestát se součástí lektvaru. V tom se odněkud přihnala bílá koule, vrhla se na humra, chvíli s ním zápolila, pak vítězoslavně zaštekala a hrdě ho přinesla Panoramixovi.

„Hodný, moc hodný Idefix!“ Pochválil pejska druid a vyčítavě se podíval na oba přátele.

„Celá vesnice by byla bezbranná, kdybych tohohle humra nepřidal do lektvaru. Neměl by pak ten správný šmrnc.“

„Promiň, ó druide, nechtěli jsme tě vylekat,“ omlouval se Asterix. Druid nakrčil nos, praštil humra paličkou a s vítězoslavným úsměvem ho vhodil do bublajícího lektvaru. Humr zoufale zaklapal klepítka a zmizel pod hladinou.

„Je skutečně nutné, dávat tam to zvíře? Nemohli jsme ho rači rovnou sníst?“ Dotázal se Obelix.

„Bezpodmínečně nutné! Tedy ne ani tak kvůli účinkům lektvaru, ale Majestatix výslovně řekl, že dnes chce lektvar s příchutí humra,“ pravil druid.

„Ach jo,“ řekl Obelix.

Panoramix se sklonil nad lektvar, cosi zamumlal, zamíchal ho a usmál se. „Přístup Asterixi, je čas na tvoji pravidelnou dávku.“ Asterix převzal naběračku plnou nápoje, přičichnul

a obrátil ji do sebe. Najednou celý zrudnul, vyskočil metr nad zem, zamával rukama, přistál a zase zbledl.

„Skutečně musím uznat, že humří příchut' má něco do sebe.“

Gaius Bonus kuje pikle, spekuluje, intrikuje. V bezpečí svého opevněného tábora svolal legionáře a promluvil. „Stateční římsí vojáci! Galové, které obléháme, si z nás dělají srandu! Přemůže-li jeden Gal čtyři římské legionáře, nedá se to ani jinak nazvat. Proto jsem vymyslel d'ábelský plán. Vyšleme ke Galům špiona, který je bude ve dne v noci pozorovat. Stane se součástí vesnice, vyslídí tajemství jejich síly a se všemi nabitými vědomostmi se vrátí k nám do tábora. Takže kdo to bude, kdo získá sobě slávu a nám obnoví ztracenou pověst?“

Římsí vojáci ale nejsou zas tak hloupí, dobře vědí, že podobná výprava je spojena se smrtelným nebezpečím. A tak se jich část dloube v nose, část se snaží ukrýt za velké štíty a část rozmlouvá o počasí. „Nařizují, aby se někdo přihlásil dobrovolně!“ Rozohnil se Gaius Bonus. Legionáři však důkladně napodobují situaci ve skautském táboře. Má-li se někdo dobrovolně přihlásit o nějakou práci, nastává ticho, nevinné pohledy a zlomyslné posměšky. „Nuže dobrá“, zahrajeme si starou hru *Chybí nám židli*. Princip spočívá v tom, že legionáři běhají kolem kruhu židlí, přičemž hraje hudba. Ztichne-li hudba, každý legionář musí obsadit jednu židli, těch je ovšem o jednu méně než je legionářů. Legionář, který stojí, prohrál a je vybrán na misi.

„Chachacháááááá, je to Caligula Minus!“

„Výborně Minusi,“ promluvil Gaius Bonus po losování. „Seber si svých pět švestek, namaskuj se za Gala a hurá na výzvědy! Nasbírej kupu informací a brzy se s nimi vrať!“ A tak byl chudák malý Minus přestrojen za Gala a vypadal vcelku věrohodně. Aby byl plán věrohodnější byl i svázan a poslán s římskou patrolou do lesa. Plán byl takový, že Galové spatří zajatého Minuse, přemohou Římany, osvobodí ho a vezmou ho do své vesnice. Bylo by totiž přece jenom divné, kdyby se Minus jen tak zničehonic objevil ve vesnici.

Patrola s Minusem tedy vyrazila. Šine si to starým lesem a ke své smůle narazí zrovna na Asterixe a Obelixe, kteří si s Římany zvláště rádi hrají. V tomto umění vyniká nade všechny Obelix. Schoval se na strom a s hlasitým válečnickým pokřikem skočil na Římany z výšin. Po boji bylo takřka za minutku. Římané zpočátku kladli zmatený odpor, ale po chvíli pasivně přijali roli Obelixových míčků. Důležité ovšem bylo, že Minus byl Asterixem osvobozen (Obelix si totiž nevšiml, koho mlátí a klidně by zmlátil i galsky vypadající postavku v poutech). A tak se velitel patroy mohl po čtyřech vrátit a mrtvolným hlasem oznámit Gaiu Bonovi: „Po... posláni splněno,“ a důstojně omdlít.

1.3 Za nepřátelskou linií

Omdlel však i Caligula Minus. Bylo to zapříčiněno všemi těmi rychlými pohyby, které kolem sebe viděl. Asterix ho musel řádně proplesknout, aby se vzbudil.

„Kdo jsi?“ zeptal se Asterix.

„Já jsem Caligul.... Caligliminix. Bydlím v Lutécii a zrovna jsem jel na prázdniny do Armoriky, když mě Římani chytili. Mysleli si o mně, že jsem nějaký špion nebo co...“

„Chachacha, ty a špion...“ bavil se Obelix.
 „Zbavím, tě řetězů,“ prohlásil.
 „Ale vždyť to bude chtít nějaké nástroje! Nejmíň kladivo,“ nesouhlasil Caligliminix.
 „Chachacha... kladivo,“ prohlásil Obelix a cinknul ukazováčkem do řetězů, které se rozletěly.
 „Předvedeme tě náčelníkovi, ten bude vědět, co s tebou,“ rozhodl Asterix.
 Za chvilku přišli všichni tři do vesnice. Kolem Caligliminixe se hnedle seběhlo několik válečníků a okukovali jeho netradiční oblečení. Přiběhlo i několik dětí a zvědavě do zděšeného Caligliminixe rýpaly nožikem. „Vy, vy jste všichni ozbrojení?!!“ divil se Caligliminix.
 „Ano, nikdy nevíš, kdy Římané zaútočí,“ poznamenal Asterix.
 „Moudrá předvídavost,“ potil se Caligliminix.
 Po chvíli byl nově příchozí předveden k náčelníkovi.
 „Vítej u nás bratře, buď tu jako doma. Slyšel jsem, že jsi měl trable s Římany. Tady si můžeš odpočinout a posílnit se před další cestou do Armoriky,“ prohlásil náčelník Majestatix.
 „Zanotuji ti píseň na uvítanou!“ Rozradostnil se bard Kakofonix.
 „Jdi se radši podívat na dub, jestli tam nejsem,“ zachraňoval situaci Panoramix.
 Asterix s Caligliminixem vyšli z náčelníkovy chýše.
 „Běž se zatím porozhlédnout po vesnici, já jdu ulovit divočáka,“ prohlásil Asterix.
 To samozřejmě přišlo Caligliminixovi vhod. Ihned se vydal zkoumat vesnici.
 Caligliminixovi začal po prvních krocích vyrážet pot na čele. Viděl kováře, který koval zbraně pěstí. Dřevorubce, který kolem něho proběhnul s vozem jako dům plným dříví. Když kolem něj prošel Obelix žonglující si s menhirem, už zíral s pusou dokořán. Jeho zírání ukončil Asterix, který se vrátil s divočákem a pozval ho na oběd.
 „V čem spočívá tajemství vaší neuvěřitelné síly?“ zeptal se Caligliminix během oběda.
 „To ti nemůžeme říct,“ odvětil Asterix.
 „Jez divočáka, nebo ti vystydne!“ opáčil Obelix.
 „To už je to tak špatné, že si nevěříme ani tady mezi Galy?“ Nedal se Caligliminix.
 „Kdybych byl tak silný jako vy, bez potíží bych se dostal přes římské legie na prázdniny do Armoriky!“
 „Má pravdu. Co budeme dělat?“ Otočil se Asterix k Obelixovi.
 „Sníme jeho divočáka!“ rozzářil se Obelix.
 „Caligliminixi pojď, vezmeme tě za druidem. Ať rozhodne on.“
 Přišli pod velký dub, na němž sekl Panoramix jmelí svým zlatým srpem.
 „Co mi chcete?“
 „My nic, ale tady Caligliminix by rád znal tajemství naší síly.“ Řekl Asterix.
 „Ani nápad!“ odvětil Panoramix.
 „No dobře tedy, sám se pokusím projít domů římskými liniemi. A pokud mne zajmou a přehodí lvům, po každém kousnutí budu křičet: Za tohle může druid Panoramix! Za tohle může druid Panoramix!“ Nedal se Caligliminix.
 „No dobrá, dobrá,“ podlehl Panoramix.
 „Seznámím tě s naším tajemstvím.“
 Po několika hodinách svolal náčelník Majestatix celou vesnici na návrší. Uprostřed shromáždění stál druid Panoramix nad velkým hrncem plným bublající tekutiny.
 „Tento nápoj ti dá sílu, aby ses mohl vrátit do Lutécie, či do Armoriky, nebo kam to vlastně chceš,“ pronesl slavnostně Panoramix.
 „Tohohle se mám napít? Ukažte mi to...“ a Caligliminix se napil. Zrudnul, zježily se mu vlasy a zase zbělal.

„Hm, dobré, chutná to jako vařený humr.“

„Ano umím různé příchutě, humra, fazolovou polévku, pražené mandle, smaženého Římana...“ rozohnil se Panoramix.

„Zkus zvednout támhle ten kámen,“ řekl Asterix.

„Takový balvan by neutáhl ani pár volů. To je nemožné,“ zbledl Caligliminix. Celá galská osada propukla v bujarý smích. Caligliminix si tedy vyhrnul rukávy a kámen zvedl jako by nic.

„To je úžasné,“ radoval se.

„Ano to je, ale nápoj vydrží působit jen krátce.“

„Ať propukne zábava!“ poručil Majestatix. Galové vytvořili dvě řady naproti sobě a Kakofonix spustil oslavnou píseň doprovázející se na housle.

„Krok vpřed, teď krok vzad,“ komentoval dění Kakofonix.

„Krok vpravo a krok vlevo. Podejte si navzájem ruce. Protistojící zatahá druhého za vousy.“

„Za vousy?“ Zhrozil se Caligliminix. Ale to už se po něm Asterix sápal a zatáhl ho za vousy. Ale ouha, vousy zůstaly Asterixovi v ruce.

Zábava ustala a Asterix se zamračil. „To je teď v Lutécii taková nová móda. Nasazovací vousy,“ snažil se zachránit situaci Caligliminix.

„To je mi nějaké podivné,“ nedal se Asterix a mračil se čím dál víc.

„A podívejte se na jeho boty. To přece není Gal! To je Římský špion! Chyťte ho!“ Jenže strachem hnaný a nápojem posílněný Caligliminix nabral neuvěřitelnou rychlost a než se mohl kdokoliv vzpamatovat, už byl venku z osady. Na útěku do svého tábora.

„Nemá cenu ho pronásledovat Asterixi,“ prohlásil smutně Panoramix.

„Teď bys ho nedohnal, ba ani nepřemohl. Musíme počkat, co se stane.“ Naštvaný Asterix tedy aspoň nakopl Kakofonixe (beztak si to za svoji hru zasloužil) a odešel přemýšlet do houští. Náčelník Majestatix rozpustil shromáždění, zdvojnásobil hlídky a všichni se rozešli do práce.

1.4 Past na druida

Mezitím Caligula Minus doběhnul zpět ke Gaiu Bonovi a seznámil ho s výsledkem své mise.

„Ha říkal jsem si, že za strašlivou sílou Galů něco vězí. Výborně legionáři! Dostaneš odpuštěák do Říma a lístek do cirkusu!“ prohlásil Gaius Bonus.

„Hurá! Já pudu do cirkusu! Já pudu do cirkusu!“ Radoval se Caligula Minus a vyšel z velitelova stanu.

„Naše další kroky jsou tedy jasné Marku Markusi,“ pravil Gaius Bonus svému věrnému prvnímu důstojníkovi. Byl pozdní večer a oba velitelé se nyní nacházeli ve spížírně tábora na tajné poradě.

„Stůj co stůj musíme zajmout druida! Přinutíme ho udělat nám kouzelný nápoj a poté potáhneme na Řím, svrheme Césara a sami budeme vládnout Římu!“

„Jak pravíš, ó Gaie Bone,“ nadšeně přitakával Marek Markus.

Hned druhý den ráno tedy Gaius Bonus vyslal zesílenou patrolu legionářů, aby našla, zajala a přivedla druida. Patrola se pro tentokrát rozhodla pro lest. Vykopala na jedné pěšině jámu a mistrně ji zamaskovala. Přálo jim štěstí, za necelou hodinu na to se opravdu objevil samotný prozpěvující si Panoramix a ke své smůle padl do jámy lvové.

„Vy podlí ničemní Římané! Aby vás Tutatis proměnil v ropuchy,“ klel Panoramix. Ale to už byl svazován a vlečen pryč z lesa směrem k římskému táboru. V táboře byl Panoramix zavřen do stanu a deset statných po zuby ozbrojených legionářů bylo určeno jako jeho stráž.

Gaius Bonus prozatím vyčkával. Řekl si, že s hladovým druidem se jistě bude vyjednávat líp než s druidem sytým.

Když se Panoramix dlouho nevracel, Asterixovi začalo být jasné, že něco není v pořádku. Vydal se tedy sám do lesa druida hledat. Prochodil celý známý les, i do toho méně známého zašel, ale po druidovi ani stopy. Jen ta divná jáma tady je. A pak mu to došlo. Museli ho chytit Římani!

Mezitím v římském táboře, rozhodl se Gaius Bonus podrobiti druida mučení. Povolal kata, dal přivázat druida ke stolu a šimrat ho peřičkem. Šimral hodinu, dvě, a už to chtěl vzdát, když v tom se druid konečně rozesmál.

„Výborně!“ zajásal Gaius Bonus. „Prozrad' mi složení kouzelného nápoje, druide!“

„Chichichi, ale kdeže! To já jen chichichi přemýšlím, kdy vás to chichichi přestane bavit.“ Baval se Panoramix. Gaius Bonus zaklel, jak jen to Římané umí, a jal se druida uplácet. Když ani to nepomohlo, zkusil žadonění. Prosil opravdu pěkně, a kdyby nešlo o kouzelný nápoj, Panoramix by se pravděpodobně slitoval. Takhle ale odcházel Gaius Bonus po pěti hodinách výsledku jako zpráskaný pes ze stanu, zatímco Panoramix se stále ještě usmíval pod vousy na mučícím stolci.

Asterix počkal na tmu, připlížil se k římskému táboru, nepozorovaně do něj vniknul a jal se hledat druida. Plížil se od stanu ke stanu, když tu našel ten největší a nejzářivější. A šly z něho hlasy. Přikradl se blíž. To se na jedné ze svých tajných porad domlouvali Gaius Bonus a Marek Markus na tom, kterak Césara o moc připravit.

„Cha,“ řekl si Asterix „vždy je dobré znát plány svých nepřátel.“ A plížil se dál. Spatřil silně strážný stan.

„To je to, co jsem hledal.“ Neohroženě zamířil přímo ke stanu, pozdravil strážce, „Dovolíte? Jdu osvobodit našeho druida Panoramixe,“ a vešel dovnitř. Strážce byli tak skoprnělí, že vůbec nestačili zareagovat. Vzpamatovali se, až byl Asterix vevnitř.

Větší strážný vířsknul ke svému menšímu kolegovi, „To je jeden z těch Galů naglganý kouzelným nápojem! Nenech ho utéct! Jdu pro posily!“ a rychle se poroučel z nebezpečného území.

„D...d...dobře Julie Srabusi, ale vrať se brzy!“ zadrmlil menší strážný a schoval se za svůj štít čelem ke vchodu do stanu.

„Asterixi, co tě to napadlo?“ zhrozil se Panoramix, když spatřil kamaráda, jak suverénně vstupuje do jeho stanu.

„Já jim žádný recept nevydám, vždyť přece víš, že jsou na moje kouzelné schopnosti krátkí!“

„Vím,“ odvětil Asterix „a právě proto si s nimi chci trošku pohrát. Něco mě napadlo!“

1.5 Žerty s Římany

Římani sehnali posily a stan s Panoramixem a Asterixem byl dokonale obklíčen. Před vchodem stála takzvaná želva tvořená minimálně dvaceti udatnými Římany a za nimi stál Gaius Bonus.

„Vzdej se, Gale! Nebo dám svým chrabrým mužům povel k útoku!“ Pravil pevným hlasem Gaius Bonus.

„Cože udělá, když se Gal nevzdá?“ tázal se jeden Říman.

„To se k němu opravdu budeme muset přiblížit?“ tázal se druhý.

„Maminko, maminko, kdybych tě býval poslechnul, nemusel jsem teď vést předem prohraný útok! Dvacet mužů na jednoho Gala! Jsme předem odsouzeni k nezdaru!“ zoufal si třetí voják.

To už ale Asterix vyšel před stan. Pohrdavě se podíval na Římany, tasil meč a Římané se rozutekli. Asterix udiveně nakrčil obočí a pravil: „Odevzdávám svůj meč k tvým nohám, Gaie Bone a vzdávám se!“

„Ha tak ty se vzdáváš?“ nevěřicně se dotázal Gaius Bonus zpoza stanu.

„Výborně! Tak tedy na něj, svažte ho!“ Několik Římanů se opatrně přiblížilo k Asterixovi. Ten se však neměl k žádné akci, a tak ho přece jenom svázali. Zavřeli ho do stejného stanu, ve kterém byl i Panoramix. Po chvíli přišel Gaius Bonus s katem a oslovil spoutaného Asterixe.

„Znáš tajemství kouzelného nápoje?“

„Ne,“ odvětil Asterix.

„Dobrá tedy, budu mučit tvého přítele, druide. Ty se budeš dívat, jak trpí, a prozradíš mi recept na kouzelný nápoj!“

„Uvidíme,“ řekl Panoramix. Kat přivázal Asterixe k mučicímu stolku a začal si připravovat nádobíčko.

„Né, Né to tolik bolí, smiluj se ó, kate!“ začal vřískat Asterix.

„U Tutatise, dost! Nemohu vydržet ten nářek! Řeknu vše!“ Zabědoval Panoramix.

„Výborně!“ zaradoval se Gaius Bonus.

„Dost kate, přestaň!“

„Vždyť jsem ještě ani nezačal!“ pravil dokonale zmatený kat.

„Dobrá Gaie Bone, vyhrál jsi. Připravím nápoj přímo před tebou, ale potřebuju k tomu spoustu přísad!“ prohlásil Panoramix.

„Jen jmenuj, ó druide! Vše ti bude přineseno!“ velkoryse vzkřiknul Bonus.

„Dobře, potřebuju jmelí, luční kvítí, borůvky, kly z divočáka a kořen z mandragory!“ diktoval Panoramix.

„Ihned pro to pošlu!“ vyběhl ze stanu Bonus.

Asterix a Panoramix se zatím smáli pod vousy. Pohodlně se uvelebili na přinesených židlích a poslali si pro oběd. Z vězňů se rázem stali vzácní hosté. A oni této nové role uměli využít. „Dáme si prázdniny na Césarovi útraty!“ rozhodl Asterix.

Navečer se vrátila výprava římských vojáků z lesa. Vypadali spíš jak banda zahradníků, ale nesli všechno.

„Výborně, jen jedna důležitá přísada tomu chybí!“ hrál dál hru Panoramix.

„Jaká?“ zeptal se Bonus.

„Jahody!“ střelil první věc, která ho napadla, Panoramix.

„To snad ne! Kde mám v tomto ročním období vzít jahody?!“ zhrozil se Bonus.

„Ovšem, chápu, že je to nesnadné. Mohli bychom počkat do léta...“ To už Asterix nevydržel a hlasitě se rozesmál.

„Ne! Seženu je!“ vzkřiknul Bonus.

„Rychle! Vyšlete posli všemi směry! Chci jahody! Jahody!“ zařval Bonus na své podřízené. Tento tah získal našim Galům další tři dny placeného volna. Váleli se v lenoškách, užívali sluníčka a římské pohostinnosti. Po třech dnech se vrátil z cesty poslední legionář.

„Našel jsem ty zatracené jahody, ó Gaie Bone. Koupil jsem je u jednoho řeckého obchodníka za lichvářskou cenu.“ Pravil šťastný, ale zmožený legionář.

„Výborně vojáku, dostaneš lístek do cirkusu!“ pochválil ho Gaius Bonus.

„Nuže druide, tady máš jahody!“

„Ukaž.“ Řekl Panoramix, převzal od Bonuse mističku s jahodami a jednu ochutnal.

„Hm, co myslíš Asterixi?“ řekl druid a podal ochutnat Asterixovi.

„Jsou nějaké postarší,“ promluvil tázaný.

„Ukaž, dej mi ještě jednu.“ Jahody pomalu mizely a Gaius Bonus rychle zelenal hrůzou.

„Změnil jsem názor, jsou vynikající!“ řekl Asterix, když spořádal poslední.

„Dej přinést ještě jeden koš!“

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ, to snad ne! Vy mě zničíte! To se prostě nedělá, je to nemorální a neřímské! Bože, co já si teď počnu,“ bědoval Bonus.

Asterix a Panoramix se váleli na zemi smíchy. Když se Panoramix dosmál, pobaveně prohlásil. „No ono to jde připravit i bez jahod, ale to to nebude mít takový šmrnc!“

„Škoda, vždycky jsem měl nejraději jahodovou příchuť.“ Smál se Asterix.

Ve velkém hrnci v prostředí tábora Panoramix míchal naběračkou za prospěvování prastarých galských písní. Kolem ho zvědavě pozoroval hlouček Římanů v čele s Gaiem Bonem.

„Tak, už je to hotovo,“ pravil Panoramix.

„Výborně!“ Zajásal Bonus a jako první se napil. Po něm k hrnci přiběhnul celý římský tábor a každý se alespoň trochu napil.

„A nyní vyzkouším svoji sílu,“ pravil Bonus. Uchopil velký kmen a zabral. Ale nic se nestalo.

„Hm, dobrá, asi to napoprvé nefunguje tak silně,“ řekl si Bonus. Přišel k velikému kameni a zabral, ale jen si namohl ruce. Přišel tedy k malému kameni a s velkou námahou ho uzvednul. „To je ono! Jsem nadčlověk!“ Prohlásil Bonus. Opodál jeho počínání kriticky sledoval Marek Markus.

„Ehm Gaie Bone, ono není žádným zázrakem zvednout tenhle malý kamínek...“

„U Joviše to máš pravdu!“ zhrozil se Bonus a pustil kámen Markusovi na nohu.

„Galové, oklamali jste mne! Tento nápoj není kouzelný!“

„Hihih ale je!“ Prohýbali se smíchy naši Galové.

„Pojďme je vyřídit!“ prohlásil Markus.

„Ano to uděláme!“ řekl Bonus.

„Ale pořádný legionář předstupuje před svého velitele oholený!“ všimnul si Bonus vousů na Markusově tváři.

„Jejda to je pravda, ale pořádný centurion jde svým vojákům příkladem.“ Nedal se Markus. To už se Asterix a Panoramix zase váleli smíchy. Bonus se rozhlédl po svém mužstvu. Všem začínali rašit dlouhé vousy a vlasy. Bonus se vzteklý a s taseným mečem rozeběhl na Galy.

„Co to je druide?!“ Volal a chtěl Panoramixe proklát mečem.

„To je starý přípravek na růst vlasů! Velice účinný a spolehlivý!“ smál se druid.

„Áááááááááááááááá“ strašlivě zařval Bonus a dál se hnal s mečem na oba přátele.

„Zadrž nešťastníče!“ smál se Asterix, „když nás propíchneš, kdo ti připraví protijed?“ Bonus zakopl o vousy, které se skutečně neuvěřitelně rozrostly, a poroučel se k zemi.

„Dnes jsme již unavení, odebereme se do našeho stanu a zítra vám připravíme protijed.“ Pravil smějící se Asterix. Bonusovi nezbylo než to celé ze země pozorovat.

1.6 Veliký Říman

Ráno zastihnul Bonus oba přátele sedět na kanapi před jejich stanem. Právě snídali.

„Tři tisíce čtyři sta sedmdesát pět!“ prohlásil Asterix.

„Cože?“ nechápal Bonus.

„Vymyslel jsem novou hru! Každý, kdo uvidí vousáče má 15 bodů. Schválně kdo vyhraje.“ Čímž poslal Panoramixe opět do kolen. Bonus zrudnul.

„Připravím vám protijed, jak jsem slíbil. Ale potřebuji několik ingrediencí,“ řekl Panoramix. Bonus pro ně poslal a odešel se ostříhat.

„Proč jsi mu to tak rychle slíbil?“ zajímal se Asterix.

„Protože účinky vlasového elixíru brzy odezní. A my musíme mít ještě čas připravit ti kouzelný nápoj, abychom se odtud dostali.“ Vysvětlil druid.

S doručeními přísadami se Panoramix uvelebil ve stanu a začal míchat lektvar. Připravil jednak protivlasový lektvar a jednak malou porci kouzelného nápoje síly pro Asterixe. Ten si ho nalil do své čutory. Oba vynesli protivlasový nápoj ven a Římané se na něj hned vrhli. Když se všichni dosyta napili, Bonus pomstychtivě prohlásil „Tak! A teď si to s vámi vyřídíme! Na ně vojáci!“ Ale to už se Asterix napil kouzelného nápoje a stačil zlikvidovat první příval horlivých Římanů.

„Je čas vzít nohy na ramena Asterixi!“ prohlásil Panoramix. A oba vyběhli k bráně. Jenže tam se s hrůzou zastavili. Celý tábor byl obklíčen velikou římskou legií.

„Cha posily přišly v pravý čas!“ Prohlásil Bonus, který právě přibíhal v čele svých mužů.

„Tentokrát nám neutečete!“

„Ó Gaie Bone, máš jít okamžitě do svého stanu! Čeká tě tam vzácná návštěva!“ to se přirtil římský posel.

„U Joviše, kdo to může být?“ zarazil se Bonus a odporoučel se do stanu. Ve stanu stála velká postava majestátného vzhledu ve zlatém brnění.

„Julius César!“

„Ano, přišel jsem se podívat, jak to tu zvládáš s těmi nepřemožitelnými Galy. Jak to, že mne posádka nepřivítala s náležitými poctami?!“ pravil César.

„No to bude tím, že zrovna s Galy bojujeme...“

„Kolik jich je?“

„Ehm, dva.“

„U Kleoparty! Ukaž mi ty dva muže, kteří dokážou zaměstnat celou posádku mých legionářů!“ zhrozil se César a vyrazil ven.

César vkročil do kruhu oštěpů, který se zatím kolem obou přátel vytvořil. „Galové, vysvětlete mi, co se tu děje.“

Slova se ujal Asterix. „Gaius Bonus hrozně chtěl recept na kouzelný nápoj, aby byl neporazitelný a aby se mohl dostat na císařský trůn!“

„A to se podívejme! Gaie Bone, myslím, že bude nejlepší, když se půjdeš oholit. A hned potom odtáhneš se svými muži do dolního Mongolska. Prý se tam vzbouřily kočovné kmeny,“ zoufalý Bonus odešel.

„A vy Galové jste za tuto službu volni. Ale je to jen malý odklad, ještě se setkáme!“

„S tím počítáme, Ó Césare!“ Prohlásil Asterix a společně s Panoramixem vykročili domů skrz římské legie.

Ve vesnici je přivítal Obelix. A Majestatix na jejich počest uspořádal velikou hostinu plnou pečených divočáků.

Kapitola 2

Asterix a Normani

2.1 Novinky z Lutecie

Začíná nový den ve vesničce, kterou už všichni dobře známe. Objevuje se pošťák Rekomandix se zprávami z okolního světa. Přináší nový katalog se zbrojní a vozové manofaktury. Obelix zastaví Rekomandixe a ptá se: „Pro nás nic?“

„Ne. Jen psaní pro náčelníka Majestatixe,“ odpovídá Rekomandix.

Asterixe informace dopisu zaujme natolik, že se rozhodne Rekomandixe s Obelixem doprovodit k náčelníkovi. Během cesty se Obelix zajímá, zda se dají poštou zasílat také menhiry. Na to mu Rekomandix odpovídá: „Ano dají, ale jen doporučeně, aby náhodou při třídění někam nezapadly.“

Majestatix se podivil, že mu píše jeho bratranec Grafomanix, protože toho prý nikdy moc na mramorovou desku nenaškrábe. V době kolem přelomu letopočtu v Galii totiž ještě neznali papír. Grafomanix, který žije v Lutecii, má syna Zničehonixe. Život ve městě mu, podle dopisu, nesvědčí, proto jej Grafomanix posílá k Majestatixovi na prázdniny, aby se stal chlapem. To je samozřejmě nový úkol pro Asterixe s Obelixem, kteří svůj úkol nadšeně přijmou se slibem, že než Zničehonix odjede, bude umět zabíjet divoké kance ranou pěstí. V tom se do vesnice přiřítí prapodivný povoz ve tvaru ryby. Z něj vyskočí blondatý holobrádek a hned zdraví Majestatixe: „Ahoj strejdo! Já jsem tvůj synovec Zničehonix.“ Povoz tažený trojicí koní je prý nejnovější model sportovního vozu vyráběný v Mediolanu (dnešní Miláno).

Obelix namítá: „Máme přece na starost jeho výchovu, a při tom platí, škoda každé rány, která padne vedle.“

„Ať tě ani nenapadne!“ zakazuje mu to Asterix.

„Hm? Tak mi tedy, pane Asterixi, laskavě řekněte, jak vy si představujete výchovu, když mu ani nesmím dát výchovných pár facek,“ stěžuje si Obelix. Podle Asterixe, je nejprve třeba získat Zničehonixovu důvěru. Rozhodne se na jeho počest uspořádat bál.

O hudební doprovod se má postarat bard Trubadix. Je mu dovoleno jen hrát, pokud se pokusí zpívat tak dostane nakládačku. Zničehonixovi ale není hudba příliš po chuti: „Ne! Ne! Ne! Na toto mohl tancovat leda náš pradědeček! Předvedu vám, co se teď frčí v katakombách v Lutecii!“

Vytrhne harfu Trubadixovi z ruky a pořádně to rozbalí. Dokonce i Obelix podlehne moderním rytmům. Trubadix se nechce nechat zahanbit a znovu bere do rukou harfu a spustí Armorickou lidovou píseň. Jeho produkce příliš nenadchne zbytek vesnice a kovář končí vystoupení úderem kladiva do Trubadixovi hlavy. Zničehonix je nadšen: „To bylo perfektní!“

Jakživo jsem něco takového neslyšel! Ztrácíte tu čas; v Lutecii byste udělal v Olympixu díru do světa ... Tam diváci rozbíjí křesla a zpěvákovi hlavu!“ Trubadix přemýšlí o stěhování do Lutecie.

2.2 Příjezd Normanů

Zatímco se toto děje v Galii, pojďme se podívat jinam, až na daleký sever, kde noc trvá několik měsíců, kde zimy jsou kruté a kde žijí NORMANI udatný a hrdý lid. Jsou to skvělí mořeplavci a neohrožení válečníci. . . Mají strašné bohy: boha Thora, který si libuje v ohni a krvi, a Odina, jenž pořádá hostinu pro válečnický padlé v boji ... ale především Normaní nevědí co je strach! To je ovšem mrzuté. Nejenže se děcka nebojí obrů lidožroutů, ale ani z vrchnosti si nikdo nic nedělá, a tak normanské cesty nejsou bezpečné.

Normanští učenci se pokouší odhalit tajemství významu některých cizích slov za použití různých experimentů. Na význam slova strach, jsou ale všechny experimenty krátké. To je jednodušší válečníka zarazit kyjem do země, než přijít na to, co je strach. A tak normanský náčelník Olaf Bolehlaf shromáždil své válečníky a prohlásil: „Takhle to nejde! Jak to, že neznáme všechno? Po celém světě se mluví o strachu! I ty nejslabší kmeny znají strach, jen my ne! My, kteří všechno známe, Všechno víme!“

Strach totiž prý dává křídla, a pak by Normaní mohli létat jako ptáci. Náčelník Olaf Bolehlaf tedy navrhuje: „Vypravíme se ke břehům, kde znají strach! Obrátíme to tam třeba vzhůru nohama, ale to tajemství se musíme dozvědět.“ Ostatní Normaní nadšeně souhlasí a zapíjí toto rozhodnutí svým národním nápojem jablečnou kořalkou servírovanou v lebkách poražených nepřátel. A ještě téže noci, to znamená o tři týdny později, vyplouvá mohutný normanský drakar plný zuřivých bojovníků na svou podivnou studijní cestu.

„K jakému pobřeží se vydáme, Bolehlafe?“ ptají se Normaní náčelníka.

„Zvolil jsem nazdařbůh břehy Galie, Autodafe,“ zazní odpověď.

To však není nejlepší volba, protože jak víme, Galové nemají zrovna pro strach uděláno, dokonce se bojí jen jediné věci, aby jim nebe nespadlo na hlavu ... ale spánek si tím rušit nedají.

Následující ráno Asterix a Obelix nedbaje deště zavedou Zničehonixe na pláž, aby z něj konečně udělali chlapa. Budou to muset odložit, protože se na obzoru objeví normanský drakar. „Jsou tu ... jsou tu No ... Normaní,“ panikaří Zničehonix a prchá do vesnice až se mu za patama praší.

Obelix by se neraději s Normany utkal sám, ale Asterix rozhoduje, že se raději vrátí do vesnice a řeknou, co viděli náčelníkovi. Ten nelení a pošle naše dva hrdiny zpět na pláž, aby sledovali Normany. Ti se za zpěvu svých divokých písní vyloďují. Olaf Bolehlaf rozkazuje: „Tady na této pláži rozbijeme tábor. Začněte rozbíjet! Chci ho řádně po normansku rozbítý! Pantograf, Epitaf, Stenograf, Ómajlaf, Biograf, Hafhaf a Zastaf do práce!“

Ve vesnici vyvolají tyto novinky hotové pozdvižení. Na Zničehonixovo varování: „Normaní stojí před branami! Všechno tu zpusť ohněm a mečem! Jsou jich celé zástupy! Hordy Normanů! Hotové vyloďení Normandie!“ Však Galové reagují úplně jinak, než čekal. Vrhají se po zbraních a jsou lační na pořádnou

bitku. K té ale zatím nedojde.

V normanském táboře zatím Bolehlaf dojíždá tresku na smetaně a rozkazuje: „Autodafe, půjdeš na výzvědy ke Galům! Vplížeš se na jejich území a získáš informace o zdejší obyvatelstvu!“

„Provedu náčelníku! To je právě na cestování poučné. . . člověk pozná, jak žije místní lid, než ho pobije.“ odpovídá Autodaf.

Potom se schová u cesty v lese a pozoruje okolí.

2.3 Zajatec

V tom samém lese se samozřejmě prochází i Asterix s Obelixem a povídají si: „Co tu ti Normani asi pohledávají, Asterixi?“

„Ále! Z toho nás hlava bolet nemusí! Ti nám strach nenaženou. My se nebojíme nikoho a ničeho!“

Z vyslechnutého rozhovoru je Autodaf dost zklamaný: „No nazdar celá dlouhá cesta byla na draka!“

Naštěstí pro něj se objeví Zničehonix a přemlouvá Asterixe: „Já vás chtěl požádat. . . Nesvědčí mi to tady a chtěl bych, abyste mi pomohli přemluvit strýčka, ať mě pustí zpátky do Lutecie.“

„To kvůli Normanům chceš odjet, že je to tak?“

„Anóóóó! Mám strach, hrozný strach, jsem strašně bojácný! Nejbojácnější ze všech! Bú bú bú!“

To Autodafovi stačí a vrací se zpět do tábora Normanů. Když Bolehlaf dojíždá řízek na smetaně, vstoupí do stanu Autodaf a povídá: „Viděl jsem a slyšel jsem Galy, Bolehlafe! Stejně jako my neznají co je strach!“

„Cože? Takovou dalekou cestu jsme podnikli, a padneme na nevzdělance,“ zařve Bolehlaf a ranou pěstí přelomí stůl vejpůl.

Autodaf ho uklidňuje: „Viděl jsem v lese muže, který se chlubil, že zná strach. . . dokonce tvrdil, že je v tom šampion.“

Tyto informace a lebka oblíbené pálenky normanského náčelníka uklidňují. Rozkazuje tedy profesionála přes strach fofrem zajmout a přivést do tábora Normanů.

Mezitím v Galské vesnici se Zničehonix balí k odjezdu zpět do Lutecie. Od Obelixe dostal na cestu malý dárek - menhir a již se zvedá prach za jeho odjíždějícím vozem. Naneštěstí svůj vůz menhirem přetížil, což nevydrží náprava a uprostřed lesa mu praskne.

„Hrome porucha! Praskla mi náprava! To kvůli tomu menhiru. A kde tady seženu autorizovaný servis? . . . To je problém zahraničních vozů,“ stěžuje si Zničehonix.

Aby nebylo vši směle konec, z křoví vyskočí tlupa Normanů a ženou se k němu. Zničehonix zkamení hrůzou a žádá o slitování. To však Normani také neznají a proto ho pro jistotu praští kyjem po hlavě, ale jen zlehýnka aby ho moc nepoškodili. Pak by jeho lebka nešla použít jako nádobí. A to by byla škoda.

Asterix s Obelixem litují odjezdu Zničehonixe a tak se jdou uklidnit do lesa. Obelix navrhne dohodu: když najdou divočáka tak se rozdělí, pokud najdou římana nebo normana tak připadne Obelixovi a houby jsou pro Asterixe. Nenajdou ani jedno z toho, protože pes Idefix vyčenichal Zničehonixův vůz s Obelixovým menhirem. Je totiž Obelixem vycvičen k hledání menhirů. Po majiteli vozu není ani památky, ale o jeho osudu jasně svědčí stopy normanských válečníků všude kolem.

V normanském táboře, kde Bolehlaf právě pojídá kuře na smetaně, Autodaf líčí jak zajal Zničehonix: „Chytili jsme ho, Bolehlafe, aby nám ptáček neuletěl, vzali jsme ho palicí přes palici, ale je z toho trochu paf!“

Na což reaguje nebohý Norman Trochupaf slovy: „Zde pane!“

Náčelník Bolehlaf začíná ztrácet trpělivost: „Nazeň nám strach, povídám! Přijeli jsme z daleka, abychom poznali, co je strach! Tak dělej!!!“

„To je nedorozumění,“ brání se Zničehonix, „vy naháníte strach mě.“

„Jak bychom ti mohli nahánět strach, když nevíme co to je?“ ptá se náčelník.

Takto to tedy nepůjde, proto se Normani ptají, jak se strach projevuje.

„Oblévá mě studený pot, v hlavě mám prázdno, žaludek sevřený. . .“ popisuje příznaky Zničehonix.

Podle Normanů jde o chřipku a ta je létat nenaučí. Zaslechli totiž zvěsti o tom, že strach dává lidem křídla. Rozhodnou se tedy zítra ráno shodit nebohého Zničehonix z útesu, aby viděli zda poletí, nebo ne.

Když se Majestatix dozví, že jeho synovce zajali Normani, řekne Asterixovi s Obelixem, aby zjistili proč jej zajali a co na něm vidí zajímavého.

2.4 Bitka

Asterix se napije kouzelného nápoje a říká Obelixovi: „Jsme kousek od normanského tábora, kdyby nás nechtěli pustit, vysvětlíme jim to nejprve ručně a pak slovně.“

Obelixovi se takový plán zamlouvá. Při setkání s první normanskou hlídkou se ujímá Asterix slova: „Chceme mluvit s náčelníkem.“

„Tak to ne, to ne! Říkal jsi přece, nejdřív ručně a teprve potom slovně!“ nesouhlasí Obelix.

Normani se také chtějí prve prát a pak až teprve mluvit. Vypukne strašlivá řež. Naši hrdinové si potyčku užívají: „Víc vydrží než Římani, nemyslíš Asterixi?“ pochvaluje si protivníka Obelix.

„Ano nejsou tak organizovaní, ale odolnější. A nebojí se,“ souhlasí Asterix. Další novinkou o normanských bojovnících je to, že také používají kouzelný nápoj - během boje se chodí občerstvovat k sudu s kořalkou.

Nedaleko odtud dbá hlídka na dodržování římského míru i v těch nejdlejších koutech říše. Jen co zaslechne zvuky boje, otočí se a jde, o tom co zaslechla, podat zprávu do tábora. Ta je samozřejmě písemná a vytesaná do mramorové desky ve třech kopiích. Římani dostanou rozkaz ukončit bitku bez dalších odkladů. Díky novým posílám nabrala bitva na obrátkách a to se nelíbí náčelníkovi Normanů.

„U Ódina! Co je to tu za rámus? Člověk ani nemůže sníst divočáka na smetaně.“

„Cože? Divočáka na smetaně,“ zaujme nově příchozí Obelix.

„Kdo jsi, u Thora, a co to děláš s Karafem,“ ptá se Bolehlaf Obelixe.

„Slyšel jsi, Asterixi? Ten můj se jmenuje Karaf. A ten tvůj“, poznamená Obelix směrem ke svému druhovi.

„Nevím zatím nás nikdo nepředstavil,“ odvětví Asterix.

„Okamžitě pustíš Daktylografa, u Odina,“ vyhrkne už řádně rozpálený normanský náčelník.

Tímto představení se konečně dostávají naši přátelé od rvačky ke kultivované konverzaci. Nejprve se Obelix dozví, jak Normani připravují kance na smetaně. Prý stejně jako jahody na smetaně, jen se místo jahod použije kanec. „Přece neútočíte na nejobávanější válečníky na světě, abyste se dozvěděli kuchařský recept,“ je zaskočen Bolehlaf.

Pošlou tedy, řádně zvalchované, Římany zpět do tábora a sami odejdou do náčelníkova stanu, kde jim náčelník vysvětlí, proč zajmul Zničehonixe. Dohodnou se tak, že Obelix odejde do vesnice pro něco nebo někoho, kdo naučí Normany strachu a ti pak v míru odtáhnou. Válčit se bude až za pár století.

2.5 Kde je bard?

Trubadix ve vesnici není a podle stavu jeho obydlí to vypadá, že odešel nadobro. Naštěstí Obelixův pes Idefix je zkušeným stopařem a chytá Trubadixovu stopu. No nebyla to stopa hledaného barda, byly to už zase menhiry. Jak jsme již slyšeli dříve, je vycvičen k hledání menhirů. Obelixovy se rozsvítí a vzpomene si na Trubadixův nápad odejít za úspěchem do Lutecie.

Zatímco Asterix hoduje s Bolehlašem, putuje neúnavný Obelix po stopách Trubadixových. „Nesmíš všeset hlavu, Idefixi. Naučím tě stopovat bardy a z tebe bude velký a silný pes,“ uklidňuje Obelix svého věrného přítele.

„S mou hlavou a tvou silou budeme nepřemožitelní,“ pokračuje.

Cestou občas spořádá divočáka, aby zahnal hlad, a občas, aniž zpomalí, ztluče římskou hlídku, která měla ten hloupý nápad přijít mu do cesty. Obelix nachází řadu stop bardova putování, splašené voly, děvečku naříkající u krávy, které zkyslo mléko a nakonec objevil před vybilenou hospodou jeho koně. To vše způsobil jeho zpěv. Nakonec barda přeci jenom najde. „Trubadixi, přišel jsme pro tebe, abys. . .“

„Tak to ne, pane! Vy mému umění nerozumíte! Porad'te si tedy beze mě. Já jdu dělat díru do Lutecie!“

Na to Obelix vyhrkne: „Zničehonix je v nebezpečí!“

„Zničehonix? Ten mladík s vynikajícím uměleckým vkusem? Co se mu stalo?“

„Zajali ho Normani. Chtějí mu lít kořalku do krku.“

„Ach tak, už chápu, chcete, abych ty muže severu svým zpěvem obměkčil. . . Budiž pojd'me.“

A už Trubadix otáčí a plánuje malé vesnické turné po Galském venkově.

2.6 Jedinečný koncert

Všechno musí jednou skončit a proto dochází konce i Bolehlašova trpělivost. Asterixovi jsou odepřeny další párečky na smetaně a je rozhodnuto, že dojde k popravě rukojmích schozením z útesu. Zničehoxovi se umírat moc nechce a proto se naposled snaží nahnat Normanům strach historkou o strašném obru lidožroutovi, a pitvornými obličejí. Jak vidno strašidelné historky na barbary nepůsobí, protože oni se jich sami často účastní. Například když se rozhodnou darovat jednomu z kamarádů čtyřladvacetidílný servis vyrobený z lebek pobitých nepřátel. Po vyprávění veselých historek dostávají Daktylograf a Stenograf rozkaz navést Zničehonixe na letovou dráhu. Asterix si mezitím lokne kouzelného nápoje, přetrhá řetězy a pustí se do Normanských válečníků. Bitka velmi rychle končí příchodem Obelixe a Trubadixe.

Asterix se ihned ujímá slova, usazuje Normany na kraj útesu a představuje barda. Ten předstupuje před zatím chladné publikum a pěkně od podlahy spustí: „Ach Galie, ach Galie, ten, kdo tvé pivo vypije! Ach ženy krásné, ženy mé, Teutanis je miluje. . .“

Normani jsou zděšení něco tak hrozného opravdu nečekali. „Dost! Už dost,“ řve normanský náčelník a končí pěkně rozjetý koncert.

Na Asterixovu nabídku pokračování této jedinečné kulturní akce odpovídá: „Při pomýšlení, že to uslyším ještě jednou, se mi klepou kolena, svírá žaludek, zuby cvakají a polévá mě studený pot!“

Diagnóza je jasná neohrožený normanský náčelník Olaf Bolehlaf má poprvé v životě strach. Studijní cesta se vydařila, Normani konečně poznali, co je to strach.

Naši přátelé se vrátili do vesnice, kde je přivítali jako slavné vítěze. Teď, když se Zničehonix přestál bát, Obelix se chopil jeho dalšího vzdělávání. Naučil ho lovit divoká selata, potom římské hlídky a nakonec divočáky. Bard Trubadix se jako každá hvězda nemohl nabažit svého fenomenálního úspěchu a druid Panoramix. Ten vysvětlil Asterixovi, že jedině člověk, který poznal strach, se stává skutečně odvážným. Pravá odvaha totiž tkví v umění strach ovládnout! Však taky normani dokázali proti strachu bojovat a přemoci. Nadále byli udatní a měli vyhrazená místa na hostině u Ódina.

Prázdniny v osvěžující Armorice se chýlí ke konci; nadešel čas, aby se Zničehonix vrátil do Lutecie. Na rozloučenou je uspořádána velká hostina, na níž je pozván i Trubadix neboť právě díky našemu bardovi můžeme říci, že konec vše napravil. Ou ano!

Kapitola 3

Asterix v Helvetii

3.1 Galská vesnice

„Jste k ničemu!“ Ozývá se křik z Majestatixova domu, který je starostou v galské vesnici.

„Jeden jako druhý! Ať už vás nevidím!“ Po cestě vychází rozzlobení nosiči a Asterix s Obelixem na ně hned volají a ptají se, co se vlastně stalo.

„No jo, propustil nás,“ říká hubený Gal s rudými vousy, jeden ze starostových nosičů. „A to byl ještě ráno v dobré náladě. Dokonce si liboval, jak je hezky. . .“

„Tak jsme se zaklonili, abychom se taky podívali na nebe. . .“ Dodal druhý nosič, Gal s růžovou tunikou a helmou s býčími rohy.

„A když jsme se zase narovnali, náčelník už na štítu nebyl“, pokračuje první.

„Přesně tak“, přidává se druhý nosič. „Dělá chybu, že se zbavuje podpory zdola!“

Oba dva odchází pryč a cestou si ještě mumlají pod vousy.

Zatímco Asterix zametá před kamenným domem a Obelix leští třímetrový menhir, přichází svižným krokem starosta Majestatix a hned na ně volá: „Asterixi! Obelixi! Rozhodl jsem se prokázat vám čest a jmenovat vás svými nosiči!“

„Nás?!“ Polekal se Asterix. „Ale Majestatixi, náčelníku náš. . .“

„Dost řečí“, škáče mu starosta do řeči. „Do práce!“ Postaví se na velký modrý štít a ukazuje jim, aby ho zvedli.

Asterixovi a Obelixovi tedy nezbývalo než štít s náčelníkem zvednout. Jenomže Obelix je dvakrát tak velký jako Asterix, proto když štít zvedl, Majestatix z něho málem spadl. Jen tak tak se udržel, ale štít pod jeho nohama byl dost prudce nakloněný.

„Hi! Hi! Hi! Šlo by to líp, kdybyste ho nesli po úbočí!“ Volal na ně starý děda a celý se rozesmál. Asterix a Obelix se snažili nést štít co nejrovněji, ale stejně se jim to moc nedařilo. Posmívali se jim i rybář s kovářem.

„Obelix by měl lézt po kolenou!“

„Nezdá se ti, že je nám dnes náčelník nějak zvlášť nakloněný?“

To už Majestatix opravdu rozzlobilo. Nařídil, aby ho sundali. „Mám dojem, že si z nás utahují!“ Říkal.

Asterix však dostal dobrý nápad a povídá mu: „Bude lepší, když tě Obelix ponese sám, ó náčelníku.“

„Sám?“ Divil se Majestatix. „Jenže náčelník na plný úvazek má právo být nošen dvěma válečníky... Připadal bych si ošizen.“

„A já musím leštit menhiry.“ Přidal Obelix, ale to nebyl vůbec dobrý nápad něco takového říci. Majestatis se na něho rozkřikl, až z toho nadskočil.

„U Teutatis! Ty mě odmítáš nosit?!“

O chvíli křiku později už po vesnici běhal Obelix se zdvihlou rukou, na které nesl štít s náčelníkem, v druhé ruce hadr na menhiry a vypadal opravdu trochu uraženě. Vypadal jako číšník v nějaké restauraci. Navíc se jim celá vesnice smála. Galové se vedle cesty popadali smíchy za břicha a hlasitě se chechtali. Jediný druid Panoramax se místo smíchu překvapeně podívoval. „No tohle! Co to má být?“

Ovšem takové dobrodružné veselí jako ve vesnici nevládne v paláci, kde vládne mocný římský guvernér Gracchus Bacilovirus. I když tam dělají všechno možné, aby se pobavili...

3.2 Palác Bacilovira

„U Joviše! Tvé orgie, vznešený Bacilovire, jsou báječně dekadentní. Dávají nám zapomenout, že jsme tak daleko od Říma!“ Chválí jeden z Římanů svého hostitele.

„Stačí špetka dobrého vkusu... Mé orgie zajišťuje římský lahůdkář Šelmicus.“ Rozpovídává se tlustý, jídlem zašpiněný Bacilovirus. „A konečně tu máme tanečnice. Víno! Doneste ještě víno!“

Bacilovirus je tlustý guvernér se světle modrým pláštěm a zamaštěným ošacením. Je tak tlustý, že nemůže jet ani na koni. Dokonce se často nevejde ani do dveří. Má podlý obličej, špičatý dlouhý nos, hnědé vlasy a na tváři bradavici.

Přibíhá sluha se zprávou, že se právě dostavil ten, jehož tloušťku Bacilovirus očekává. Čeká v jeho komnatách.

„Už jdu...“, zvedá Bacilovirus své špeky z pohodlné pohovky. „Ať zatím donesou dršťky z divočáka smažené v loji z pratura! Já jsem hned zpátky.“

Společnost upocených ztloustlých lidí se zatím skvěle baví. Roční se v mísách s jídlem a prolévají svá hrdla pořádnými doušky červeného vína. Okřikují otroky za čisté mísy, které správného dekadentního Římana vždy popudí, a rozšlapávají jídlo po zemi.

Bacilovirus se pokusil seškrábnout si vrstvu špíny ze svých šatů, což se mu ovšem nepovedlo, a vyšel za oním člověkem, kterého čekal. Je to muž s černým vousem a velkým nosem zahnutým do šestky. Říkají mu Eukalypt.

„Ave, Caie Eukalypte! Jaká byla žeň?“

„Vynikající, ó Bacilovire! Zde je zlato z daní, pokut, placeného parkování, mýtného z římských cest a poplatků za právo poslouchat veřejné vyvolávače!“ Odpověděl Eukalypt a ukázal na velký pytel plný zlaťáků, který mu ležel u nohou a leskl se ve slunci.

„Výborně, Eukalypte! Rozdělíme se... tohle je pro tebe...“, a nasypal výběrcímu plné hrsti zlaťáků. Potom stěží vytáhl zbytek zlata s pytle a vysypal do pokladnice ohromnou hromadu. „To je pro mě...“

Nezapomněl vybrat tři zlaťáky stranou do malé pokladničky na stolku. „A zde... pro Řím.“

Eukalypt se podívoval. „Nezdá se ti, že trochu přeháníš? V Římě se budou divit, že z tvé provincie dostávají tak malé daně.“

„Jsem jmenován na rok! Mám rok na to, abych zbohatl! Než se v Římě vzpamatují, budu daleko! Daleko! A bohatý! Bohatý! Bohatý!!!“ Zasníval se Bacilovirus. „Můj život, to budou jedny velké orgie!“

„Ano, ale co když sem z Říma pošlou na inspekci kvestora?“

„U Joviše! Dokážu si s ním poradit! Buď z něj rychle udělám dekadenta, nebo se ho zbavím!“ Rozčiloval se tloušťk a třásl hubeným výběřčím. Pak se uklidnil, dokonce ho i pustil a povídá: „Dost bylo práce! Pojd'! . . . Máš rád dršťky z divočáka smažené v loji z pratura?“

„A s MEDEM??“ Rozzářil se hned výběřčí.

„Jistě. . .“ usmál se Bacilovirus.

Tou dobou však už přijížděl k paláci hubený chlapík. Je to kvestor Claudius Zánětnervus a určitě se netváří tak, že by se chtěl jít bavit s bandou obtloustlých upocených dekadentů.

„Ave, kvestore! Překvapils nás uprostřed rodinného dýchánku“, vítá Bacilovirus hubeného chlapíka se zeleným pláštěm v zatuchlé místnosti plné opilých lidí. „Máme tu takovou malou, intimní oslavu. . . Pojd' mezi nás.“

„Ave, guvernére. Jakožto pokladník našich provincií jsem byl vyslán Caesarem, abych přezkoumal tvé účty, a ne se účastnil tvých orgií. Řekni těm lidem, ať odejdou.“ Promluvil kvestor. „A otevřete okna! Na tvém dýchánku se nedá dýchat!“

„Zajisté, zajisté“, začal Bacilovirus hned zařizovat. „No tak, přátelé, nechť ti, kdo se udrží na nohou, odvedou ostatní.“

Usadili se u stolu. „Je pozdě. Jsi jistě unaven, můžeme se pustit do práce zítra... Nechtěl bys něco pojíst? Myslím, že tu zbyly ještě nějaké dršťky z...“

„Jsem skutečně unaven“, přerušil ho kvestor Claudius. „Cesta byla dlouhá a ještě nás během plavby přepadli somálští piráti. Naštěstí se ale pohádali a sami si potopili loď. . . Ať mne zavedou do mých komnat a donesou mi zeleninový vývar.“

„Ovšem, ovšem“, odváděl Bacilovirus kvestora a ukazoval sluhům, kam ho mají zavést. „Sám se o tvou polévku postarám“, dodal.

O chvíli později se již tloušťk Bacilovirus belhal kuchyní svého paláce a hledal kuchaře. Kuchyně byl velký sál v podzemí, kde hořeli louče a osvětlovaly kamenné klenby stropu. Uprostřed místnosti byla ohromná kamna u nichž sluhové otáčeli obrovského divočáka, velké krůty a menší žirafu. Kuchař ho spatřil a hned mu běžel naproti.

„Ó pane, mám nyní podávat medvědí jelítka a nadívané žirafí krky?“ Ptal se s úsměvem.

„Ne“, odvětil stroze Bacilovirus. „Přichystáš mi misku zeleninového vývaru!“

Kuchař se zamračením pokývl hlavou, nebyl zrovna potěšen. „Co si všechno ty tvé orgie nevymyslí“, říkal si v duchu. Poslušně však začal strouhat mrkev a krájet zeleninu. Několikrát si do hrnce s vývarem odplivl, ale to dělal běžně, takže to určitě nebyl projev nespokojenosti k Bacilovirovi.

Po chvíli už nesl pánovi polévku ve zdobené misce na zlatém podnosu. „Zde, pane, je to hotovo.“

„Polož to sem a jdi.“

Kuchař odešel, Bacilovirus odložil svou číši vína a začal šmátrat na svých tlustých rukách po prstenech, kterých tam měl pozeňnaně. Prsteny mohl otvírat, měl v nich skryt v každém jed, ovšem většina už byla vypotřebovaná. „Měl bych je vždycky po použití doplnit“, říkal si šeptem pro sebe. Konečně našel na svém prstu, který připomínal více buřt než část lidského těla, prsten plný prášku – jedu. Vysypal jed do polévky a pak ho odnesl kvestorovi.

„Žiješ si tu pěkně...“ prohlásil k Bacilovirovi kvestor, když vešel. „Je to zvláštní, u guvernéra tak chudé provincie, která dodává do římské státní pokladnice jen pár zlatých.“

Bacilovirus se však nedal, s falešným úsměvem odpovídal, když už kvestor pil svoji polévku. „Stačí špetka dobrého vkusu a člověk dokáže z mála udělat moc... Navíc když jsou všichni pracovití jako já.“

„Zítra si to všechno probereme, máš-li vůbec v pořádku účetnictví.“

„Jistě, dobrou noc, kvestore.“

V noci se přihodila nečekaná věc. Tedy nečekaná pro všechny obyvatele paláce snad jen kromě guvernéra Bacilovira. Sluha hned budil guvernéra: „Pane! Pane! Kvestorovi je zle!“

„Už?“ Podívoval se ospalý Bacilovirus. Pomalu se dobelhal do kvestorova pokoje, který se celý zelený v obličejí svíjel v posteli.

„Áááá! To je bolest! U Joviše, tohle nepřežiju!“

„To je určitě tím zeleninovým vývarem! Je strašně těžký na žaludek. Dám zmrskat kuchaře.“ Odpovídal klidným hlasem Bacilovirus.

Kvestor se dál křečovitě svíjel v peřinách. „Nech kuchaře na pokoji a zavolej radši lékaře!“

Bacilovirus moc dobře znal svoje lékaře, kteří jsou dohromady nebezpečnější než celá římská legie. Neuzdravili zatím ani kašel. Za několik hodin konečně přispěchali, nahnuli se ke kvestorově posteli.

„Má křeče“, volal zkušeně první.

„Drahý kolego, nazval bych to spíše mravenčením“, odporoval druhý.

„Vy snad žertujete, vážení! Vždyť sebou škube!“ Překřikoval je třetí.

„Uvědomte si laskavě, že já byl primářem valetudinaria ve Vindonisse!“ Valetudinarium byla vojenská nemocnice.

„Já zas studoval na proslulé škole v Massilii!“

„Podle vaší tváře soudě, musely být vaším hlavním oborem studentské orgie!“

„Možná, ovšem valetudinarium ve Vindonisse vykazuje vyšší úmrtnost než Caesarova tažení!“

Všichni lékaři se dost rozhádali a začali překřikovat jeden druhého.

„Pustíme mu žilou!“

„Měli bychom mu vhánět do žil vzduch!“

„Kde máte cucurbitulae, tedy baňky?“

„Jste nedouci. Připravte mi nadrcenou slonovinu míchanou se želví a holubí krví. Pokud pacient přežije...“

„To tak! U Eskulapa! To je směšné! Než se léčit u takového felčara jako jste vy, radši zhebnu!“

„A co takhle palicí přes amforu, to bys nechtěl?!“ Rozohnil se ten nařčený.

„Jen klid! Vy potřebujete především klid!“

Kvestor už tu hádku nemohl vydržet, z posledních sil zařval „Nechtě mě promluvit!!!“

Náhle bylo chvíli ticho. Bledý kvestor pokračoval. „Žádám vás, abyste obětovali Apollónovi, bohu léčiteli...“

„Vynikající nápad!“ Vmísil se do řeči Bacilovirus ve své noční košili, patrně velikosti XXXXL. „Obětujeme Apollónovi pokrmy nevšední jakosti a tento čin zajisté vyléčí našeho maroda... Můj kuchař právě připravil medvědí jelítka a nadívané žirafí krky... Myslím, že zbyly i nějaké dršťky z divočáka smažené v loji z pratura.“ Otočil se a mířil do kuchyně. Všichni felčari se hned připojili a zvědavě se vyptávaly, jestli budou ty dršťky s medem.

Když byl v sále klid, ptal se Říman, stráž kvestora svého pána. „Ó kvestore Zánětnerve, myslíš, že ta oběť postačí, aby se ti navrátilo zdraví?“

„To byla jen záminka, abych odsud dostal ty hňupy. Poslechni... Julius Caesar při svých epileptických záchvatech často hovoří o malé galské vísce nedaleko odtud... V té vesnici žije druid... Myslím, že se jmenuje Rozhlednix...“

„Panoramix“, opravil ho strážný.

„To je ono, přiveď mi ho! Rychle! A až tě nikdo nevidí!“

„Bez obav, kvestore! Jsou příliš zaneprázdnění, ani si mě nevšimnou.“

Strážný spěchal chodbami ven, aby se vydal na cestu do galské vesničky pro druida Panoramixe, který prý je tak velký léčitel.

A zatímco tak strážný kvestora pospíchal do vesnice, v paláci se spustila nekontrolovaná afterparty, při které se všichni Římané cpali dobrotami, pili víno a vůbec se v tom všem naprosto rochnili, že by člověk ani nepoznal, že jsou lidé. Z celé té oběti bohu Apollónovi zbyly jenom mastné kousky masa rozšlapané po zemi, stejně jako je měli všichni ti dekadentní Římané na oblečení i v obličejích. „Jo! A vůbec, ať si bozi nemyslí, že jsou bůhvíco!“ Dodával jeden špinavý blondák.

3.3 Návštěva Panoramixe

Vyšlo slunce a Galové si užívali nádherné svěží ráno. Ptáci zpívali a všude kolem byl klid, než se ovšem přihnul římský vůz tažený dvěma koni s kvestorovým strážným. Projel celou vesnicí, jen se za ním prášilo. Rozhovor Panoramixe se strážným byl velice krátký.

„Tvůj pán churaví? A potřebuje mě? Už jdu!“ Promluvil Panoramix a hned volal pomocníky, kteří chtěli dělat už konečně něco jiného než nosit na štítu Majestatixe. „Asterixi! Obelixi! Odjždíme okamžitě do Condatu! Nechte všeho!“

V tu ránu zmizel někdo pod Majestatixovým štítem a tak se náčelník zřítil na zem. Se škaredým plesknutím dopadl na zem a sprostě zaklel.

Z vesnice vyjel vůz se strážným, druidem Panoramixem, malým skrčkem Asterixem a velkým pupkatým Obelixem.

Obelix si stěžoval celou cestu. „Nemám rád, když jsou Římané nemocní. Jsou pak celí malátní.“

„Já musím pomáhat všem nemocným bez rozdílu.“ Vysvětloval Panoramix. „Římanům jako ostatním.“

Strážný byl však po cestě trochu nervózní. Říkal, že možná nebude snadné se k jeho pánovi dostat. Asterix ho však uklidňoval: „O to se postaráme my s Obelixem. Ještě žádnému Římanovi se nepodařilo nás zastavit.“

„To mě velmi těší...“ Uklidňoval se Říman.

„Tak to je vážné poprvé, kdy to nějakého Římana těší!“ Divil se Obelix.

Po chvíli cesty se vůz přičinil k paláci guvernéra Bacilovira. Uvnitř se válela těla opilých a přezraných Římanů, všichni spali. Bacilovira však probralo žbluňknutí. „Co to může být?“, říkal si v duchu. Někdo spadl do obrovského kotle, který byl ještě z půlky pln dršťek z divočáka smažených v loji z pratura.

Bacilovirus přiskočil a začal nadávat rozčilením.

„Strážný! Jak to, že jsi opustil své stanoviště? A co děláš v mých vystydlých dršťkách z divočáka smažených v loji z pratura??“

Z kotle se ozval bublavý hlas. „Já... glo ... Ti přišel oznámit, že do paláce pronikli tři Galové. Je mezi nimi jeden druid!“

„DRUID???“ Vykríkl bacilovirus zděšením. Nadskočil a rozběhl se rychle nahoru do komnat. Člověk by ani nevěřil, že může takový tloušťák utíkat tak svižně. Pupek mu ještě pleskal o schody, když vybíhal o patro výš. Vběhl do komnaty, kde ležel otrávený kvestor Claudius Zánětnervus. Ještě stále byl celý bledý, trochu zelený, ale vypadal už unaveněji. Měl propadlé oči, vrásky na čele a kapku ledového potu na špičce dlouhého nosu. Vlastně celkově nevypadal úplně zdravě. U jeho postele stáli Asterix, Obelix i Panoramix. Druid už ho začal prohlížet.

Bacilovirus ve své noční košilce se na ně rozkríkl. „Co tu děláte? Galové!“

„Já sám jsem je požádal, aby přišli. Tak mlč!“ Odsekl mu kvestor ochablým hlasem.

„Vždyť to jsou nepřátelé... Nic ve zlém proti turistům, když se sem chtějí podívat, ale tohle... Nech raději konat Apollóna. Obětovali jsme mu pěkný kousek medvědího jelítka...“ Přesvědčoval je Bacilovirus a mával přitom směšně ručičkami. Měl očividně strach, aby ho neuzdravili.

„Já jsem tu guvernér! A nechám vás z paláce vyhnat!“ Řekl Galům povýšeně tlouštíkem hlubokým hlasem a přidal k tomu nechutné říhnutí.

„Strááááže!!!“

Asi deset minut bylo všude ticho. Bacilovirus stál u dveří a celou dobu čekal a tvářil se, že je vše v naprostém pořádku. Potom se připotáceli tři opilí Římané. Každý měl kopí a teď ho velice potřebovali, aby se měli o co opírat. Domotali se k Bacilovirovi, jeden spadl ještě ve dveřích a druhý se mu hlasitě smál.

„Co... co se vám stalo?“ Zeptal se Bacilovirus rozčileným hlasem.

„No, my si na strážnici uspořádali takové menší orgie... a...“

„V tomhle paláci je příliš orgií!!! Vyhod'te ty Galy ven!“ Rozkřičel se Bacilovirus. Zrudnul při tom jako rajče, nebo možná ještě víc. Zrudnul jako hrozně moc rozzuřený člověk, kterého zrovna někdo nakopl do citlivého místa.

„Dobře, dobře... Jenom nekřičte...“ Ozval se strážník tichým roztřeseným hlasem.

A zatímco pak druid v klidu prohlížel nemocného a Bacilovirus stál u dveří s pusou dokořán, ozývaly se komnatami výkřiky a rány. Pleskaly facky a údery dopadající na římské tváře, po zemi se sypaly nějaké zuby. Po chvíli vřava utichla a k druidovi přišel Obelix. V ruce zvedal k Panoramixovi zmláceného Římana v bezvědomí a s červeným nosem.

„Panoramixi, až budeš hotov, nemohl by ses kouknout na ty moje? Nějak se mi nechtějí líbit.“ A ukazoval mu Římana.

Bacilovirus sháněl po paláci vojáky a posílal je na Galy, Asterix s Obelixem se výtečně bavili a Panoramix rozmlouval s kvestorem.

„Jsi nemocný... Těžce. Jediná věc, která tě může zachránit je lektvar, jehož tajemství znám.“ Vysvětloval mu Panoramix.

„Připrav mi ten lektvar, ó druide. Odvděčím se ti.“

Druid se u postele zamýšlel. „Základní příměsí lektvaru je však stříbrná hvězda.“

Stříbrná hvězda je protěž, Galové však mají svoje názvy rostlin. Panoramix pokračoval: „Drobná květinka, která roste až vysoko v horách... Je velmi obtížné ji získat.“

To zaslechl i Bacilovirus a hned se vmísil do debaty. „Výborně, výborně. Vyšlu pro ni své muže!“

„Ale vždyť jim není dobře...“ Přistrčil k němu Obelix zmláceného Římana, kterou už chvíli nosil v ruce za jeho límec.

„No právě!“ Ohradil se Bacilovirus. „Horský vzduch jim prospěje!“

„Kam se pro tu zázračnou rostlinu chodí?“ Ptal se Asterix.

„Nejlépe do Helvetie. Tam rostou nejúčinnější pro můj nápoj. A je tam docela hezky...“

„Druide...“ Ozval se chraplavým hlasem kvestor. „Důvěřuji ti! Pošli své muže pro stříbrnou hvězdu...“

„Proč do toho tahat cizince...“ Vtíral se zase Bacilovirus, kterého stejně nikdo neposlouchal ani nevnímal.

„Asterixi, Obelixi. Souhlasíte s cestou do Helvetie?“ Ptal se Galů druid.

„Ano, už jsme dlouho nikde nebyli,“ souhlasil hned Asterix.

Obelix se také přidal. „Třeba tam vysoko v horách najdeme zdravější Římány... Ti naši mi dělají starosti.“ Jak to dořekl, zahodil toho strážného, kterého pořád držel a který se začínal

probírat. Chudák přeletěl celou místnost a hlavou rozbil antickou vázu, které v té době nebyli až tak vzácné.

„Bude mě tu vůbec někdo poslouchat?“ Vykřikoval nešťastný Bacilovirus.

Druid se pak ještě otočil k Bacilovirovi. „Varuji tě! Jestliže se mí přátelé nevrátí, popravíme rukojmí!“ A prstem mu šťouchl do hrudi. Jeho ukazováček na chvíli celý zmizel v sádle guvernéra.

Druid pověřil Asterixe s Obelixem, aby rovnou vyrazili na cestu a co nejrychleji se vrátili. Připomněl, že nemusí udržet Zánětnerva na živu dlouho, tak aby se nezdržovali. Kvestor by u Bacilovira nebyl v bezpečí, Panoramix hned poznal, že byl otráven, a tak se rozhodl ho odvézt se sebou do galské vesnice.

Mezitím už byl Bacilovirus ve své pracovně a radil se s výběřčím, tím švindlířem s velkým zahnutým nosem.

„Eukalypte, ti dva Galové se nesmí z Helvetie vrátit. Mám pro to dva důvody: jednak aby nepřinesli tu kytku, která by mohla kvestora uzdravit, a za druhé, když se nevrátí, tak prý Zánětnerva ve vesnici popraví...“

„Vyprav se do Genavy, předáš tuto zprávu guvernérovi Diplodokovi, mému starému příteli. Cestou vůbec nezastavuj, vůbec! Spěchej. Dám ti přinést prázdnou láhev a ještě dám rychle přichystat orgickou přesnídávku.“ Domluvil Bacilovirus a podal muži dopis. Pak se rozběhl do kuchyně a Eukalypta poslal do stáje pro koně.

A tak ještě té noci vyjíždí z Condatu povoz směrem k jedné malé galské vesnici... Jiným směrem vyráží posel na Genavu s košíkem jídla a prázdnou lahví na opasku a skoro stejným směrem jede i malý galský válečník v doprovodu dodavatele menhirů. Vydávají se hledat malou květinu kamsi daleko, vysoko do hor.

3.4 Orgie guvernéra Diplodoka

Asterix s Obelixem postupují rychle. A to díky novým dálkovým cestám postaveným Římany.

„Na cestách mi vždycky vytráví...“ Stěžoval si Obelix.

„Cože? Ty máš hlad? Vždyť jsme sotva vyjeli!“ Divil se Asterix.

„Mám úplný lavór.“ Ukazoval Obelix na svoje břicho.

Po chvíli jízdy už spatřili ceduli, podle které byla zastávka za dva tisíce kroků a o chvíli později už viděli vozorest – antickou restauraci.

„Koukej, Obelixi! Tady se najíme.“ Prohlásil Asterix, když stavbu spatřil.

Zastavili se tedy ve vozoretu. Zaparkovali na placeném parkovišti a vešli do otevřeného sálu. Obelix hned objednal celého pečeného divočáka a usadili se ke stolu.

Mezitím, co se však naši dva hrdinové zdržovali jídlem, spěchal Eukalypt, Bacilovirův spolišidč státu, za Diplodokem. „Neměl jsem jíst to studené medvědí jelítko. Bude mi po něm těžko... A pak orgie pro jednoho, to není ono.“ Nadával si v duchu, když dojedl plný košík přesnídávky od Bacilovira.

Tu noc strávil Asterix s Obelixem už ve vozotelu, kde mají tolik stájí, kolik pokojů. Eukalypt však nespal a jel pořád dál, aby byl na místě co nejdřív.

V Genavě, v Helvetii, v paláci římského guvernéra Diplodoka začínají orgie.

„Doneste kotel se sýrovou fondue!“

„Rozuměno? Komu upadne kostička chleba do fondue, podstoupí trest! Poprvé pět ran holí, podruhé dvacet ran bičem... a potřetí bude vhozen do jezera se zátěží na nohou!“ Provolával obtloustlý guvernér Diplodok ve své společenské síni toho večera. Všichni hosté už

postávali kolem s krátkými meči, na kterých měli už napíchané kostičky chleba, který pak měli namáčet do kotle s roztaveným sýrem s vínem.

„Ach božský Diplodoku,“ chválila guvernéra žena s pomalovaným obličejem. „Jaké zábavné nápady máš!“

„Jinak to v téhle strohé zemi nejde... Pokusil jsem se tu uspořádat hry v cirku, ale mají zvířata tak vykrmená, že nechtěla z odsouzenců ani okusit!“

Chvíli si Diplodok ještě stěžoval a pak zase uviděl dva sluhy, cizince, kteří pucovali podlahu, aby byla co nejčistější.

„A ta jejich posedlost po čistotě! ... Orgie chtějí špinu! ... Přestaňte pucovat, u Joviše!“ Křičel, až se to ozývalo celým sálem.

Za deset minut se ozval malý zrzek u kotle se sýrem. „Ó, upadla mi kostička chleba!“

„Holí! Holí!“ Řičel celý sál hostů.

„Už se nese!“ Volal zezadu sluha a přibíhal se těžkou dřevěnou tyčí. Stihl ji ještě trochu otřít od nečistot hadrem, než ji předal. Zrzek dostal výprask, který si dokonce užíval a podobný dostalo ten večer i pár dalších hostů. V nejlepších chvílích orgií přiběhl za guvernérem Diplodokem sluha.

„Pane, chce s vámi mluvit příšerně špinavý posel od Bacilovira a vy máte tady flek!“ A ukázal mu na šaty, které byly ovšem úplně celé špinavé a ulepené od sýra.

„Nestarej se o můj flek a pusť ho dovnitř,“ rozkázal Diplodokus.

Eukalypt vešel do síně a Diplodokus už mu šel vstříc.

„Ach, jaké potěšení vidět někoho opravdu špinavého! Tas svůj meč a připoj se k našim orgiím.“

„Později,“ odvětil Eukalypt. „Ó guvernére Diplodocu. Přináším ti důležitou zprávu.“

Po přečtení zprávy se Diplodocus zamýšlel zatímco se ze sálu ozývalo „Bičem! Bičem“, když upustil zrzek už druhou kostku chleba. Sluha si v prádelně stěžoval, že ještě bič ani nedoschl.

Diplodocus promluvil. „Tomu starému darebovi Bacilovirovi nic neodmítnu, a navíc se mi zamlouvá myšlenka odstranit kvestora. Vydám rozkazy, aby se ti Galové nedostali přes hranici... A teď pojďme na orgie.“

Když guvernér pověřil posly, vrátili se do sálu, kde už byly orgie v plném proudu. Zalepení byli od sýra naprosto všichni kromě sluhů, kteří dbali stále na čistotu, ač to bylo proti módě. „Takový barbari!“ Stěžovali si.

Mezitím se řítily k hranicím Asterix s Obelixem. Ztratili dost času, protože zlámali kolo u vozu a museli pak vůz ještě dotlačit k opravářské stanici. Nyní však už byli u hraničního přechodu, kde hlídalo pět Římanů. Velké cedule ukazovali jedním směrem „Galie, Římská říše“ a druhým „Helvetie, taky Římská říše“.

„Stát!“ Zahřměl desátník, nejsilnější z celníků. „Hraniční kontrola při výjezdu z Galie!“

„Co uděláme, Asterixi?“ Ptal se tiše Obelix.

„To je úřední postup Obelixi, ten musíme podstoupit.“

Vystoupili oba z vozu a Římané začali vůz i je bedlivě prohlížet.

„Co hodláte dělat v Helvetii?“ Ptal se ten nejdůležitější, který měl ruce chlupaté jako šimpanz.

„Přijeli jsme se nadýchat zdravého vzduchu.“ Odvětil klidně Asterix.

„Desátníku!“ Šeptal jeden z Římanů silákovi do ucha. „Chce s tebou naléhavě mluvit posel od guvernéra Diplodoka. Hned.“

Desátník na chvíli odešel a vyslechl zprávu. Obelix zatím vysvětloval Asterixovi, že přijíždějí přece z jiného důvodu. „Ale ne, Asterixi, tak to není, my přece...“

„Obelixi, sklapni!“ Syčel skrz zuby nazlobený Asterix.

Po chvílce se ozval desátník. „V pořádku, Galové, můžete jet!“

Vůz se rozjel, jen co však přešla kola hranici, což byla silná bílá čára na cestě, ozvalo se našim Galům za zády: „Stát!“

3.5 Problém na hranici

„Vždyť jste nám řekli, že můžeme jet!“ Stěžoval si Asterix.

„Povolil jsem vám vyjet z Galie. tady se nás ovšem rozhodnutí z druhé strany hranic netýkají. . . “ Vysvětloval s podlým úšklebkem desátník. „Podrobíte se povinné hraniční kontrole při příjezdu do Helvetie. Vystupte!“

Asterix s Obelixem trochu rozhořčeně vylezli z římského vozu.

„Máte něco k proclení?“ Ptal se Říman.

„Leda hlad,“ řekl mu Obelix a mlsně se olízl.

Desátník si Obelixe s nechutí prohlížel, koukal na jeho zrzavé copánky a taky na velký pupek. Potom mu do břicha píchl prstem a ptal se: „Co máte tady?“

„Lavór“, odvětil klidně Obelix.

„Dobrá“, desátník se otočil ke svým mužům s kopími a štíty. „Prohledejte je. Potom prohledejte vůz a nakonec koně.“ Otočil se zpět na Galy, zatímco jeho muži začali rozmontovat vůz na kusy, aby ho prohledali skrz na skrz. „Odkud máte šaty a zbraně?“

„Z naší vesnice v Galii“, odvětil nasupeně Asterix, kterého zrovna začal jeden Říman prohledávat.

„Měli jste je přihlásit. To máme podloudný dovoz. A dále...“ Začal s výčtem desátník, ten svalnatý Říman. „Copak máte v té polní lahvi za opaskem?“

„Nápoj. Chcete vidět jak účinkuje?“ Ptal se rozzlobeně Asterix a když desátník se smíchem přikývl, tak láhev otevřel a napil se.

Asterixovi se hned zatřepaly křídýlka, co nosí na své přilbici, zamával ve vzduchu nohama a celý na chvíli zrudl a vyvalil oči. Hned zase vypadal normálně, akorát plný neuvěřitelné síly. Promnul si prsty a vysvětlil desátníkovi, který na něho zblízka zíral jako na blázna. „Toto je kouzelný nápoj, který připravuje náš druid a který nám dodává nadlidské síly... Podívejte.“

Asterix se rozmáchl pravou rukou a dal desátníkovi vražedný zvedák přímo na bradu. Kdyby ho udeřil obyčejný bojovník karate nebo taekwon-do, tak by se asi zapotácel a upadl. Jenomže tohle byl galský válečník Asterix a ještě k tomu stonásobně posílený kouzelným lektvarem druida Panoramixe. Proto se ozvala krutá rána, prásknutí, a desátník zmizel nad korunami stromů. Dočista vyletěl ze svých vojenských sandálů, které po něm zůstaly ležet na silnici. Nikde ho nebylo vidět, kam odletěl. Jenom po silnici se válely tři bílé zuby.

„Já ho pít nepotřebuju, spadl jsem do něj, když jsem byl malý.“ Vysvětluje Obelix hubenému římskému vojákovvi předtím než mu vrazí jednu ránu takovou silou, že zmizí voják daleko ve křoví.

„No tohle. Kam zmizeli ostatní?“ Diví se Asterix a kouká se po Římanech.

Zbylí tři římsští vojáci stojí v Galii, tedy za bílou hraniční čárou, a dívají se směrem do Galie. Stojí zády k Asterixovi a Obelixovi a dělají jako by o nich vůbec nevěděli, ještě k tomu se klepou strachy.

„Mám dojem, že v Helvetii mají potíže,“ brblá jeden z Římanů.

„To je jejich věc.“ Říká mu druhý.

„Zatím se ještě neotáčejte, ale mám dojem, že se to v Helvetii uklidňuje.“ Šeptá jim ten třetí.

Asterix s Obelixem zatím naskakují na vůz, ale ten zůstal částečně rozebrán a nelze na něm dál jet, tak rychle utíkají po svých než na ně přijdou nějaké posily. Už je jim jasné, že nemusí být tak snadné stříbrnou hvězdu najít a dovést, protože jim bude určitě mnoho věcí stát ještě v cestě. A kvestor Claudius zřejmě stále stoná v bolestech v jejich vesnici a ač je to přeci jen Říman, tak neodmítli pomoc člověku, který je o pomoc slušně poprosil. I takovou vstřícností se chrabří galští bojovníci vyznačují.

Udatní Galové se brodí obilným polem dál k horám. Desátník, ten svalnatý Říman, se zatím probral potom, co spadl ze stromu, na který byl vyhozen. Hned začal křičet z dálky na svoje tři zbabělé vojáky.

„Rychle přes hranici, u Joviše! Pronásledujte ty muže! Nesmí zůstat naživu! Ručíme za to hlavou!!“

Od otočených vojáků se však ozývaly samé výmluvy.

„Helvetie už není, co bývala!“

„Major e longinguo reverentia.“ Říkal druhý, což znamená latinsky „na dálku se vzdává větší úcta“.

„To teda je fakt.“ Doplnil třetí.

Nakonec jim však nezbývalo, než vyrazit se svým nadřízeným za Galy. Pět římských vojáků se brodilo obilným polem, které se rozprostíralo hned vedle silnice. Bylo to ohromné pole žita, občas byl poblíž remízek s několika teplomilnými stromy jako jsou některé borovice nebo cypřiše. Asterix s Obelixem se krčili mezi klasy mezi kterými se třpytilo mnoho vlčích máků. Snažili se dojít na druhou stranu pole.

„Hele, Asterixi, a kde jsou ty hory?“

„Tiše, Obelixi, nebo za chvíli budeme mít všechny římské posádky v patách.“

„Tak vylezeme na nějakou horu, utrheme stříbrnou hvězdu a vrátíme se do Galie.“

„To není, Obelixi, tak jednoduché. Nejdřív musíme vědět, kde ta květina roste.“

Asi po hodině se doplížili k okraji pole. Otevřel se jim nádherný výhled do údolí s jezerem, na jehož druhém břehu bylo malé římské město. Asterix rozhodl počkat do noci a potom tam doplavat přes jezero. Takto přes den by je Římané snadno spatřili a snad i zajmuli.

3.6 Krčma u jezera

Setmělo se a naši odvážní Galové vyrazili ven z pole. Doplížili se k jezeru.

„Radši jezero přeplaveme... Dostaneme se do města snáz, brány jsou určitě střežené.“ Vysvětlil Obelixovi Asterix.

„Není nic vidět, Asterixi!“

„Tím líp, Obelixi. Aspoň nás nechytí Římani.“

Vlezli do vody a plavali na druhý břeh. Voda byla trochu studená, ale co by naši Galové nevydrželi. V naprosté tmě se ozývalo jenom tiché šplouchání a šumění vody. Už byli skoro na druhém břehu.

„V pořádku?“, ptal se Asterixův hlas.

„V pořádku“, ozval se Obelixův hlas.

„V pořádku“, ozval se pisklavý cizí hlas.

„Cože? Ty jsi kdo?“ Bylo slyšet Asterixe.

„Obelix“, odpověděl Obelix.

„Caius Infarktus“, odpověděl Caius Infarktus.
 „Nebyli jsme tu dva“, divil se Obelix.
 „Ne, já tu byl sám“, odpověděl Caius Infarktus.
 „Co tu děláš?“, ptal se Asterix.
 „Plavu s tebou na druhý břeh“, odpověděl Obelix.
 „Jsem rád, že jsem vás potkal“, odpověděl konečně Caius Infarktus. „Podařilo se mi zbavit se zátěže na nohou, ale začínám být unavený. Pomozte mi na břeh.“
 „Tudy?“, ptal se ho Asterix. „My se tu moc nevyznáme.“
 „Ano“, odpovídal Caius Infarktus svým pisklavým hláskem. „Vám taky upadla kostička chleba do fondue? Lacus lemanus je plný nešiků.“ Lacus lemanus je jezero, jemuž se o tisíc let později začalo říkat ženevské.
 „Je tu možná zdrávo, ale Římanům to moc nepomáhá.“ Mumlal Obelix.
 Všichni tři pak vylezli z jezera na břeh. Octli se najednou v malém městečku.
 „Mohl bys nám doporučit nějaký hostinec, Římáne?“ Zeptal se chlapíka Asterix.
 „Kolem jezera jich je spousta. Koukejte, třeba hned tady naproti.“ Ukazoval Caius Infarktus na pěknou hospodu, z jejíž oken šla záře světla. Obelix si zatím ždímal své velké kalhoty, ze kterých tekla voda proudem. Dokonce z nich po chvíli vytáhl i malou rybu, kterou hodil zpátky do jezera.
 Asterix se ještě stihl zeptat odcházejícího Římana. „A co budeš dělat ty?“
 „Převléknu se do suchého a vrátím se na orgie. Tam se užije legrace...“
 Caius Infarktus zmizel v šeru mezi domky. Naši dva Galové přišli k doporučenému hostinci a podívali se na nápis „Křčma u jezera“.
 „Co to je fondue, Asterixi?“
 „Nejspíš nějaký druh místních orgií!“
 Oba vešli dovnitř a přistoupili za zrzavým hostinským. Ten jim hned popisoval aktuální situaci v hostinci. „... ano, mám jeden pokoj volný, ačkoli v Genavě právě probíhá Mezinárodní konference kmenových náčelníků MKKN.“
 Po chvíli hospodský pokračoval, vyrájeje se svíčkou k pokoji. „Jedna barbarská delegace pokoj opustila. Připadal jí moc čistý. . . Vy jste určitě cizinci. . . Musím vás upozornit, že jste měli jít přes most. Caesar ho zbořil, ale byl znovu postaven,“ upozorňoval hostinský Gal, ze kterých kapala voda a jejich zablácené boty dělaly na podlaze škaredé šlápoty.
 Po chvíli byl Asterix s Obelixem doveden do pokoje. „Tady je váš pokoj! . . . Ty přesýpací hodiny jdou přesně, helvetský výrobek, ale musíte se o ně starat. Vždycky když zavolám „kuku“, mají je všichni hosté v hotelu obrátit.“ Ukazoval hostům velké přesýpací hodiny na stole.
 „Vyčistím vám boty. Dobře se vyspěte.“ Popřál hospodský a odešel zpátky dolů.
 Mezitím se však v guvernérově spustil nelítostný křik.
 „Nemehla! Musím ty Galy mít!“ Křičel guvernér Diplodocus na svalnatého desátníka, který přišel s tím, že jim Galové unikli.
 „Uvědomte všechny posádky! V Aventiku, Vundonisse, Auguste, Raurice, Octoduru, Soloduru! Prohledejte Genavu! Běžte!“
 V tom přišel do síně malý Říman Caius Infarktus. Ten, který potkal dva Galy v jezeře.
 „Ó božský Diplodocu. Už jsem zpátky!“
 „Nezdržuj mě svými pitomostmi!“ Zaričel na něj Diplodocus.
 „No dobře, dobře...“, mumlal Caius zaraženě. Pak si vzal dýku, napíchl si kostku chleba a šel ke kotli se sýrovým fondue. „Teda ale v jezeře se mi stala legrační věc. Narazil jsem na dva chlapíky, kteří mi pomohli ven a. . .“

„Dva chlapíky?!!!“ Byl výkřikem přerušen.

Caius leknutím upustil do kotle nejen kostku chleba, ale i celou svoji dýku.

„Ted' mi kvůli tobě upadla kostička chleba do kotle!“ Stěžoval si Diplodocovi.

„Nech kostičku plavat. Kde jsou ti dva?“ Ptal se Diplodocus nasupeně. Vzal Caia za oblečení do vzduchu a třásl jím.

„Ti dva? Šli do hostince U jezera.“ Odpovídal vyděšeně Caius.

„Strážé! Stráááže!“ Volal Diplodocus guvernér a běžel ven ze síně.

„A co výprask holí?“ Ptal se rozzlobeně Caius Infarktus. „Když nedostanu holí, není to žádná hra!“

Diplodocus pověřil svého věrného podřízeného. Zformovali se vojáci a vyrazili k hostinci, kde přenocovali naši Galové. U vchodu se ozvalo bušení na vrata, potom je Říman ve zbroji otevřel. Měl červený plášť a byl vysoké postavy.

Hostinský je hned odbýval: „Máme obsazeno!“

„Nechceme pokoj. Chceme vědět, jestli nemáš mezi hosty dva mokré Galy!“ Křikl na něj Říman.

3.7 Zrzavý hospodský

Co myslíte, že zrzavý hospodský v hospodě U jezera římskému veliteli odpověděl? Věříte, že prozradil, že u něho dva Galové přenocují? Řekl vůbec něco? Ano, odpověděl mu.

„Ne. Mám tu Sugambrie, Aeduy, Triboky, plný vůz Iberů, pár Britů a Sikanů. Nikdo není namočený.“

Římský velitel s červeným pláštěm se zamyslel a pak prudce spustil. „A co tyhle stopy od bláta?“ A ukázal na zabahněnou podlahu.

„Ty jsou moje. Občas si v noci vyjdu na břeh... U nás je tak zdrávo.“ Odpověděl s klidem hospodský.

„To jsou tvoje boty?“ Ptal se Říman a ukázal na zabahněné boty, které hospodský zrovna čistil.

„Ano. Mám několikere, podívejte!“ Odpověděl a začal se v nich procházet kolem, po podlaze nechával bahnitě šlápoty.

„No tak dobře! Prohledáme ostatní hostince. Kdybys Galy uviděl, dej nám vědět. Jsou to nebezpeční zločinci.“ Odsekl Říman a odcházel za svými vojáky ven.

„Spolehněte se.“

Dveře se zabouchly a hospodský si oddechl. Zřejmě to nebyl Říman, ale nejspíš jeden z příslušníků původních kmenů. Ti nechtěli Římanům nikdy pomáhat.

Hospodský popadl boty a vyběhl do pokoje našich hrdinů.

„Vstávejte! Jdou po vás Římáni! Za mnou, ukryju vás!“ Volal na ně a tahal je rychle z postele a házel jim oblečení, aby se rychle sebrali. Za chvíli už byli u nenápadného východu od sklepa a jejich pokoj byl prázdný.

Ve skrytu noci pospíchali temnou ulicí, až se najednou hospodský zprudka zastavil. Vytáhl z kapsy malé přesýpací hodiny, které se právě zcela přesypaly.

„A já... Promiňte, hned jsem zpátky!“ Řekl ve spěchu Galům a utíkal zpátky do hospody. Otevřel dveře dovnitř a zavolal „KUKU!“. S rozčilováním otáčeli lidé ve svých pokojích svoje přesýpací hodiny. Co na té přesnosti tolik mají?

Hned běžel hospodský zase pro Galy a vedl je dál, až k jednomu velkému domu.

„Kam nás vedeš?“ Huhlal zadýchaně Asterix.

„Prozatím na bezpečné místo, potom se uvidí.“ Odhuhlával hospodský.

Před velkým domem zabušil na dveře. Byla to banka. Po chvíli se zevnitř ozvalo: „Je pozdě, banka má zavřeno!“

Hospodský se však nedal a volal nahoru do okna. „Bernixi, otevři! To jsem já, Ementalix!“

„Víš, kolik je hodin?“ Vystrčil hlavu z okna nasupený Bernix v noční košili a ukazoval na sluneční hodiny na čelní stěně domu hned vedle okna. Asterixe s Obelixem by to vcelku i zajímalo, ovšem sluneční hodiny v noci zpravidla nefungují.

Bernix však brzy seběhl dolů a pustil je všechny tři dovnitř. Hospodský Ementalix mu hned vysvětloval situaci. „Po těchto mužích jdou Římané a prohledávají celé město. Musíme je ukrýt.“

Bernix, celý rozespálený v noční košili se svíčkou v ruce, se zíváním odpovídal: „Ano, jistě... Máte naše sympatie. I my často bojujeme s Římany a Caesar nás má za obávané protivníky... Kam vás ale schovat?“

„Myslel jsem do některého sejfu ve sklepě...“ Prohodil hospodský a pohládl si rezavý vous.

„To budeme muset otevřít účet.“ Uvažoval nahlas Bernix.

„Na to, abyste nás schovali ve sklepě otevírat účet?“ Divil se mu Asterix.

„Co si do sejfu uložíte, mě nezajímá. Zaručuji naprostou diskrétnost, pro mě jste dvě anonymní položky. Chcete sejf každý zvlášť nebo účet s dvojím podpisovým právem?“ Vysvětloval možnosti obchodnickým hlasem Bernix.

„Jestli jsou sejfy dost velké, raději bychom byli spolu.“ Mínil Asterix a Obelix jenom přikyvoval.

„Zajisté. Podepište, prosím, tady, tady a tady. A na pět let, ale vy...“

„Já nemusím.“ Dodal Asterix.

„Přesně... Laskavě pojděte za mnou!“ Vybídl je Bernix a vedl je k otvoru v podlaze s obrovským padacím kamenným krytem. Slezli všichni dolů, Obelix s námahou, protože se jen tak tak protáhl tím otvorem v zemi.

Bernix otevřel jedny kamenný dvířka klíčem. „Zde je váš sejf! Zítرا vás přijdem vybrat.“

„Děkujeme za všechno, Ementalixi.“ Děkoval ještě Asterix hospodskému a pak zalezl do sejfu za Obelixem.

„Ještě okamžik!“ Vysvětloval důrazně Bernix. „Zevnitř sejf nelze otevřít! Chcete-li, aby vám Ementalix otevřel, musíte mu dát plnou moc!“

„Jasně. Dobrou noc!“ Řekl mu Asterix a nechali za sebou zavřít.

Hospodský Ementalix spěchal zpátky do hostince, aby stihl další kuku a nebyl a jedno kuku pozadu. Bernix si šel lehnout a spát.

Chvíli to ti dva Galové v sejfu vydrželi, ale začaly se objevovat některé dobře známé problémy.

„Asterixi, měli jsme tu lézt po horách a místo toho jsme v podzemí.“

„Máš pravdu, Obelixi.“

„A mám hlad, Asterixi. To není legrace, když ti kručí v sejfu.“

„Já mám taky hlad... Zapomněli nám dát najíst... Jenomže zevnitř asi sejf otevřít nesmíme.“

„Ale co, Asterixi! Vždyť je to náš sejf.“ Rozzlobil se Obelix a vykopl nohou zamčený kamenný kryt. S velkým rachnutím dopadl kus kamene na podlahu sklepa.

Po chvíli už stáli Galové u Bernixovi postele a opatrně ho probouzeli.

„Bernixi!“

„Hm...“

„Víš, my máme hlad.“ Začal Asterix.

„Ale jak jste...“, podivil se Bernix. „Dobře, počkejte na mě ve sklepě, donesu vám něco k snědku.“

Za chvíli už jim nesl dolů do sklepa kotouč ementálu a v druhé ruce lampičku na petrolej.

„S lampičkou budete mít světlo a můžete si nad ní rozpouštět sýr.“

Dal kotouč sýra do rukou Obelixovi a lampičku Asterixovi. Potom se teprve podíval vedle na vyražená dvířka sejfu.

„Óóó!!! To je hrůza!!!“ Začal Bernix panicky křičet. „Sejř bez dveř!“

Po chvíli se našťestí uklidnil a pokračoval. „V sejfu bez dveř zůstat nemůžete. Budu vám muset otevřít nový účet.“

Jako naschvál se v ten okamžik ozvalo kdesi z vršku: „Jménem Caesara, otevřete!“

3.8 Sejřové dobrodružství

„Římani! Vlezte si sem! Rychle!“ Šeptal Bernix Galům a rychle oteřoval sejř s číslem VII.

„Komu ten sejř patří?“ Ptal se Asterix.

„Nevím a nechci to vědět. Rychle, pospěšte si!“ Odbyl ho Bernix a tlačil je do sejfu.

V sejfu bylo několik zlatých sošek, jedna psa, druhá nějakého dravce. Také tam ležela zlatá podobizna hlavy faraona, vázy a hrnec se zlaťáky.

„Národnost vašeho zázakzníka bych asi uhodl.“ Prohodil Asterix, než za nimi Bernix uzamčel dveře.

Z vršku se znovu ozvalo zabouchání a rozzlobenější křik. „Co je? Oteřete, u Joviše!“

„Už jdu, běžím!“ Volal Bernix a utíkal nahoru ke dveřím.

Ze sejfu se místo ticha ozývaly stále hlasy, což by mohlo Galy prozradit.

„Nakrájej sýr, Obelxi.“

„Asterixi, dojdú se zeptat Bernixe, jestli nemá sýr bez děř.“

„Ne! Obelxi! Mlč a jez!“

„Jeli jsme na hory a místo toho sedíme ve sklepě a jíme díry!“

„Pššt!“

Dolů do sklepa slezli čtyři Římané s Bernixem. Velitel Římanů spustil.

„Lituji, že vás obtěžujeme tak pozdě, ale máme rozkaz prohledat celé město a najít dva zločince.“

„Tady jsou jen sejřy. A ty jsou, jak víte, nedobytné.“ Odpovídal Bernix.

„Já vím, já vím. A nic vám nevyčítám. No, tak my zase půjdeme.“ Pokračoval velitel polohlasem k Bernixovi. Najednou si všiml díry ve stěně.

„CO JE TOHLE?“, křikl na Bernixe.

„No totiž... EHM... Byli tu zloději, vypáčili sejř a všechno z něj odnesli...“

„COŽE?!“, zrudnul hněvem velitel. „Tomu říkáte nedobytný sejř?? Já totiž u vás jeden mám!“

Vojáci si začali mezi sebou něco šuškat, zatímco velitel mával ve vzduchu s Bernixem. Brzy se přemohl a klidným hlasem dodal. „Ehm.. No, víte mám tam jen pár suvenýřů z Egypta. Ale přeče vám nebudu skládat účty.“

„Teď mám moc práce, ale zítra ráno přijdu zrušit účet! Hlídejte ten sejř dobře! Ať se mi z něj nic neztratí!“ Vyhrožoval římský velitel a ukazoval na sejř s číslem VII. Zrovna na ten, ve kterém se Asterix s Obelixem schovávali. Potom Římané odešli a Bernix začal fňukat. „BÚBÚBÚBÚ!“

Těžko říct, jestli jen tak bučel a nebo to byl pláč pravého bankéře či účetního. V účetnictví totiž BÚ znamená právě běžný či bankovní účet a o ten zrovna Bernix přišel.

V sejfu se ozval Asterixův hlas. „Slyšíš to, Obelixi? Někdo je v hluboké depresi, možná nějaký účetní.“

„Seš si jistý, že je tu opravdu tak zdravé povětří?“, ptal se Obelix.

„Ticho! Tady bude ticho! Žádám o diskrétnost!“ Křičel na ně zdrcený Bernix a bušil na dveře sejfu.

Vyšlo slunce, přišlo ráno a do sklepa banky seběhl hospodský. Bernix seděl zdrcený u stolu a popíjel červené víno.

„Dobré jitro, Bernixi. Přišel jsem pro Galy.“ Zdravil Ementalex hospodský.

„Ti mi můžou být ukradení! Odved' je pryč! Zneuctili mě! Přinutili mě lhát!“ Nadával mu Bernix znaveným hlasem. Potom vytáhl klíč a odemkl dvířka sejfu. Chtěl se jich konečně zbavit. Asterix s Obelixem se probudili, protáhli a vylezli ze sejfu. Hospodský Ementalex jim vrazil do ruky každému toulec se šípy a luk.

„Přinesl jsem vám převlek. S tímhle nebudete mezi lidmi nápadní.“

„Tohle že je převlek?“, pohlížel Asterix s udivením na dva malé luky s toulci.

„Budete vypadat jako Helveti na vojenském cvičení. Každoročně o nónách a kalendách se cvičíme se zbraněmi, které nám jsou svěřeny do úschovy.“ Vysvětloval Ementalex, zatímco se rozloučili s Bernixem a odcházeli z banky. Bylo krásně teplé ráno bez mráčku na obloze.

Bernix zůstal ve sklepe a rozhodl se opít se červeným vínem, tak ho tam nechali.

3.9 Mezinárodní konference kmenových náčelníků

„Tvařte se nenuceně a najedeně! Nebudete nápadní.“ Radil Galům zrzavý hospodský Ementalex na ulici. Kolem procházelo mnoho místních obyvatel a občas i nějaký Říman či žoldnér.

„To se řekne, najezeně... Těch děr jsem se moc nenajedl.“ Zanádal si Obelix a poslouchal, jak mu zase kručí v břiše.

Najednou se hospodský zarazil a ukázal dopředu. „Kordón legionářů!“

Kus před nimi se opravdu řadilo mnoho římských vojáků a pozorovali je.

„No co, vždyť jsme přestrojení. Nic nám nehrozí!“ Prohodil Obelix nezaujatě.

„Ten tvůj lavór se ale pozná, Obelixi!“ Oponoval mu Asterix a sledoval, jak na ně v dálce ukazuje malý zrzek. Byl to ten, kterého potkali plavat v jezeře poslední noc!

„To jsou oni!“, ukazoval vojákům Asterix s Obelixem na druhém konci ulice. „Ti dva, co mě v noci vytáhli z jezera!“

V tu chvíli se celé vojsko s vytaženými římskými meči rozeběhlo na ně. Asterix, Obelix i hospodský vzali ihned nohy na ramena a utíkali, co jim nohy stačily. Za nimi se ozývaly výkřiky vojáků: „Daleko se nedostanou! Na ně, zadržte je! Cesta je odříznuta ze všech stran!“

Doběhli k obrovskému paláci. Byl to mezinárodní kongresový palác. Hospodský s nimi rychle vběhl dovnitř.

Uvnitř byl uprostřed sálu kulatého tvaru s vysokou kopulí stupínek. Na stupínku měl zrovna nějaký náčelník proslov. Konala se totiž Mezinárodní konference kmenových náčelníků a to už CLXIII. zasedání. Uvnitř bylo spousta lidí, seděli u stolků v patrech jako v divadle.

„Rozdělme se, posad' me se a dělejme to, co ostatní!“ Šeptal jim rychle Ementalex a vyběhl po schodech k jednomu z vrchních míst na sezení.

„Tvařme se, že spíme!“ Volal na ně ještě a Asterix s Obelixem se také vnořili mezi ostatní. Ano skutečně tam všichni pospávali a náčelníka snad nikdo neposlouchal. Alespoň něco,

co chodí dneska stejně.

Do paláce vběhli už i Římané a velitel se zmateně rozhlížel a hledal ty dva Galy. Zatímco se rozhlížel, zněla sálem slova náčelníka uprostřed na stupínku.

„Dax Romana by se měla stát heslem našich zítřků. Zapomeneme-li na zášť a nesváry s Římany... Vidím budoucnost plnou klidu a míru...“

Velitel v tu chvíli nadskočil a vykřikl: „Vidím toho malého všiváka!“ A ukázal na Asterixe. Hospodský ho rychle popadl a aby rychle utekli. Asterix ještě volal na Obelixe. „Obelixi! Poběž!“

Obelix v sále také usnul, asi to pro něj nebylo těžké předstírání. Probral se však a vyrazil za nimi. Utekli vojákům zadním východem. Octli se na břehu jezera a hospodský je pobízel. „Do jezera! Honem!“ Všichni tam naskákali a plavali ze všech sil dál od břehu. Na břeh se přiřítit i velitel se svými vojáky.

„Skočte do vody!“ Rozkázal.

Vojáci však měli strach a vůbec se jim ani do vody nechtělo. Proto se vymlouvali.

„S pancíři?“

„V přilbách?“

„V caligae?“

Caligae byly právě jejich vojenské sandále. Tak jim říkali Římané.

„Já do vody nejdu, nejsou to ani tři hodiny, co jsem jedl!“ Ohradil se ještě jeden voják.

Velitel se rozohnil a začal na ně křičet.

„Svlékněte se! Zbraně si ponechte! Proved'te! Nyní je třeba pít!“

Jeden voják to komentoval. „To je z Horatiovy ódy.“

„Dej mi pokoj! Kdybych tak uměl plavat ve vodě, jako plavu v citátech...“ Odpovídal mu nasupeně druhý voják.

Všichni pak naskákali do vody a plavali za Galy a hospodským, který jim pomáhal utéci. Tedy všichni plavali kromě vojáka, který si stěžoval právě na to, že mu plavání nejde. Ten jenom ležel na vodě a nic nedělala a vypadal vyděšeně. Velitel na něj hned křikl: „Co to děláš, ó ty hlupáku?“

„Splývám naznak!“ , rozkřičel se nešťastně voják. „To jedině umím! Nezapomeňte, že jsem od pěchoty!“ Byl z toho, že neumí plavat, celý nešťastný a málem se ve vodě i rozbrečel.

Náhodou kolem proplouvala menší loď. Všichni tři k ní akorát připlavali a vyškrabali se na palubu. Římané už to samozřejmě nestihli. „Na loď! Sledujte tu loď!“ Křičel jejich velitel z vody.

Někteří vojáci, kterým ještě nedošlo, že jsou Galové už na lodi, se podiveně rozhlíželi kolem.

„Kam zmizeli? Není je vidět!“ Říkal jeden s dlouhým nosem.

„Třeba se ponořili až na dno věci!“ Mínil druhý s baculatými tvářemi.

Na lodi je přivítala parta zrzavých Helvetů. První hned zvolal, když se konečně dostali na palubu. „Vy nebudete zdejší, jinak byste věděli, že most, který Caesar zbořil, je nově postaven.“

„My víme. Díky, že jste nás z té bryndy vytáhli!“ Děkoval promočený Asterix.

V tom se ozval vysoký hlalolivý zpěv lodníků se zrzavými vousy. „Holáriáááá! Holárióóóóó!“

Asterix s Obelixem leknutím nadskočili a naběhla jim husí kůže. Oba dva byli naprosto vyděšení, Obelix se ve zmatku vrhl zpátky přes palubu do vody.

„To je místní popěvek. Budete mít to potěšení vyslechnout náš chorál.“ Vysvětloval muž, který je vytáhl na palubu. Měl kromě zrzavých vousů a zelené kamizolky také toulec se šípy a velký luk. Krátké zelené kalhoty mu visely na kšandách stejně jako všem lodníkům.

„Máme tam u nás jednoho barda, který takhle podobně zpívá.“ Mumlal Asterix s menším podezřením. Po chvíli se otočil přes palubu a křičel dolů. „Obelixi! Okamžitě se vrať na palubu!“

Ještě hodnou chvíli se na lodi ozývalo „holalalarióó!“ než lodníci utichli. Hospodský Ementalix jejich zpěv znal, byl asi stejného kmene. To potvrzovaly jeho rezavé vousy. Loď pomalu odplouvala od města směrem k horám, který se tyčili nad obzorem.

Na břehu se sáпали z vody promočení Římané a dost u toho nadávali. Velitel volal na rybáře na loďce, aby zjistil, kam loď míří.

„Rybáři, kam pluje ta velká loď?“

„Veze spolek válečných veteránů. Jednou ročně pořádají oslavu na druhém břehu pod horami...“ Odvětil vesele rybář a dál rybařil ze své malé loďky.

„Uvědomíme guvernéra Diplodoca! Za mnou!“ Volal velitel na svoje zubožené vojáky.

„Měli by vyvěsit pořádnou ceduli, že je tu most.“ Brblal si rybář pod vousy, když se Římané plazili na břeh a kuckali ze sebe vodu.

3.10 Oslavy veteránů

Asterix s Obelixem o vlas unikli římským vojákům. Guvernér Diplodocus se rozčiloval ve svém paláci, když se doslechl o jejich úniku. Alespoň však věděli, kde budou.

„Ano, máme je!“ Volal vítězoslavně Diplodocus. „Ať se všechna vojska vydají do míst, kde se koná slavnost! Chci ty Galy živé či mrtvé!“

Velitel vyslechl rozkazy a hned šel svolat vojska.

Mezitím doplula loď na druhý břeh pod hory. Na břehu je přivítaly velké trubky, což byly hudební nástroje vydávající pro Galy podobně příšerný zvuk jako jejich chorál. Obelixe chytla hrozná rýma. Asterix byl v pořádku a přemýšlel nad jejich cílem.

„Ti veselí Helveti nám určitě pomůžou najít kytku, která uzdraví našeho rukojmího ve vsi...“ Říkal Asterix Obelixovi s nadějí v hlase.

Po zpěvu, který je měl přivítat, pochválil ještě hospodského.

„Jaká krásná zem, tak veselá, tak pokojná!“

„Ano, u nás vládne harmonie!“ Odpovídal mu potěšené hospodský Ementalix.

Musel však odplout zpět do města hned s tou loďí.

„Nechám vás tu, musím zpátky do krčmy. Už mám několik KUKU zpoždění. Hodně štěstí!“ Potřásal rukou oběma Galům a loučil se.

„Děkujeme za všechno, Ementalixi!“ Děkovali Galové a odcházeli z lodi.

Vešli do tábora, který byl u břehu mezi stromy. Bylo tam skutečně krásně a Helveti byli velice přívětiví a přátelští, jak to má být. Naši hrdinové ovšem neměli mnoho času nazbyt a museli spěchat dál svojí cestou. Asterix se proto brzy po odpočínutí ptal na to, co ho nejvíce zajímalo.

„Sháníme jednu květinu, stříbrnou hvězdu. Mohli byste nám nějak pomoci?“

„Jistě“, souhlasili veteráni. „Dobře se v horách vyznáme, kde roste. Ale nejprve bude oslava.“

Hned Galy vzal a dovedl kousek na louku, kde byl velký terč. Stál u něho malý kluk.

„Mládenče, to jablko si sníš později. Běž zavěsit terč.“

„Musíme to trochu popohnat...“ Šeptal Obelixovi Asterix.

„V tob bizernéb jezeře jseb chytil rýbu!“ Huhlal Obelix, který měl červený celý nos a zřejmě měl skutečně rýmu.

Chlapec odkutálel barevný terč a zavěsil ho na velký smrk ve svahu.

„Hosté mají tu čest střílet jako první.“ Pronesl Helvét se zelenou kamizolkou.

„Dobrá. A pak se jde na kytku.“ Dodal Asterix a vzal si do ruky velký luk.

Namířil na terč a natáhl tětivu. Už se chystal vystřelit, když za ním Obelix mohutně kýchl, až se větve na stromech otřepaly. „Hepčí!!!!“ A Obelix nadskočil. Asterixovi vyletěl šíp nečekaně z ruky a prosvítl k terči.

„Obelixi! Málem se stalo neštěstí!“ Stěžoval si mu hned Asterix.

„Hmm, ale mě se ulevilo.“ Komentoval to Obelix a dál si utíral promočeným růžovým kapesníčkem svůj velký nos.

Malý chlapec procházel kolem a jen tak mimochodem prohodil. „Skvělá střela. Přímo na střed.“ A odešel mezi ostatní lidi.

Dva Helveti, co to vedle sledovali se zaujatě bavili. „Skvělá střela, přesto jsem tak trochu zklamaný!“ Říkal jeden.

„Já taky, čím to bude?“ Divil se druhý.

Bylo to tím, že když Asterix omylem pustil tětivu, pouštěl chlapec teprve terč a jablko si položil na hlavu, protože měl plné ruce. Terči to byl opravdu velký. V té pozici to vypadalo, že se mu snaží Asterix jablko z hlavy sestřelit. Naštěstí mu však neublížil.

„Tak a teď půjdeme pro stříbrnou hvězdu?“ Ptal se muže Asterix.

„Nejdřív se bude jíst a pít, pak zpívat a potom se jde na kytky!“ Odpovídal radostně Helvét.

Poodešli do kuchyně tábora, kde už se na ohni rozehríval velký kotel.

„Pojďte! Sýr se už rozpustil!“ Lákal je kuchař.

„Nemohli by pro změnu rozpustit divočáka?“ Ptal se zklamaně Obelix.

„Pospěšme!“ Pobízela ho Asterix. „Čím dřív se najíme a napijeme a zazpíváme, tím dřív vyrazíme, musíme využít toho, že nás Římané ještě nenašli.“

„Chceš vidět, jak já to popoženu? U Teutatis!“ Rozběhl se ke kotli Obelix a zdvihl ho nad hlavu. Celý kotel plný sýra naráz vypil a Helvété jenom vyvalovaly oči.

„Poslyšte, cizinče, takhle se to ne...“, chtěl Obelixe kuchař zarazit, ale bylo už pozdě.

„A teď pijme!“ Pronesl Obelix.

„Jak jsem vás viděl jíst, myslím, že číše nebude potřeba.“ Pronesl zaraženě kuchař a ukázal na sud s vínem.

„Skvělé!“ Zvolal Obelix a popadl velký dřevěný sud plný bílého vína.

„Obelixi! Néééé!“ Křičel na něj Asterix, ale též to nebylo nic platné. Obelix vypil celý sud vína jedním douškem a hned mu také zčervenaly oči a začal se potácet kolem. Potácel se hodnou chvíli a potom upadl na zem do dřímoty. Zahřměla rána, jak sebou pleskl na zem a začal chrápat.

„Obelixi!“ , přiběhl vyděšený Asterix a snažil se ho probrat. Ovšem marně. Obelix spal jako dřevo.

„No jo!“ , komentoval to jeden z Helvétů. „Vy Galové jdete na všechno moc hrr. Nám trvá celé hodiny, co váš přítel udělal za pár vteřin.“

Asterix poléval Obelixe vodou, ale nedařilo se mu ho nijak probrat. A v tom se táborem ozvalo: „Přes jezero se plaví spousta Římanů!“

„Musím pro stříbrnou hvězdu, než dorazí!“ Volal na Helvéta se zelenou kamizolkou Asterix.

„Pomůžeme vám!“ Odvětil mu rozhodně muž.

„Někteří z vás by tu měli zůstat a zadržet Římany! Dojděte pro kotlík.“ Pokračoval Asterix.

„Zadržet je? Vždyť jich je moc!“ Divil se Helvét.

Asterix nemeškal a vytáhl lahvičku s kouzelným nápojem. Část ho vypil a hned se zase zatočil a probral k stonásobné síle. Zbytek nalil do kotle.

„Zbylo ještě dost kouzelného nápoje, aby vám dodal sílu je zadržet.“ Řekl Helvétovi, který nechápavě zíral, co se stalo.

„Kouzelný nápoj?“

„Pojďme! Zaveďte mě k té květině!“

Helvét se ovšem zarazil. „Je tu jeden nelehký problém.“ A ukázal na Obelixe ležícího na zemi. „Váš nelehký kamarád... Nevím, jestli dokáže šplhat po horách. A takhle ho tu nechat nemůžeme. To by bylo nešetrné.“

„Mám nápad!“ zvolal Asterix. „Doneste dlouhý provaz, všichni se přivážeme a Obelixe potáhneme. S vaší pomocí a kouzelným nápojem to zvládneme.“

3.11 Cesta do hor

Nacházíme se v lesích na břehu budoucího Ženevského jezera. Nad Asterixem se tyčí vysoké hory a sním se na cestu připravují tři statní Helveti. Všichni si v řadě uvázali kolem pasu lano a nakonec přivázali Obelixe, který ležel v dřímotě a nemohli ho probrat. Tak dopadá ten, kdo moc vína pije.

Helvétí se podívovali nad nápadem s lanem.

„To není hloupé!“ Říkal jeden.

„Není, ale já bych ten provaz uvázal kolem krku.“ Uvažoval ten druhý. Zřejmě nebyl až tak málo hloupý jak se zdál.

Kuchař volal na své pomocníky. „Přineste sýr! Zrovna se stačí rozpustit než dorazí Římaní!“ A pokládal hrnec na rozžhavené kameny ve velkém ohništi, pod kterými hořel oheň.

Asterix s pomocníky se vydali do hor přes příkré srázy a skalnatá úbočí. Tou dobou se na břehu jezera vylodily dvě velké lodě plné římských vojáků. Malá hrstka Helvetů s klidem seděla kolem ohniště a pojídali sýrové fondue.

„Není špatná, ta kouzelná fondue.“ Chválil jeden Helvét a oblizoval si rezavé vousy.

„Římaní jsou tu!“ Volal druhý a třetí na to dodal: „Oblažíme je válečným popěvkem!“

V tu chvíli se břehem ozval vysoký zpěv „Holárióóó!!!“ Římaní z toho byli celí vyděšení.

„Oni mají slony!“ Panikařil jeden voják.

„Ale ne, hlupáku! Zpívají!“ Křikl na něj druhý.

„Když jsem byl posádkou v Galii, měli tam barda, který zpíval podobně.“ Dodal třetí voják.

K Helvétům přišel římský vůdce s mečem v jedné ruce a kulatým modrým štítem s křížem v ruce druhé. Měl rudý plášť a byl velice svalnatý a tvářil se krvelačně.

„Z rozkazu Caia Diplodoka, guvernéra zastupujícího Julia Caesara, nech nás projít!“ Křikl na ně.

„Vaše problémy nás nezajímají. Chceme zůstat neutrální, ale...“

„Do útoku!“ Vykřikl nekompromisně velitel římské armády a vojska se začala hrnout kupředu na Helvéty.

„Prásk!“, ozvala se rána a římský velitel zmizel nad stromy. Dostal ránu od rozzlobeného muže, který se s ním před chvílí domlouval.

Všichni helvetští veteráni se pustili do římských vojáků. Ač Římanů bylo mnohem mnohem více, Helvétí je bili hlava nehlava a jednoho po druhém posílali do věčných lovišť, tedy do

bezvědomí. Bitva pokračovala rychle a po okolí se válelo spousta omráčených a zbitých vojáků, ovšem Helvéti byli neúnavní. Díky kouzelnému nápoji jim Římané nedokázali vážně ublížit.

Část vojska s velitelem se ovšem propíjili mezi stromy. Měli za úkol zastavit Gały a ne bojovat s Helvéty. Sledovali Asterixe s jeho pomocníky do hor.

„Podívejte!“ Volal na vojáky po chvíli velitel. „Ti ničemové šplhají po skále! Pojd' me, za nimi!“

„Plaveme v jezeře, šplháme po horách...“ Stěžoval si jeden z vojáků veliteli.

„No a co? Nejsme tu na prázdninách!“ Okřikl ho velitel a vrazil mu pohlavek.

Družina Asterixe šplhala po velké kolmé skále nahoru. Obelix vlekli na laně pod sebou, ten stále spal a nos měl pořád červený.

Když už byl Obelix skoro mimo dosah, vyskočil za ním nejrychlejší z Římanů a chytl ho za ruku.

„Mám ho, jednoho držím!“

„Už jsme tu!“ Volal na něj velitel a dobíhal nahoru k němu.

„Honem! Pomozte mi!“ Volal Říman, co se Obelixe držel.

Než však velitel s ostatními doběhli, přitáhl Asterix nahoře lano a všechny tahal nahoru na skálu. Včetně visícího římana.

„Tahej ho dolů!“ Křičel zespodu velitel.

„Snažím se!“ Křičel zpátky Říman a zmítal se ve vzduchu.

„Drž pořádně!“ Rozkázal velitel. „Neztrácej je z dohledu! My to zatím obejdeme a počkáme si na ně na druhé straně hory.“

„A mě tu necháte viset!?“ Volal z výšky vyděšeně Říman, kterého táhli nahoru s Obelixem a ještě o něm nevěděli.

Nikdo už ho však neslyšel, vojsko odtáhlo, aby obešli horu z druhé strany.

Tu se ozval Obelix ze spánku, jenom tak zachraplal. „Chrrr..Hmmm.“

„Nic... nic, jen klidně spěte!“ Šeptal mu k smrti vyděšený voják.

O tři hodiny později, když stále šplhali nahoru a lezli po skaliskách, byl už všude sníh. Foukal trochu studený vítr, bylo pod nulou a mrzli jim ruce. Jeden z Helvétů však náhle ožil.

„Gale, podívej napravo!“

„Stříbrná hvězda!“ Vykřikl radostí Asterix a snažil se přiblížit k rostlince, která trčela ze sněhu u jednoho kolmého srázu.

„Nedosáhnu na ni! Potřeboval bych meč!“ Volal na ostatní Asterix a marně se k ní natahoval. Byla o kousek dál než se mohl dostat.

„Má někdo meč?“ Volali Helvéti jeden přes druhého.

„Já mám meč.“ Ozval se najednou za Obelixem Říman, který dosud mlčel a nikdo o něm nevěděl. „Vemte si ho, ale nekřičte. Ať se něco nestane.“ A měl na mysli to, že by se mohl Obelix probudit a zgruntovat ho za to, že ho celou cestu držel.

„Díky!“ Volal Helvét a podával meče dál a dál, až dokoloval k Asterixovi a ten usekl a vzal stříbrnou hvězdu.

„Obelixi! Mám ji! Podařilo se nám to!“ Křičel radostí Asterix.

Říman Obelixe však pořád jen utišoval. „Hajej, dadej, bratře Caie. Dostaneš lactum!“

Lactum je latinsky mlíčko. Kdyby se Obelix probral a pustil Římana, tak by se pořádně proletěl ze srázu.

„Není čas ztrácet čas! Vrcholek je na dosah!“ Volal Helvét. „Šplhejme dál!“

Tak tedy z posledních sil šplhali na vrchol hory. Brodili se sněhem a táhli za sebou Obelixe. Nahoře foukal vítr, ale byl tam také neuvěřitelně krásný výhled na okolní hory a údolí. Také na jezero pod nimi. Něco tak famózního snad nikdy nespatriili.

Když vytáhli i tlustého Obelixe, spatřili, koho táhli celou dobu s ním.

„Říman!“ Křikl překvapeně Asterix a ukázal na černého pasažéra.

„Ano, Říman! A co má být? Celou dobu jsem držel vašeho přítele za ruku, tak co pořád máte?“ Odpovídal promrzlý a naštvaný voják.

Nakonec si ho tedy nevšimli, nevypadal ani nebezpečně. Asterix měl hvězdu, přestože Obelix stále spal. Už byl čas rychle vyrazit zpět do vesnice, jinak by nemuseli kvestora Zánětnerva vůbec zachránit.

Poděkoval tedy Asterix za pomoc Helvétům a pozval je, aby se u nich někdy také zastavili.

„Když sestoupíš po tomhle svahu, dostaneš se do své země.“ Radil Asterixovi Helvét.

„Jenže Obelix pořád spí. Budu ho muset vléct.“

Ještě při odchodu studeným sněhem volal zpět Asterix. „Na shledanou, Helveti! Nikdy nezapomenu, co jste pro nás udělali a všechno budu Obelixovi vyprávět!“

Uchopil lano a táhl sněhem Obelixe dolů z hory. Táhl ho dlouho, ale jak se začal svah prudčit a sníh byl mokřejší, tak mu začal Obelix jet sám, až nakonec mu začal ujíždět. Nešlo to už zastavit, tak na něj Asterix naskočil jako na sánky a řítil se dolů z hory.

Valili se sněhem hroznou rychlostí a razili cestu tajícím sněhem. Najednou se před nimi zjevilo římské vojsko v čele s velitelem a ten křičel.

„Stůjte, Galové! Jménem guvernéra Diplodoca, zástupce Caesara, stůjte!“

„Ustupte z cesty!“ Varoval je z dálky Asterix, ale nikdo neuhnul a tak cestu prorazil. Obelix jako sánky sloužil skvěle a jako beranidlo byl ještě lepší. Římanci se rozletěli kolem a pár jich zůstalo přejetých ve sněhu. Nedovedli Galy zastavit!

Ještě několik hodin se Římanci vláčeli sněhem s promrzlýma nohama. „Jak je, setníku?“ Ptal se velitele jeden z vojáků.

„Jde to, ale strašně se mi zastesklo po Egyptě!“ Mružel velitel.

Asterix s Obelixem už byli dávno v údolí. Vříteli se do takové tůňky, což probralo i Obelixe a hrozně ho bolela hlava.

„Cože? Už se zase v něčem koupeme!“ Bědoval zničený Obelix ospalým hlasem.

„Stříbrná hvězda, Obelixi! Máme ji, vraťme se domů!“ Volal na něj radostně Asterix.

Asi dva dny potom ještě putovali nejkratší cestou domů. Prošli několik údolí, ale nepotkali skoro nikoho. Dorazili šťastně do vesnice i se stříbrnou hvězdou – protěží alpskou.

3.12 Všude dobře, doma nejlíp

„Jakpak je našemu ubohému kvestoru Zánětnervovi, ó druide?“ Zeptal se podlézavým hlasem tlouštík Bacilovirus. Ten bídák, který otrávil kvestora Zánětnerva, šidil stát o peníze a vyžíval se celý rok v orgiích. Ano, ten sádelník s křivým nosem a škaredou bradavicí byl teď v galské vesnici a zrovna se vyptával Panoramixe, jak to s kvestorem vypadá. Ve skutečnosti však už nechal objednat pohřební průvod.

V té době byl však Asterix i Obelix zpět ve vesnici a odevzdali druidovi stříbrnou hvězdu, kterou k léku potřeboval. Kvestor měl opravdu namále, neboť už skoro nemoci podlehl.

„Zatím se drží, guvernére Bacilovire!“ Odpověděl bez zájmu Panoramix a stoupl si tlouštíkoví do cesty, aby nemohl jít dovnitř a na kvestora se podívat.

„Smůla, že se tví lidé nevracejí! Budeš ho muset popravit...“ Začal vykládat guvernér Bacilovirus s předstíranou lítostí. „Co se dá dělat, rukojmí je jednou rukojmí.“ A předstíráním skoro vyronil i falešnou slzu ze svých malých prasečích oček.

„Hotovo!“ Ozvalo se z chtrče.

„Výborně!“, odpovídal Panoramix. „Dejte mu napít odvaru s pár kapkami kouzelného nápoje.“

„Co má být hotovo?“ Nadskočil vyděšeně Bacilovirus. Najednou ztratil veškerý klid i předstíranou lítost.

V tom však najednou z chatrče vykročil kvestor Zánětnervus. Vypadal zdravě, při síle a hrozně rozzlobeně. Bacilovirus naprosto zbělel ve tváři a naskočily mu na čele krůpěje potu. Asterix, Obelix i Panoramix jen s úsměvem postávali u dveří a sledovali, co se bude dít.

„Jen... Jen klid, kvestore Zánětnerve...“ Špitl rozviklaným hláskem bledý Bacilovirus.

Kvestor už přesně věděl, co chce udělat. Rozmáchl se pěstí a natáhl Bacilovirovi drsnodémonský podběrák přímo na jeho tlustou oteklou papulu.

Ještě za odlétajícím guvernérem kvestor křičel.

„Až spadneš dolů, zkontroluju tvoje účty a příští orgie si zažiješ v Římě v cirku s kolegou Diplodocem!“

Za Zánětnervem přinesli štít s náčelníkem Majestatixem. Chtěl mít menší proslov.

„Římane, byls naším hostem, nikoli rukojmím... Stal ses naším přítelem a tak poprvé....“

Co myslíte, že mu Majestatix řekl? Co se tak může stát, když se Galové spřátelí s římským vojevůdcem? Nevíte? A chcete to vůbec vědět?

Tak dobrá! Poprvé je nějaký Říman pozván k Hodokvasu. Hodokvasu, u kterého se sedí venku u velkého stolu a všichni se společně baví. Jenom Tragikomix je přivázan ke stromu, aby nemohl hrát a zpívat. Všichni si připíjejí vínem a jedí největší galské dobroty. Nejchutnější výtvary galské kuchyně. Hodokvas je prostě největší společenskou zábavou všech Galů. A tak byl kvestor pozván právě k takovému Hodokvasu konanému tradičně na oslavu návratu našich přátel. Ti jsou šťastní a hrdí, protože vědí, že každou cestou, i když není jednoduchá, se obohatí o nové znalosti a zkušenosti.

Slavilo se a bavilo v plném proudu.

„Tak co, Obelixi. Jaká je Helvetie?“ Ptali se Galové.

„Placatá.“ Řekl Obelix a zakousl se do velkého pečeného divočáka.

Kapitola 4

Asterix v Británii

4.1 Invaze do Británie

Obloha byla jasná, slunce příjemně hrálo, foukal lehký vítr, který napínal plachty, lana, provazy a ráhna a moře se pohupovalo. Na pirátské kocábce bylo veselo, posádka se těšila z poslední kořisti, když se z hlídkového koše ozvalo „Loď na pravoboku!“

Kapitán zbledl. „To snad ne! Zase ti zpropadení Galové! Ty nám byl čert dlužen!“

„Šéfe, nejsou to Galové,“ pokračoval plavčík, „jsou to Římani!“

Kapitán se zaradoval: „Římani určitě povevou tučnou kořist. Uděláme s tou jejich bárkou krátký proces a pak...“

„Šéfe, není to žádná bárka. Je to galéra. A je jich víc.“ Kapitán se podíval k obzoru a zbledl. Kam až oko dohlédlo, po celém obzoru se táhla mozaika plachet Římské flotily. A rychle se přibližovala. Velmi rychle. A Přímo k nim.

„Plnou parou vzad!“ zařval kapitán, „napněte plachty!“ Bylo ale pozdě. Loďstvo se kolem prohnalo jako blesk a zmačkalo pirátskou kocábku jako papírovou loďku. Na hladině po ní zůstali po ní jen promočení piráti, držící se zbytků trámů.

Julius Caesar stál na velitelském můstku své honosné galéry přímo uprostřed skvělé římské flotily, největší jakou svět zatím spatřil. Právě promlouval ke svým mužům.

„Legionáři! Dnes se chystáme zaútočit na Británii! Vyžadují od vás pořádek a přísnou disciplínu! Jakmile vám můj pobočník Gaius Status dá signál, zaútočíte.“ Jeho povely byly signalizovány i na další lodě a z nich zase na další. Gaius Status, vysoce postavený důstojník a Caesarův pomocník, si stoupl na příď.

„Nehýbej se, dokud ti nedám signál“ rozkázal Caesar.

„Jsem jako socha!“ odpověděl Status a roztáhl ruce. Mezitím se obloha zatáhla a začalo pršet.

„Blížíme se k Británii,“ pomyslel si Caesar, „na tento den jsem čekal dlouho.“ Odkudsi přilétl racek s rybou v zobáku. Co čert nechtěl, usadil se přímo na chocholu přilbice Gaia Stata a spolkl svůj úlovek. Status se na něj zlostně podíval a snažil se ho odfouknout. Odehnat ho nemohl, dostal přece jasný rozkaz, že se nesmí pohnout, dokud mu Caesar nedá pokyn, aby vydal signál ostatním lodím. Racek se zatím v chocholu jeho přilbice uvelebil. Gaia Stata svrběly ruce, přece mu nebude nějaký pták ničit jeho skvělou výstroj! Racek si zvědavě prohlížel jedno z per. Pak ho vzal do zobáku a vyškubl ho. To byla poslední kapka. Gaius Status kolem sebe začal zuřivě máchat rukama, aby racka odehnal. Mával, škubal a mrskal sebou jako pominutý.

„Dal signál! Pal!“ ozvalo se z vedlejší lodi. Výkřiky „Signál!“ a „Pal!“ se spolu s drnčením katapultů nesly loďstvem. To ovšem ještě nebylo dostatečně blízko břehům Británie, a tak těžké kameny katapultů dopadaly na jiné lodě. Některým potrhaly plachty, zlámaly stěžně, některým část vesel a ty pak zatáčely a vrážely do dalších lodí. Několik jich dokonce zmizelo pod hladinou. Z velitelského můstku pozoroval Julius Caesar tu spoušť.

„Přišel jsem, viděl jsem a nevěřil vlastním očím! Tohle že má být pořádek a přísná disciplína?!“

Na pevnině stáli dva Britové a pozorovali mohutné loďstvo, kterak se samo ničí. „Jářku, něco takového jsem v živoutě neviděl.“ prohlásil první.

„Nechovají se právě jako džentlmeni, není-liž?“ odpověděl ten druhý, „začali si hrát a nepozvali nás.“

Britové se v mnohém podobali Galům; mnozí z nich pocházeli z kmenů, které z Galie přesídlili do Británie. Hovořili stejným jazykem, ale měli poněkud svérázný způsob vyjadřování. Často pomáhali Galům v jejich boji proti Římanům. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč se Caesar rozhodl pro invazi do této jinak nevlídné a nehostinné deštivé země.

Za dva týdny se už po celé Británii sváděly urputné boje, kolosální bitvy i nespočet malých šarvátek. Britové pod vedením náčelníka Cassivelaunose bojovali srdnatě a statečně, ale měli velmi podivné zvyky, které byly jakékoli vojenské taktice na škodu. Každý den, jen co odbila pátá hodina odpolední, přestali bojovat a šli popít šálku horké vody, kterou občas míchali s mlékem, či doplňovali topinkami s marmeládou. Po každých pěti dnech také následovaly dva dny volna, říkali tomu *Vikend*. Římané se s podobným chováním nesetkali v žádném dosud dobytém území, a tak si zpočátku nevěděli s podivínskými Brity rady. Posléze ale samotný Caesar, coby bystrý strateg rozhodl, že se boje povedou pouze od pěti hodin do setmění a také od rána do večera ve dnech, kdy Britové odpočívali, o *vikendu*. Britové byli šokováni tímto negentlemanským chováním a záhy se byli nuceni podrobit Římské armádě a celá Británie byla dobytá. Celá?! Ale kdeže! Jádna malá vesnice dosud nájezdníkům odolává! Do této malé vesničky, vedené náčelníkem Thebigbossem se sjeli udatní svobodní mužové z celé Británie a dokonce až z daleké Kaledonie.

V krbu plápolal malý plamínek a v kotlíku se ohřívala voda. Na nízkých stoličkách seděli, popíjejíce horkou vodu s mlékem, čtyři Britové a radili se o dalším postupu proti Římanům. Radili se, popíjeli horkou vodu, ale i když už oheň už dávno uhasl a v šálkách nezbyla ani kapka, nepodařilo se jim nic vymyslet. Byli by tenkrát bývali dopadli jako sedláci u Chlumce, kdyby do místnosti nevstoupil Jaxitax. Jaxitax byl po otci Brit, jak se sluší a patří. Pocházel z kmene Cambridgů, vynikajících veslařů. Jeho matka se ale narodila v Galii a do Británie uprchla za Římských válek. Jaxitax nosil husté ryšavé vlasy i mohutný knír a kalhoty ze skotské tkaniny zvané *tvíd*. Byl spíše vyzáblé postavy a vekého nosu, ale i tak patřil k nejudatnějším bojovníkům, jaké měl Thebigboss k dispozici. Jaxitax tedy vtrhl mezi čtyřku beznadějně vyhlížejících velitelů a zahlásil, že Římanům dorazili čerstvé posily z Hispánie. Thebigboss se ještě více zachmuřil a obeznámil Jaxitaxe s beznadějnou situací. Jaxitax ji ovšem tak černě neviděl. Měl totiž v Galii bratrána z třetího kolena, synovce bratrance sestry své matky, který se, společně s ostatními, už po mnoho let brání Římské přesile, a to s pomocí tajemného kouzelného nápoje.

„Jaxitaxi,“ pronesl rozvážně Thebigboss, „jdi za bratracem do Galie a přivez nám od něj ten kouzelný nápoj. Je to naše poslední naděje.“

„Ou,“ odpověděl Jaxitax, „Pak tedy znovu spatřím drahého bratrance Asterixe. Však už jsem ho dlouho neviděl, což?“ Po přípitku horkou vodou na zdar tohoto úkolu a popřání hodně štěstí a dalších nezbytností se Jaxitax proplížil Římským obklíčením. Šlo to celkem

hladce, jelikož výjimečně nebyla mlha a Římané nepředpokládali, že se nějaký Brit bude snažit proplížit ven. Druhý den se mu podařilo bezpečně dorazit na pobřeží a najít malou veslici (jeho otec byl přeci vynikající veslař z rodu Cambridgů). Třetího dne za úsvitu spatřil břehy Galie.

4.2 Zahraniční pomoc

Ve vesnici na severu Galie, kterou dobře známe, vládne klid a mír. Dokonce je tu klidu a míru až přespříliš. Všichni Římané totiž odtáhli do Británie a tak na návsi kromě Idefixe neštěkne ani pes. Jednoho slunečního dne před obědem seděli Asterix a Obelix na lavičce před chalupou a chystali oběd.

„Ach jo, to je nuda,“ postěžoval si Obelix loupaje brambory, „člověk tu dnes o Římana pomalu ani nezakopne.“

„Víš přece, Obelixi,“ odpověděl Asterix krájíce brambory na kostičky, „že většina Římanů táhla do Británie.“

„To ale není spravedlivé,“ rozčlil se Obelix a hodil do škopku další bramboru, „když si Britové chtějí užít Římany, proč nepřijedou sem, místo aby si je tahali domů.“

„Dobře přece víš, Obelixi,“ odvětil Asterix a přestal krájet, „že Britové si Římany domů ne. . .“

„Ehm ehm,“ přerušil je čísi hlas, „jářku, džentlmeni, můžete mi říct, kde se nachází rezidence pana Asterixe?“ Obelix na něj zíral jak na zjevení. Chlapík, který stál před ním byl podivně ustrojený vyzábělý mužik s nemožným knírem a přilbou, která už dávno vyšla z módy. Byl z toho tak vyjevený, že upustil škrabku. Asterix byl sice taky zaskočen, ale nedal to na sobě nijak znát. Položil nožík a řekl: „Já jsem Asterix.“

„Ou, tomu ovšem říkám kousek štěstí,“ pravil cizinec, „já jsem Jaxitax. Poutřeseme si rukou, což?“

„Ovšem! Jaxitax!,“ rozzářil se Asterix, „Bratranec z druhého kolene! To je ale milé shledání.“ A aby učinil všem formalitám zadost, ukázal na stále ještě zkoprněného Obelixe: „Jaxitaxi, tohle je můj nejlepší přítel Obelix. Obelixi, tohle je můj bratránek z druhého kolene Jaxitax.“ Jaxitax byl nadšen tak vřelým uvítáním a hned se jal potřást Obelixovi pravicí (tenkrát ještě skauti nabyli). Vzápětí toho ale litoval, neboť spolu s jeho rukou potřásl Obelix i s ním.

„Obelixi!!“ zakřičel Asterix.

„Copak?“ zeptal se Obelix, stále třesouce Jaxitaxovou rukou i Jaxitaxovým zbytkem.

„Okamžitě ho pusť!“

„Tak jo.“ Jaxitax přistál na zemi a pomalu přicházel k sobě.

„Sám říkal, že by si potřásl. . .“ bránil se Obelix.

„Je to Brit a Britové se vyjadřují jinak než my. Teď je z tebe celý roztřesený.“

Jaxitax byl vskutku celý roztřesený. „Úžasně! Ouhromně! To jsou účinky kouzelného nápoje?“

„Ano, tady Obelix spadl do sudu s lektvarem, když byl ještě malý. . .“

„Nuže tedy, bratranče Asterixi,“ pokračoval Jaxitax urovnávaje si knír, „potřebujeme váš kouzelný lektvar, abychom porazili slavnou Římskou armádu, která oblehla naši vesnici.“

„Pojď Jaxitaxi. Půjďme si o tom promluvit s náčelníkem Majestatixem.“

Celou cestu do domu náčelníka se Obelix snažil vyzvědět, proč Jaxitax mluví tak divně a vyjadřuje se jinak. Ale dostalo se mu jen káravého pohledu Asterixe a nechápavého pohledu

Jaxitaxe.

Když došli k náčelníkovi, Obelix hned spustil: „Náčelníku! Tohle je Taxijax. Má něco s druhým kolenem a nesmí se s ním třást, i když o to prosí, protože se vyjadřuje jinak.“ Tentokrát se Obelixovi dostal poněkud zmatený pohled Majestatixe. Ten se potom pro jistotu obrátil na Asterixe a ten mu podal přece jen srozumitelnější vysvětlení. Majestatix si pohladil knír a zamyslel se.

„Rádi vám pomůžeme,“ řekl potom, „Požádám našeho druida Panoramixe, aby nachystal pořádné množství kouzelného lektvaru.“

Jaxitax byl potom pozván na oběd. O dva divočáky a dva šálky horké vody s dvěma kapkami mléka později do okna nakoukl druid Panoramix. „Tak pojďte, mládenci. Kouzelný lektvar je hotový. Budete ho chtít asi zabalit, že?“

V druidově světničce už byl připraven na cestu ohromný sud s kouzelným lektvarem. „V tomhle sudu je dost kouzelného lektvaru pro to, aby měli všichni z vaší vesnice sílu a všichni z Římské armády řadu nepříjemností“. Jaxitax si, jako správný Brit, neodpustil spoustu zdvořilostí.

„Ou. Jsem vám ukrutně zavázán, druide Panoramixi. Ale jak sám dopravím tak těžký sud až do Británie?“

„Mohl by ses samozřejmě napít kouzelného lektvaru, ale to mi přijde jako nesmyslné plýtvání. Mnohem lepší by bylo, kdyby s tebou jel někdo, kdo takový sud dokáže uzvednout,“ odpověděl Panoramix a podíval se na Obelixe. Asterix se taky otočil na Obelixe a zeptal se: „Myslíš na to, co já, Obelixi?“

„Na pečenýho kance?“

„Ne Obelixi“.

Chtěl jsem říct: „Když nemůže Teutatis k hoře, musí hora k Teutatisovi.“

„Ou! Jak báječné!“ ozval se Jaxitax, „ovšem, nerad bych byl pro vás přítěží“

„Co s tím má společného Teutatis?“ nechápal pořád Obelix.

„Asterix chtěl říct,“ prohlásil Majestatix, který právě přišel, „Když nemůže Říman k Obelixovi, musí Obelix k Římanům.“

„Hurá! Římání! Dejte mi Římány!“ zajásal Obelix.

„Nejlepší bude,“ pokračoval Asterix, „když Jaxitaxe do Británie doprovodíme.“

„Osobně nemám žádné námitky,“ schválil tento plán náčelník.

„Járku, tomu ale říkám kousek štěstí,“ ukončil Jaxitax rozhovor jako správný Brit.

Druhého dne ráno vyrazili na cestu. Panoramix jim ještě přibalil na cestu malé flakónky s kouzelným lektvarem pro Asterixe a Jaxitaxe, nějakou tu korunu a také pár bylin z dalekých barbarských zemí. S Asterixem, Obelixem a Jaxitaxem se přišla rozloučit celá vesnice.

„Měli jsme si s sebou vzít alespoň trochu jídla,“ poznamenal Obelix, jakmile odešli.

„Má ty dobroto! A k čemu to? V Británii je strava výtečná, bude vám jistojistě chutnat.“ Za podobných rozhovorů došli na pobřeží, nalodili se na veslici a vypluli na moře.

4.3 Mare Britannicum

Obloha byla jasná, slunce příjemně hrálo, foukal lehký vítr, který napínal plachty, lana, provazy a ráhna a moře se pohupovalo. Na pirátské kocábce vládla poraženecká nálada.

„Tahle loď nás stála pěkně majlant, takže budeme dávat majzla a obloukem se vyhýbat všem Galům!“ burácel hromovým hlasem pirátský kapitán.

„A taky Římským flotilám,“ odvážil se pípnout kdosi z pirátského davu.

Vtom se ze strážního koše ozval křik: „Lod' na pravoboku!“

Kapitán sebou cuknul. „Jsou to Galové?! Prosím, ať to nejsou Galové!“

„Ne, šéfe! Jsou to Feničané!“

„Propána! Piráti! Piráti!!!“ klepal se fénický obchodník na své lodi strachy.

Jeho loď vezla do Lutecie velmi cenné zboží až z daleké Arábie a on by měl teď o všechno přijít? Feničané pocházeli ze středomoří, kde si vydobili pověst zdatných obchodníků a diplomatů, ale už ne tak zdatných válečníků. Nejčastěji sice obchodovali mezi Fénicií, Egyptem a Římem, ale občas zavítali i do studených vod Atlantiku.

„Feničané! Feničané! Hurá! Hrrr na ně!“ radovali se piráti.

Konečně snadná a tučná kořist.

Náhle ze strážního koše spadly dolů dvě velké mačety, které pirát, který tam seděl, leknutím upustil.

„Galové! Blíží se sem Galové!“ křičel a snažil se schovat.

„Piráti! Piráti!“ křičel Obelix, když se jejich veslice přiblížila na dohled.

Asterix však byl očividně proti: „Obelixi! Spěcháme!“

„To bude hned, Asterixi,“ slíbil Obelix a skočil do vody.

Jak Obelixe zmerčili i ostatní piráti, vyděsili se a zařadili zpátečku.

„To snad ne, tenhle velký ne!“

„Ou, vypadá to, že se ho ti piráti dobře znají,“ komentoval to z veslice Jaxitax.

Potom už jenom zahlédl zád' pirátské kocábky, mizící pod hladinou. Feničané byli štěstím bez sebe a mohli se uděkovat.

„Ó mocní Galové! Ani nevíme, jak vám poděkovat! Sami bohové vás seslali z nebe aby. . .“

„Vážně to nestálo za řeč. Spěcháme.“

„Feničané se ale nedali odbýt:

„Jako vděk za naši záchranu, přijměte od nás alespoň tento dar.“

Vytáhl z kapsy malinkatý váček a podal ho Asterixovi.

„Jsou to vzácné byliny, které pocházejí až z dalekých barbarských zemí. . .“

„Ano, ano, mockrát vám děkujeme,“ rozloučil se Asterix a odplul.

Fénický obchodník si mnul ruce: „Dneska mám ale šťastný den! Vyměnil jsem loď plnou cenného zboží za pár bezcenných bylinek.“

Tou dobou vyplouvá z Británie Římská galéra, která převáží posádku do opevněného tábora Akvarium, jednoho z těch, které obléhají Galskou vesnici. Na velitelském můstku stojí kapitán lodi Maximus Kakabus a důstojník pozemních sil Tullius Stratokumulus. Námořní kapitán hýřil optimismem: „Určitě musíš být rád Tullie Stratokumule, že se po těch lýtých bojích s Brity zase vrátíš do opevněného Akvaria.“

„V tom kraji je jedna vesnice plná šílenců,“ odpověděl sklesle Tullius Stratokumulus, o kterém se rozhodně nedalo říct, že by hýřil optimismem, „Než se shledat s nimi, radši bych podstoupil ještě jedno tažení, třeba do Kyjevské Rusi.“

„Málé plavidlo přímo před námi!!“ ozvalo se ze strážního koše.

„Járku! Jak nemilé. Římská galéra.“ Pronesl Jaxitax, když si všiml Římské galéry. Obelix se už nemohl dočkat.

„Římání? Kde, kde jsou?“

„Radši je nebudeme provokovat. A navíc bychom neměli zbytečně vystavovat sud nebezpečí římské galéry,“ krotil Obelixovo nadšení Asterix.

„Prosím, Asterixi, vystavme ho v Římské galerii!“

„Ou. Plují přímo na nás,“ přerušil je Jaxitax.

„V tom případě nemáme na výběr,“ řekl Asterix a hltl si kouzelného nápoje.

Maximu Kakabusovi chvíli trvalo, než se malé veslice všimnul. „Ta loďka je vážně směšně mrňavá. Nejspíš nějakí Galští rybáři. Trochu je postrašíme.“

„Snad by bylo lepší nic neriskovat,“ pípнул Tullius Stratokumulus.

„Jaképak riskování? Římská galéra v plné zbroji proti malé rybářské kocábce?“

„Kocábce možná, ale plné Galů!“ protestoval Stratokumulus.

„Hahahahaha! Uvidíme, co budou říkat ti tví Galové, až se na ně podíváme zblízka.“

„Na zteč, u Teutatis!“

„Hurá na ně!“ zakřičeli Galové a vyskočili na palubu.

„Jak. . . jak to, *Na zteč!*? Jak to *Hurá na ně?* Co to má znamenat?“ vyděsil se Maximus Kakabus.

„To je konec!“ halekoval Tullius Stratokumulus a snažil se schovat pod svůj plášť, „je s námi amen, u Jupitera! To jsou ti Galští šílenci, o kterých jsem ti říkal.“

BUM! PRÁSK! BUCH! PLESK! BIM! Ozývalo se z paluby galéry, po které létaly římské přilbice, štíty, sandály, brnění a legionáři.

„Ou. Účinky toho nápoje jsou vskutku báječné.“ Pochvaloval si Jaxitax, přehazující si Římana ze strany na stranu.

„Asterixi?“ zeptal se Obelix a srazil k sobě dvě římské hlavy, „co takhle zabrat tu galéru a převést na ní do Británie ten sud s lektvarem?“

„O lektvaru tady nemluv, uši nepřítelů naslouchají,“ zašeptal Asterix a zakroutil Římanovi uchem, „krom toho, naše loďka je nenápadná a proklouzneme s ní snáz než s takovýmhle korábem.“ Otočil se, aby se podíval, kam se zatoulal Jaxitax, ale zjistil, že si nevidí ani na svůj knír.

„Jaxitaxi?“ zakřičel, šmátraje po dalších Římanech, „co se to děje?“

„Ou. To je Mlha Asterixi,“ poučoval Jaxitax, když klopytal přes omráčené Římany, „ve zdejší kraji padá velmi rychle. Už není vidět ani na krok.“ A vskutku. Nebylo vidět ani na krok.

„No dobrá! Zábavy jsme si užili až dost. Obelixi, Jaxitaxi! Vrátime se do loďky. Už jsme si tu pobýli dost dlouho.“

„No to bych řekl,“ zabručel jeden z Římanů.

„Pověz, Jaxitaxi,“ zeptal se Asterix když byli zase na moři.

„Má ty dobrotu, jistěže ne! Mlha tady bývá pouze poukad neprší.“ A spustilo.

Poté co se usadil dým, naskytl se Maximu Kakabusovi výhled na boží dopuštění. Římsští legionáři ležící, úpící a svíjející se po celé palubě spolu s třískami ráhen a útržky plachtoví. „Dobrá, už jsou pryč,“ řekl, jakmile se pečlivě rozhlédl, „Uklid'te palubu a už o tom nechci slyšet. Rozuměno?“

„Tak moment, takhle by to nešlo,“ vmísil se do něj Tullius Stratokumulus, „Ti zatracení Galové se plaví do Británie a vezou s sebou sud s kouzelným lektvarem. Musíme dát okamžitě vědět našim velitelům v Británii.“

„Cože?! Vrátit se do Británie?!“ vyděsil se Kakabus, „a jenom kvůli pár kapkám kouzelného lektvaru? Nepřehání se to vlastně s jeho účinky?“

„Nepřehání, kapitáne!“ zakřičeli jednohlasně zbídačení legionáři.

4.4 U veselého kance

Pršet nepřestalo a tak se Jaxitax, Asterix a Obelix vylodili v Británii za velmi pošmourného soumraku. Obelixovi už byl ten déšť a hlad nepříjemný a tak si postěžoval: „Víš, co by nebylo

špatné, Asterixi? Takový tunel, co by spojoval Británii a Galií. Alespoň by se cestovalo v suchu a bez mlhy.“

„Ou, o takovémhle tunelu se již dlouho uvažuje,“ řekl Jaxitax, protože nejspíš nepochopil Obelixovu narážku na britské počasí, „dokonce už se začal koupat. Ale oubávám se ovšem, že to může trvat dosti dlouho.“ Vyrázili na cestu do hostince. Obelix celou cestu přemýšlel, jak se tunel může koupat, ale na nic nepřišel. K hostinci dorazili za tmy. Okna staré budovy zářila do tmy a z komínu stoupal proužek kouře. Ve svitu louče se sem a tam pohupoval vývěsní štít a vrzal. Stálo na něm: *U veselého kance*

„Doufám že budou mít divočáka,“ prohodil Obelix, kterého vrzající štít vytrhl z úvah o koupajícím se tunelu.

„Neviděl jsi ten štít?“ zeptal se Asterix a vstoupili dovnitř.

„To nic neznamená,“ hájil se Obelix, „Znal jsem jeden hostinec u vlídné šenkýřky a přitom. . .“

„Tiše Obelixi!“ Jaxitax si to štrádoval přímo k výčepnímu pultu: „Helou šéfe!“

„Má ty dobrotu! Jaxitax!“ zvedl se překvapeně obtloustlý hostinský. Už si třásli rukama a hned si začali něco špítat. Hostinec byl celkem veliký, několik stolů, výčep i výčepní pult a plápolající pochodně na zdech a oheň v krbu vrhaly na stěny mihotavé stíny.

„Nuže, Jaxitax mi řekl, že jste přátelé. Jsem šťasten, že si s vámi mouhu potřást rukou!“ usmíval se obtloustlý hostinský, „Hned vám přinesu něco k snědku. Pak ale budete muset odejít, Římaní totiž přísně dohlížejí na zavírací hodinu v hostincích.“

„Zatím si dáme tři piva,“ poručil Jaxitax, který se zde cítil jako doma. Za chvíli již před nimi stály tři plné džbánky po britsku správně ohřátého piva. Obelix si loknou a hned vyprskl a odsunul džbánek.

„Brrr. . .“

„Není snad dos ouhřáté?“ zeptal se Jaxitax, který zřejmě nepochopil, že Obelixovi britské pivo vůbec nechutná, „můžeme ho nechat ještě oudstát.“

„Podává se divočák!“ zahlekal obtloustlý hostinský. Obelix se hrnul ke stolu jako velká voda. Na talíři bylo něco, co s velkou dávkou fantazie připomínalo šopský salát se plátkem gumy. Obelix se jen smutně podíval a zanaříkal si: „Tohle má být veselý kanec? To je spíš k pláči!“

„Obelixi, nech si ty poznámky,“ okřikl ho Asterix, „doma jez, co máš, v Británii, co ti Britové dají.“

„Ale vařený kanec s mátovým sosem, Asterixi! Chudáček divočák!“

Venku se ozvaly kroky a rozrazili se dveře. Římská hlídka! Římský velitel zamířil k pultu a začal poroučet. „Brzy udeří zavírací hodina, hospodský! Nejdřív nám ale načepuj pivo.“

„Ou, zajisté,“ povídal obtloustlý hostinský, „právě jsem říkal tady džentlmenům, že bude čas odejít.“ Asterix a Jaxitax se zvedli, Obelix hodil na záda sud s kouzelným lektvarem a zamířili ke dveřím.

„Počkat!“ zarazil je velitel, „copak nesete v tom sudu?“

„Kou. . .“ začal Obelix. „Koupený pivo,“ dokončil za něj Asterix.

„Aha. . . už jsem si myslel, že by to mohlo být Galské vínečko, to bych zabavil. Ale ohřáté pivo. . . Bežte už.“

„Ou, jak podivné,“ řekl zamyšleně Jaxitax, když vyšli ven před hostinec, „zdá se, že mu ohřáté pivo nechutná.“

„Kdo by to byl řekl,“ popíchnul ho Asterix.

„Nuže, přátelé, bude třeba se rychle vzdálit,“ prohlásil Jaxitax, „na poubřeží jsou četné posádky. Musíme se dostat do Londinia. Je to veliké město a máme tam dobré přátele.“ Vtom se ozval klapot koňských kopyt a lomoz vozu. Zachvíli se vynořil ze tmy. Asterix a ostatní se

schovali do stínu, aby je nebylo vidět. Z vozu seskočil římský posel a vrazil do hostince, kde našel římsku hlídku popíjející pivo.

„Desátníku!! Zpráva od prefekta!“ vyrazil ze sebe, „Všem hlídkám je vyhlášena pohotovost. Hledají se nebezpečné živly. Jeden Brit a dva Galové.“

„U Merkura!“ plácl se do čela desátník.

„Přepravují tajnou zbraň v sudu,“ pokračoval posel.

Desátník vyvalil oči: „To ohřátý pivo!!“

„Nikoli desátníku. Ohřáté pivo je známá zbraň. Jde prý o nějaký kouzelný lektvar.“ Venku se ozvalo prásknutí bičem a zařehání koní. Římané vyběhli z hostince, ale bylo pozdě. Uviděli jen vůz mizející ve tmě.

„Járku, to jsme měli ale kousek štěstí,“ oddechl si Jaxitax, když zjistili, že je nikdo nepronásleduje.

„Jaxitaxi, jedeš po špatné straně,“ upozornil Asterix po chvilce jízdy.

„Járku, nikoluiv. To vy jezdíte po špatné straně silnice. Levá strana je ta pravá.“

„Ti Britové jsou ale blázni,“ povzdechl si Obelix.

Cesta probíhala poklidně až do svítání, kdy se na obzoru objevila římská patrola. Obelix sice hořel nedočkavostí, ale Jaxitax nechtěl zadělávat na problémy a otočil vůz. Na druhém obzoru se ale objevila jiná římská patrola. „To jsou oni, u Minervy!“

„Járku, nic naplat, vezmeme to přes louku,“ řekl Jaxitax a prásknul do koní.

Nedaleko, uprostřed luk žil jeden Brit. A jako správný Brit se řídil heslem „můj dům-můj hrad“. Maličkým srpem právě krátil trávu, která od minule zase kousek povyrostla. Narovnal se, aby si prohlédl svůj dokonalý anglický trávník.

„Bude to opravdu skvělý trávník, bude-li si o něj pečovat dalších dva tisíce let,“ prohlásil a spokojeně se kochal svojí chloubou když v tom-

„Pozóór!“ ozvalo se a kolem se s lomozem prohnal vůz, který zahradu zanechal v katastrofálním stavu.

„Ou. Jak šokující,“ pomyslel si Brit. Za chvíli se s cinkotem zbraní přihnala římská patrola.

„Máme je! Jsou obklíčeni!“ hulákal radostně velitel. Za chvíli měl ovšem co dělat, aby stihl zabrzdít a nenabodnout se na hrot kopí, jež v rukách třímal sveřepě vyhlížející Brit.

„Járku, džentlmeni, ještě 2000 let je vstup na trávník zakázán.“

„U Joviše, Brite,“ začal sebevědomě římský velitel, „ty bráníš představitelům Říma v jejich postupu?“

„Moje zahrada je možná menší, než ten váš Řím, ale moje kopí je odlito z oceli tvrdší, nežli vaše přilbice.“

Asterix se ohlédl. „Už nás nepronásledují,“ hlásil, „je to do Londinia ještě daleko?“

„Ou, ne. Jen pár krouků, jak by řekli Římané. My ovšem měříme na stoupy.“

„Stoupy?!“ podivil se Asterix.

„Ano, na jeden krouk je třeba tří stoup.“

„Ti Britové jsou ale blázni,“ povzdechl si Obelix. Mezitím přijeli k branám Londynia. Počkali, až padne mlha, aby nebyli zpozorováni Římskými hlídkami (netrvalo to příliš dlouho) a krátce po obědě vjeli do města.

V kanceláři paláce britského guvernéra Gaia Koněpruse nepanovala zrovna nejlepší nálada. „Podařilo se jim proklouznout mezi našimi hlídkami, ó Gaie Koněprusi. Míří do Londinia.“ Hlásil jeden ze dvou důstojníků.

„Musíte je chytit!“ rozkřikl se obtloustlý římský guvernér s prasečím nosem, „hlavně ala potřebujeme ten sud s kouzelným lektvarem! Určitě se půjdou ubytovat někam do hostince,“ přemýšlel nahla Koněprus přecházející po místnosti.

„Prohleďte jednu krčmu po druhé a zabavte všechny sudy.“ Koněprus byl již opravdu hodně rozčilený.

„Jestli ten sud nenajdete nechám vás uvařit v mátovém sosu a předhodit lvům!“

„No to je strašné,“ zašeptal jeden z důstojníků.

„Jo, chudáci lvi.“

Přijeli k honosně vyhlížejícímu domu, jehož vývěsní štít hlásal *Hostinec u Galské Amfory*. Jaxitax seskočil z vozu a běžel ke dveřím. BUCH! BUCH!! BUCH!!! Dveře se pootevřely a škvírou byl vidět jen velký nos a dlouhý knír hostinského.

„Ou, Jaxitax a Galové. Pojd'te dovnitř. Tady žádní Římané nejsou.“ Vešli dovnitř a hostinský za nimi zavřel dveře na petlici.

Jaxitax učinil zadost nezbytným zdvořilostem: „Relaxi, tohle jsou moji Galští přátelé, Asterix a Obelix. Asterixi, Obelixi, tohle je můj britský přítel Relax.“

„Nuže, je po vás velká shánka,“ zašeptal Relax, „Bude lepkší, když tady zůstanete, než se to uklidní. Do vesnice můžete poukračovat později. A váš sud schovám do sklepa mezi sudy s galským vínem, což?“ Zanedlouho už byli usazeni ke stolu a Relax je začal obsluhovat.

„Co vám můžu nabídnout, pánové? Vařeného divočáka, horkou vodu, či snad ouhřáté pivo?“ Obelixovi, jak uslyšel o vařených divočácích okamžitě klesla nálada k nule.

„Mimochodem, co vy vlastně používáte ze měnu?“ zeptal se Asterix, aby řeč nestála.

„Ou, to je jednoduché, vskutku,“ začal Jaxitax vysvětlovat, „Máme pruty železa, které váží jednu libru. Jejich hodnota je tři a půl sestercie. Dále máme čtyři zinkové mince, které se rovnají každá jednomu a půl měďáku. Sestercie mají hroudnout dvanácti bronzových mincí a. . .“

Obelix ho už dávno neposlouchal a povzdychl si: „Ti Britové jsou ale blázni.“

„BUCH BUCH! JMÉNEM CAESARA OTEVŘETE!“

„To je Římská patrola. Schouvejte se!“ zachoval chladnou hlavu Relax a otevřel jim tajná padací dvířka za pultem.

„Rychle!“

„Tak co bude, u Joviše! Otevřeš?“

„Už jdu, už jdu,“ hulákal Relax a skákal po padacích dvířkách, aby dovnitř protlačil Obelixe, který se v úzkém otvoru zaklínil.

„Jestli neotevřeš, Brite, tak. . .“ Relax konečně zavřel dvířka a otevřel dveře.

„Oumluvte mě, zrovna se mi něco vařilo na plotně.“

„No dobrá, dobrá,“ utrousil Římský desátník a začal rozkazovat, „všechno tu to prohleďte!“ legionáři se rozutekli po stavení.

„Nikoho jsme nenašli, desátníku!“ hlásil legionář, „Ale ve sklepě je plno sudů s vínem.“ Destáník se pousmál.

„No vida. Všechny je zabavte!“

„Cože?! Zabavit sudy? To je boubuuřující. Vy mě zničíte!“ protestoval Relax, ale nebylo mu to nic platné.

„Takové máme rozkazy, krčmáři, hledáme tajnou zbraň.“ Za chvíli již legionáři kouleli ven všechny Relaxovy sudy. „Tvé jméno jsme napsali na všechny sudy. Kdyby některý z nich byl ten co hledáme, máš smůlu. Ave.“ Práskl dveřmi a odešel.

Asterix, Obelix a Jaxitax vylezli ze svého úkrytu. „To vše je dosti mrzuté.“

„Dosti.“

„Vskutku.“

„Ouvšem.“ Hodnotili situaci Relax a Jaxitax.

„Nechme zbytečných řečí a raději se pokusme získat sud zpět, než na něj Římani přijdou,“ naléhal Asterix.

„Teď večer se ulice jen hemží římskými patroulami. Je to příliš nebezpečné. Počkáte tu do rána,“ rozhodl Relax.

„Dobrá. Alespoň se zatím trochu prospíme.“

4.5 Vyvalte sudy

Ve sklepeních paláce Britského guvernéra byly shromážděny a pečlivě uspořádány všechny sudy z celého Londinia. V řadě stojí vyrovnaní legionáři se sekýrkou a kovovým hrnkem, připravení vykonat rozkaz Gaia Koněpra, totiž ochutnávat tak dlouho, dokud se jim nepodaří najít sud s kouzelným lektvarem. Na světě snad není úžasnější podívaná, než sledovat římskou legii při manévrech.

„Na můj rozkaz! Každý legionář se postaví k jednomu sudu!“ křičí důstojník pověřený koordinací celé ochutnávací akce a jeho hlas se v prostorných sklepeních několikrát odráží.

„Kdo zjistí, že má obsah sudu podivnou chuť, ohlásí to. Každý sud, který ochutnáte, musíte označit křížkem. Dodržujte pořádek a přísnou disciplínu.“

Proražte sudy! Ponóřit! Vytáhnout! Pít! O krok ustoupit! O krok vpřed! Proražte sudy! Ponóřit! Vytáhnout! Pít! O krok ustoupit! O krok vpřed! Proražte sudy! Ponóřit! Vytáhnout! Pít!

Provádění rozkazu pokračuje řádně a ukázněně ještě dlouhé hodiny.

Proražte sudy! *škyt Ponóřit! Pít! *škyt

„Claudius Lapsus švindluje! Už z toho sudu *škyt ochutnával!“

„To proto, že se chci ujistit *škyt, jestli to náhodou není kouzelný *škyt lektvar.“

Po chvíli už je ukázněné provádění rozkazu jen mlhavou vzpomínkou.

„Vinum je bóóónum, ve vínu pravda jééé, ať žíjéé kdo píjééé!“

„Kdo si to chce se mnou rozdat? Já má neuvěřitelnou sílu.“

„*škyt Pozor, jsou tady otevřené sudy!“

„Vyvalte sudý!“

Po chvíli se jeden z Římanů dopotácel až k Relaxovu sudu s kouzelným nápojem. „Hele *škyt, tenhle sud ještě nikdo neochutnával. *škyt.“ Prorazil víko a ochutnal.

„Hele, dej mi napít!“ přichomýtnul se k němu jiný legionář.

„*škyt Nešahat! To je můj doušek! Duj moušek! *škyt A už mě štveš!“ prhlásil nakonec a jemně ho plesknul přes obličej. Říman plachtil tři vteřiny. Říman udiveně koukal na svoji ruku.

„Hele pojď sem!“ zastavil jiného vojáka, který šel okolo.

„Cojééé?“ *škyt PLESK! Říman plachtil čtyři sekundy.

„Ha! Já mám velikananášskou sílu. Kdo si to chce se mnou rozdat? *škyt Tak kdo si to chce se mnou rozdat? Aha?!“

Ráno bylo po celém Londiniu podivné ticho. Po městě nehlídkovala jediná patrola. Asterix a Obelix přišli až k paláci guvernéra a prošli okolo podrímujících stráží. Jaxitax zůstal pře palácem s přistaveným povozem. Kdyby samotný Caesar viděl, co se stalo s jeho jindy spořádanými a poslušnými legionáři, trefil by ho šlak. Po celém paláci podrímovali legionáři a hlasitě chrápali. A co teprve dole ve sklepeních. Všude po podlaze se sezi rozbitými a rozlitými sudy váleli podnapilí a polámaní legionáři. Uprostře se dosud jeden držel na nohou

a dělal ramena. „Já jsem nejsilnější ze všech! Kdo chce *škyt ochutnat z mého sudu, jen ať přijde. Ať si to *škyt zkusí!“ Asterix a Obelix na tu scénu zírali s otevřenými ústy.

„Tak pojd'te vy dva tlustouši! No... *škyt! Pojd'te se bít!“ To Obelixe dopálilo: „Žádný dva tlustouši tu nejsou, je tu jenom jeden a ten není tlustý.“ A dal Římanovi ťafku.

„To jsi neměl dělat Obelixi! Ten legionář by nám mohl pomoci najít sud s kouzelným lektvarem. Teď nevíme, který z Relaxových sudů je ten správný.“

„No tak je prostě všechny ochutnáme,“ rozhodl se Obelix. „Kdybychom měli ochutnávat všechny sudy, ztratili bychom spoustu času. A zdržovat se v paláci je nebezpečné.“

„Je to nebezpečné,“ škytl Obelix, když si zase hltl vína, „Ale moc dobré!“

„Obelixi!“ rozkřil se Asterix, „že se nestydíš Přestaň už s tím pitím a pomoz mi odnést ty sudy zpátky do vozu.“

Sudů bylo tolik, že se museli několikrát vrátit. Když už byly konečně všechny sudy na voze, byl Obelix opilý víc, než Bambus na Špačkovi. „Budeme se muset snažit nepouzourovaně,“ prásl Jaxitax do koní. Projel nepozorovaně s vozem se spoustou sudů a s velkým opilým Galem nahoře není nic jednocuchého.

„Sud kulatýyy, Brit tu pijééé, jen ať žijééé Britániééééé...“ Nepřestal s tím ani za pět ani za patnáct minut. „Máá mě rááda ona mě má ráááda, má mě ráááda moc ráádaa mě máááá...“ Asterix se ho již hodnou chvíli snažil uklidnit: „Obelixi, buď zticha. Ještě na nás upozorníš.“ Očividně to ale vůbec nepomáhálo.

„Búúúú, Asterixi, ty už mě vůbec nemáš rád! Búúúúú!“

„Ale to víš, že tě to mám rád, Obelixi...“ pokoušel se o nápravu situace Asterix, „Jenže takhle přilákáš římské patroly!“

„Já tě mám moc rád Asterixi! *škyt A kdyby ti nějaká patrona chtěla ublížit *škyt, tak uvidí!!“

„Ou, nemilé. Římská patrola,“ upozornil Jaxitax, když se objevila římská patrola.

„Ty jedna ošklivá žímská patrono, ty chceš ubližovat mému Asterixovi!!“

„Nééé!!“

„U Joviše, to je jeden z těch Galů! Na něj ve jménu Říma vás...“ víc doříct nestihl. Asterix něco podobného tušil a tak věděl co dělat.

„Musíme mu jít na pomoc, Jaxitaxi. Je chudák pod obraz.“ A napil se kouzelného lektvaru.

„Bývá-li někdy vůbec v obraze.“ A následoval Asterixe. BUM! PRÁSK! PLESK! Za chvíličku se celá římská patrola válela po zemi. Obelix se motal mezi povalujícími se Římány.

Za jejich zády se zatím objevil zloděj povozů. „Ou. Opuštěný povoz. Jaký kousek štěstí pro malého zlouděje pouvozů,“ zašeptal si pod vousy a prásknul do koní.

„Má ty dobroto! Pouvoz je pryč!“ podivil se Jaxitax, když se za chvíli ohlédl. Obelixe to ale zjevně vůbec netrápilo.

„Aešterixi,“ zabreptal a podrbl se na hlavě, „mě se chce spát.“ Asterix a Jaxitax měli hned o starost navíc.

„Uložíme Obelixe do Relaxova hostince, nemůžeme ho tady přece nechat,“ rozhodl Asterix, „povoz můžeme hledat později.“

Když už se z hostince U Galské amfory ozývalo spokojené chrápání, vydali se Asterix a Jaxitax hledat ztracený povoz. „Chudák Obelix. Většinou pije jen kozí mléko, na víno není vůbec zvyklý. Až se probudí, bude se hrozně stydět.“

4.6 Uvěznění

Mezitím na nádvoří guvernérského paláce nastoupila před Gaia Koněpruse jedna z patrol, která ochutnávala víno. Gaius Koněprus nebyl vůbec spokojený. Vlastně byl úplně rozčilený.

„Legionáři!“ hřímal na celé Londinium, „nepotěšili jste mě! Ani já vás nepotěším! Chovali jste se jako barbari! Kdyby se to doneslo k uším samotného Caesara, už by se chystala hostina pro lvy. ROZUMNĚNO?“ Legionáři měli povětšinou ukrutánskou kocovinu a z křiku Gaia Koněpruse se jim rozbolely hlavy: „Ať si mě třeba sežerou lvi, jenom ať tolik nekřičí.“ Gaius Koněprus však křičel dál.

„Jediné sudy, které zmizely patřili hostinskému Relaxovi. Prohledejte jeho hostinec a zatkněte každého, koho najdete! Odchod!“ Patrola vojáků, které bolela hlava kvůli kocovině, se líně vydala z paláce. Náhodou se ve vstupu potkala s patrolou vojáků, které bolela hlava kvůli rvačce s Gaľy. „Ave. Jdeme hledat Gaľy.“

„Ave. My už je našli.“

Asterix a Jaxitax běhali celé dlouhé hodiny po Londiniu, ale ztracený povoz ne a ne najít.

„Je to jako hledat jehlu v koupce sena, není liž?“ poznamenal Jaxitax když už měl nohy celé rozbolavělé. Nakonec se rozhodli, že se vrátí do hostince, kde zanechali spícího Obelixe, odpočinou si a pak začnou nanovo. Když ale dorazili na místo, kde stával Relaxův hostinec, naskytla se jim hrůzná podívaná.

„Má ty dobroto!“ zděsil se Jaxitax až mu nadskočila přilba, když uviděl ohořelé zbytky trámů, obvodového zdiva, čehozi, co kdysi býval výčepní pult a ohořelého vývěsného štítu na kterém teď stálo „Galské fory“. Od sousedky z domu přes ulici se dozvěděli, že Relaxův hostinec zničili Římané a že Relaxe a jednoho chrápajícího tlusťocha odvedli do zajetí.

Asterix měl náladu pod psa: „Chudák Obelix v zajetí Římanů.“

„Neklejte na duchu, Asterixi,“ povzbuzoval ho Jaxitax, „udržujte úsměv.“

„My je najdeme u Teutatise! Obelixe i kouzelný lektvar!“ rozčílil se Asterix ze své trdomyslnosti,

„kam je asi tak mohli odvést?“

„Do touho nestrašnějšího a nejtřeženějšího vězení. Do Londinium věže. Má jen dva vchody a nikdo z ní dousud neuniknul.“

„Jdeme.“ A šli.

Zatím ve strašné Londinium věži, která se zlověstně tyčila u řeky Temže jako vztyčený prst Římské Říše nad městem a okolo níž kroužilo osm černých krkavců, až úplně nahoře v tom nejposlednějším patře přicházel Obelix pomalu k sobě. Vedle něj seděl zkroušený, ale odhodlaný Relax.

„Kde. . . kde to jsem?“ zeptal se Obelix, když byl schopen dát tři slova dohromady.

„V Londinium věži. Oubávám se, že naše dny jsou sečteny. Ale i kdyby nás mučili, i kdyby nás vařili v mátovém sosu, my stejně nepromluvíme!“ Relax byl hodně zoufalý a těmito slovy si dodával odvalu. Obelixe hodně bolela hlava, jak už to bývá, když se člověk opije.

„Ať si mě třeba sežerou lvi, jenom tolik nekřičte,“ zabručel Obelix a pokusil se sednout. Na pátý pokus se mu to konečně povedlo.

„Nemůžeme tu přece zůstat,“ prohlásí, „Asterix by si o nás dělal starosti,“ prohlásil rozhodně Obelix, jak z něj vyprchávaly zbytky alkoholu, „třeba by si ještě myslel, že mi hrozí nějaké nebezpečí. Asterix si o mě vždycky dělá starosti.“ Relaxe notně dopálilo, že musí sedět uvězněný v jedné cele s někým, kdo si pomalu ani nevšiml, že sedí uvězněný v cele a uraženě utrousil: „Nuže, má také proč si je dělat.“

„No právě,“ pokračoval Obelix, „musíme se odsud dostat a najít Asterixe. A stejně potřebuju na čerstvý vzduch a trochu vody. Cítím se takový malátný. . . pojďme pryč.“

„Ubohý mládenec,“ pomyslel si Relax a zaťukal si na čelo, „straší mu ve věži.“ Pošklebek mu ale ze rtů zmizel ve chvíli, když se Obelix zvedl a přetrhl řetěz, na kterém byl přikován ke zdi.

„Dovolte, abych vám pomohl,“ oznámil slušně Relaxovi a udělal krátký proces i s jeho řetězem. Relax se tvářil, jako by mu uletěly včely, nebo jako by spadl z višně. Obelix se podíval na masivní pancířové dveře, které jim stály v cestě.

„Hej hola!“ zahalekal, „jestli chcete, aby vám ty krásný dveře trochu vydržely, tak je otevřete, protože my jdeme ven!“ Zpoza dveří se mu ale místo odpovědi ozval jen hurónský smích.

„Tak jdeme,“ řekl Obelix Relaxovi a šli.

AU! JAUVAJ! U JOVIŠE! CO TO. . . ! NÉÉÉÉÉÉ! STŮJ, GALE! ÁÁÁÁÁ!

Za chvíličku už stáli před prvním vchodem. „To byla ale vskutku zajímavá prohlídka věže,“ poznamenal Relax, když Obelix knoc-outoval i posledního Římana. Ke druhému vchodu právě dorazil Asterix s Jaxitaxem. Lokli si zbytků kouzelného nápoje a vydali se nahoru.

ÁÁÁÁÁ! NÉÉÉÉÉ! DOST! U JOVIŠE! JAUVAJ! AU!

Došli až nahoru a našli Obelixovu celou prázdnou. Asterix se vyklonil z drobného okýnka a zahulákal: „Obelixi! Kde jsi?“

„Jsem tady dole, Asterixi! A jdu za tebou!“

„Ne, ne, já sejdu dolů.“

AU! ÁÁÁÁÁ! JAUVAJ! NÉÉÉÉÉ! U JOVIŠE! DOST!

Konečně se sešli uprostřed a společně vyšli ven z věže, ze které se ozývaly bolestné nářky a steny několikanásobně zbitých Římanů.

„Asterixi, moc se stydím za to, co se stalo,“ omlouval se Obelix.

„Ale, vždyť to ani nestálo za řeč,“ opáčil Asterix

„No to je teda fór. A jakpak to asi vypadá, když to za ni stojí?“ zeptal se s povzdechem Říman, který ležel opodál.

Gaius Koněprus měl už zase, nebo spíš ještě pořád mizernou náladu. A jako vždy to odnesli důstojníci, kteří ho přišli zpravit o průběhu situace.

„Cože?! Uprchli?!“ běsnil Gaius Koněprus až třísky létaly.

„Okamžitě je najděte, nebo dám celou posádku včetně vás utopit v ohřátém pivu!“ Oba důstojníky vyhodil ze sálu, svalil se do křesla a začal vzlykat a bouchat pěstmi do stolu.

„Nejdřív Britové! Potom Galové! Pak opilci! A teď zase Galové! Já už nemůžu, prostě nemůžu *vzlyk.“

Asterix, Obelix, Jaxitax i Relax měli namířeno k Relaxovu bratranci. K tomuto nápadu dospěli po chvíli přemýšlení nad tím, co dál, když neměli kouzelný lektvar, ani hostinec, kde by se mohli ukrýt. Relax si potom vzpomněl na svého bratrance, taktéž hostinského, který jim bude určitě ochotný pomoci. Dorazili do hostnice Relaxova bratrance Syntaxe. Syntax se mohl přetrhnout, jak jim byl ochotný pomoci. Jak uviděl svého bratrance, spustil: „Relaxi, bratranče, jsem neskonale šťastný, že vás vidím. Douzvěděl jsem se o vašem zatčení Římany. Byl jsem starouští bez sebe.“

Na chvíli přestal, aby se nadechnul. Relax toho ihned využil: „Jsem také neskounale šťasten, Syntaxi.“ Víc už toho říct nestihl, protože Syntax zase začal: „Nechme těch srdečních výlevů, musím vám něco ukázat,“ otočil se na podpatku a odešel do skladu. Celou dobu nepřestával mluvit.

„Ohříval jsem pivo, a všechny ty věci oukoulo, zkrátka, jako oubvykle, že, a tu se najednou objeví poudezřele vyhlížející muž a, ač Brit, chtěl mi proudat sud s vaším jménem. Jeden jsem koupil, tady je.“ Vítězoslavně ukázal na sud s Relaxovým jménem. Asterix přiskočil a ochutnal, ale bohužel to nebyl sud s kouzelným lektvarem. Syntax se ale nedal zastavit.

„Chování toho chlapíčka mi připadalo nanejvýš podezřelé a prouto jsem ho dal sledovat.“ Asterix se rozzářil. Konečně po dlouhé době dobrá zpráva!

„Jeho adresa je Paurková alej LVII. Je to ouvšem dousti daleko, nejlépe uděláte, když zůstanete chvíli tady a pousílíte se na cestu mým skvělým vařeným divočákem v mátovém sosu.“ Obelix se zděsil: „Radši za tím zlodějem vydáme ihned,“ křičel prchajíc z hospody. A bylo rozhodnuto.

4.7 Parková alej

Po hodině cesty stanuli v parkové aleji v satelitní vesničce Londinia. Tvořila ji dlouhá řada navlas stejných domů táhnoucí se na obzor a ještě dál, kam až oko dohlédlo. „Ještě štěstí, že známe číslo. Samotný popis domu by mi možná nestačil.“

„LVII. Jsme tady.“

„Můžu Asterixi?“ prosil Obelix a mrknul na dřevěné dveře domu.

„Můžeš, Obelixi,“ udělil svolení s celou akcí Asterix a podepsal nad dveřmi rozsudek smrti. KŘŘŘACH!

Vpadli do obyčejného domku. U stolu seděl pán a u plotny paní. V krbu plápolal oheň a pískala konvice s vodou. Nepříliš příjemně vyhlížející paní založila ruce vbok a rozkřikla se: „Járku! Co znamená tento vpád? Jak šokující!“

O mnoho příjemněji vyhlížející pán ze svého hopacího křesla svoji manželku uklidňoval: „Upoukujte se, Petulo. Tito džentlmeni nám své chování jistojistě vysvětlí.“

Jaxitax, nejlépe znalý Britských poměrů se chopil iniciativy: „Járku, doubrý muži, jsme tu správně v čísle LVII.“

„Ou, to vskutku nejste,“ dostalo se mu poklidné odpovědi, „Tohle je č. LVIII, avšak jedna I nám upadla.“

„Ou, litujeme, ale doušlo k mýlce. Rozbité dveře vám samozřejmě uhradíme. Oumluvíte nás?“ loučil jse Jaxitax a smekal přílbu. Asterix a Obelix se vytratili po Anglicku. Brit se opět pohodlně svalil do své houpací lenošky.

„Petulo, připomněte mi, že mám přidělat to I, co nám upadlo. A nyní bych si dal šálek hourké vody a k tomu nějaké toupinky.“

Asterix, Obelix a Jaxitax došli před sousední dům. „LVII. Tentokrát jsme myslím tady.“

„Můžu Asterixi?“ prosil Obelix a mrknul na dřevěné dveře domu.

„Můžeš, Obelixi,“ udělil svolení s celou akcí Asterix a podepsal tak rozsudek smrti nad dalšími dveřmi. KŘŘŘACH!

Tentokrát vpadli do stroze zařízené místnosti, kde byl jen stůl a židle. Vedle stál neduživý chlapík. „Jak. . . jak se oupuvažujete?“ vykotal ze sebe tento neduživý chlapík. Iniciativy se pro změnu chopil Asterix: „Jsme tu správně v čísle LVII? Nechybí vám náhodou I?“

„A. . . ano, n. . . ne. Co se tu děje?“

„Ha!“

„Co. . . co tím sakra chcete říct?“

„Tenhle sud!“ Asterix ukázal rozčileně do rohu, kde stál jeden sud s Relaxovým jménem. Jaxitax ho ochutnal, ale bohužel to nebyl kouzelný lektvar.

„Ten... ten sud jsem prá... právoplatně zakoupil.“ Koktal ten neduživý chlapík a couval ke dveřím. Tam ovšem narazil do Obelixova břicha.

„Zlodějí! BUDEŠ MLUVIT, U BELENOSE!!“

Ve vedlejší domě popíjel pán se svojí ženou šálek horké vody. „Naši sousedé jsou dnes neobvykle hluční, není liž?“ PRÁÁÁSK

„To vskutku jsou. Chcete do vaší hourké vody kapku mléka?“ zeptala se Petula.

„Ouvšem.“ BUDEŠ MLUVIT? BUDEŠ MLUVIT? BUDEŠ MLUVIT U TEUTATISE?!“

„Ou... jářku, byl bych vskutku rád, kdyby souseď mluvil, Petulo, abych si mohl v klidu doučíst noviny.“ BUDU MLUVIT, BUDU MLUVIT BUDU MLUVIT! Petula i její manžel se spokojeně usmáli. Ve vedlejší domě probíhal výslech.

„Tak kde jsou ty sudy! Mluv!“

„Ale proubouha, nenaléhejte toulík na malého pouctivého zlouděje pouvozů.“

„Mluv!“

„no doubrá, jen nebudte tak netrpěliví...“ To už Obelixovi skutečně došla trpělivost a přidržel zlodějíčka pod krkem.

Ten byl najednou ochotný více než dost: „Ukradl jsem váš pouvoz a proudal jsem všechny sudy kroumě touhouhle... Mám ale jména a adresy všech svých zákazníků... Můžu vám dát i seznam všeho, co jsem uloupil minulý měsíc.“

Dalších několik hodin chodili po Londiniu a obcházeli všechny hospody, výčepy i putyky, které byly na seznamu. V každé se opakoval podobný scénář:

Přišli do hospody, a za pultem se na ně usmíval hospodský: „Budete si přát, džentlmeni?“

„Zakoupil jste sudy s vínem, které byly označeny jménem Relax?“ zeptal se na rovinu Asterix Hospodský se na chvíli zarazil.

„Ou, ano, jeden sud,“ odpověděl na konec, „Římáni mi zabavili všechny, které jsem měl. Co si dáte?“

„Jednu číši vína, prosím.“ Hospodský se zašklebil a rozšafně povídal: „Jednu číši pro tři osoby? Vy budete tuším Caledoniané, není-liž?“ Když ji dostali, tak si všichni tři k vínu přičichli.

„Ne, je to jen víno,“ řekl Asterix zklamaně.

„Ouvšem, že je to víno!“ dopálil se hospodský, „můžete ho bez oubav vypít!“

„Ne, děkujeme. Chtěli jsme se jen podívat,“ rozloučili se a odešli.

Prochodili celé město sem a tam. Byli tak unavení, že si ani nevšimli, že je špehuje Římská patrola. Jednomu desátníkovi totiž došlo, že hledají ukradený sud a myslel si, že ho k němu Galové nakonec dovedou. Ale celý den je Galové vodili jen od čerta k ďáblu, od jedné hospody ke druhé a bez jakéhokoliv výsledku. Navečer konečně dorazili do té poslední.

„Dobrý den, zkoupil jste sud s vínem označené jménem Relax?“ zeptal se unaveně Asterix a doufal, že uslyší kladnou odpověď.

„Ano, zakoupil jsem jeden sud Galského vína, ale hned jsem ho zase proudal hráčům mužstva Arsenanum. Zítra se utkají z Manchesterem, jak dobře víte.“ Asterix jen nechápavě koukal.

„Ou, to je hra, pro kterou máme velkou vášeň. Koná se na stadiounu nedalekou Londinia.“ V hostinském se vzedmula vlna hrdosti za svůj tým.

„Jsem hrdý, že jsem prodal sud hráčům Arsenanu. Doufám jen, že je dobré a pomůže jim k vítězství.“

„Jestli je to ten sud, který myslím, tak nemůžou prohrát,“ procedil mezi zuby Asterix, když se loučili.

Druhého dne se Asterix, Obelix i Jaxitax tísnilo mezi davu lidí, kteří se, stejně jako oni vydali na stadion ke Stanfordskému mostu, aby shlédli prestižní utkání mezi Arsenanumem a Manchesterumem. Lidé okolo nich pocházeli mnohdy zdaleka a neváhali vážid dlouhou cestu přes půlku Británie, aby shlédli svůj tým. Tenkrát to ale nebylo jako dnes. Kdo chtěl cestovat velkou dálkou, se musel pořádně plácnout přes kapsu, naložit proviant i rodinu na vozík a vydat se na velmi dlouhou a únavnou cestu. Je to asi kdybyste dnes cestovali do Jižní Afriky. Každý člověk měl ceduli povzbuzující jeho tým, vlajku, vlaječku, nebo cokoliv, co vydávalo hlasité zvuky. Když přišli ke stadionu, nestačili se divit. U pokladny byli všichni pěkně zkasírování a poté musel každý projít mezi rameny bezpečnostích hlídek, kde jim byly zabaveny všechny ostré, či jinak nebezpečné věci. Proto dokonce i Římané museli chodit na zápasy v civilním přestrojení. Římanům, kteří pronásledovali naše hrdiny, se to právě moc nezamlouvalo, jít bez meče, kopí a brnění proti Galům je jako jít na mamuta s párátkem, ale co mohli dělat.

Přestože utkání ještě dávno nezačalo, na stadionu panoval čilý ruch. Jeden nabízel vlaječky a odznaky, jiný ohřáté pivo, další rozléval horkou vodu. Když našli svá místa, začal Jaxitax vysvětlovat pravidla: „Nuže, je to vpravdě velmi jednoduché. Hráči se snaží dokopat speciální míčudu do protivníkovi branky. Jinak mohou dělat prakticky cokouliv, pouze používání rukou a zbraní je bez předchouzího ujednání zakázáno.“

Po počáteční ceremonii, kdy na trávník přinesli a obětovali posvátnou husu týmu Arsenanum a kachnu Manchesteru konečně přiběhli hráči. Všichni na stadionu začali bouřit a poskakovat, jen Asterix s Obelixem se rozhlížel okolo sebe. Druidský rozhodčí zatroubil na roh a hra začala. Po chvílce hry získal míčudu jeden z hráčů Arsenanu a chtěl vyběhnout na bránu. Asi pět protihráčů přiběhlo, skokčili na něj a vytvořili valnou hromadu. Obelix zářil: „Tu krásnou hru musíme zavést i v Galii!“ Za chvíli se z chumlu vykutálel míč a všichni odběhli za ním. Všichni až na dva. Na zemi ležel nebohý hráč arsenanu, který prve dostal míč, zatímco mu hráč Manchesteru zadupával hlavu do země. Přestal, až když uslyšel roh druidského rozhodčí.

„Ne, ten nesimuluje,“ rozhodl rozhodčí, když situaci obhlédl a poslal pro nosítka. Donesli ho ke kraji hřiště kde se o sud opíral chlapík s červeným křížem na triku.

„Podívejte! Ten sud!“ zakřičel Asterix, když uviděl sud, „teď uvidíme, jestli je to kouzelný lektvar.“ Chlapík s červeným křížem na triku otevřel nebohému hráči ústa a nalil mu do nich trochu červené tekutiny. Hráč zamrkal, vyskočil a rozběhl se doprostřed hřiště, kde protivníka obral o míč a vypálil na branku tak silně, že protřhl síť.

„Hiphiphurax! Hiphiphurax!“ hřmělo na tribunách, když poprvé skóroval.

„Hiphiphurax?“ zeptal se Asterix.

„Tak se jmenuje,“ vysvětlil vzápětí Jaxitax.

Hiphiphurax doběhl jednoho protivníka a zeptal se ho: „Járku, starý brachu, toud byl ty, kdo mi předtím zadupával hlavu do země, není-liž?“

„Snažme se zachovat klid,“ snažil se zachránit ten surovec,

„vždyť je to jenom hra a všechny tyhle věci.“ Hiphiphurax ho místo odpovědi šťouchnul do hlavy. Chudák k sobě přišel až na tribuně mezi diváky.

„Tohle je určitě kouzelný lektvar!“ řekl Asterix, když vedle sebe uviděl sténajícího hráče, „jdeme pro ten sud!“ Seskákali po tribuně, přeskočili plot a vyběhli na hrací plochu. Asterix s Jaxitaxem běželi přímo k sudu, ale Obelix se připlétl k míči a odrážel všechny hráče, kteří se mu ho snažili vzít.

Ale ani římané, kteří naše hrdiny pronásledovali nelenili. Vběhli na trávník a udíkali za nimi. Druidský rozhodčí už byl notně rozčilený, protože jako zběsilý troubil na roh, ale nikdo si ho nevsímal. Vylil si tedy zlost na římanech, kteří se mu připlétli do cesty.

„Ne, to by nešlo! Už takhle je tu dost zmatku. Nehrající, okamžitě opusťte hřiště!“

Nebylo mu to ovšem nic platné, protože od toho chlapíčka bez kníru se mu dostalo jen pohrdavé odpovědi-rozkazu: „Ve jménu Říma, ustupte z cesty!“

„Dobrá muži,“ zkusil to Asterix po Britském způsobu, když doběhl k chlapíkovi s červeným křížem na triku, „rádi bychom koupili ten sud.“ Ten se ale jen zamračil a příkře odmítl: „Oubávám se, že je to zhoula nemožné. Poutřebujeme ho totiž na oušetření hráčů.“

Jejich poklidný rozhovor přerušili supící Římané: „Chopte se toho sudu!“

„To snad ne. Římani!“ zvolal vyděšeně Asterix, který o nich dosud neměl ani ponětí, „pojď nám přece pomoci, Obelixi!“

„Už běžím“, zakřičel Obelix, vzal míčudu do ruky a vmžiku byl u Asterixe, kde popadl sud s kouzelným lektvarem a upaloval pryč.

Ted' už byl na hřišti dokonalý galimatyáš. Vepředu utíkal Obelix s míčem a sudem, v závěsu za ním Jaxitax a Asterix, za nimi legionáři v civilu, kteří se vehementně dožadovali „svého“ sudu. Po hřišti běhali zmatení hráči Arsenanu i Manchesternu a snažili se Obelixe zastavit, či mu jinak sebrat míč. Diváci jásali. Druidský rozhodčí troubil jako na lesy, ale nikdo si ho nevšímal.

„Járku, Obelixi, přece jenom bys jim mouhl vrátit tu míčudu, aby mohli pokračovat ve hře.“

„Do toho GALIE!“ vykřikl Obelix a zahodil míčudu. Ta přistála v rukách udiveného římského desátníka v přestrojení.

„Coto?“ stihl si jen pomyslet a skončil pod hromadou hráčů Arsenanu i Manchesternu.

4.8 Karambol na řece

Asterix, Obelix a Jaxitax stále utíkali, dostali se ven ze stadionu a běželi dál.

„Járku, řeka je přímo před námi. Unikneme po ní!“ Jak doběhli k řece, zmerčili, že římská legionáři, zmlácení a potlučení od hráčů obou mužstev, už vybíhají ze stadionu.

„Rychle, naskočte do loďky!“ zavelel Asterix a odrazili.

Když ke břehu dorazili římané, byli už pěkných pár yardů od břehu.

„Máme je pronásledovat, desátníku?“ ptal se nejméně otlučený legionář.

„To by bylo zbytečné. S útekem po řece jsme počítali. Naše strážní lodě už je zastaví.“

A vskutku. Jen co na veslici propluli zátočinou, spatřili před sebou římskou galériu.

„Ou. Jak nemilé. Římská galéra.“

„Vzdejte se, u Joviše!“

„Nikdy u Teutatise!“

„Jak chcete! Dostaneme vás! Pal!“ Obroský kámen vystřelený z katapultu plachtil, letěl, řítit se vzduchem. Co Říman chtěl a co čert nechtěl, kámen dopadl přímo na jejich malou veslici. Ta se roztránila na kusy a kouzelný lektvar se vylil do vod Temže.

„Hahahahaha!“, smál se římský důstojník z galéry, „dostali jsme je! Pojed'me to oznámit Gaiu Koněprusovi. Určitě dostaneme proopusťák a lístek do cirkusu!“ Zařadili zpátečku, opřeli se do vesel a s větrem o závod odpluli.

Jak Galové viděli, že odplouvají a drásali se na břeh. „To od nich nebylo fér,“ posteskl si Jaxitax.

„Strefili se kamenem přímo do sudu,“ přidal se Asterix.

Obelix smutně popotáhl a posteskl si: „Ani jsme jim nestihli pořádně nařezat.“

„Potom všem, co jsme prožili,“ naříkal Asterix.

„Piráti. Římani. Féničané!“

„Féničané! Právě mě něco napadlo. Jdeme do Jaxitaxy vesnice.“

Obelix a Jaxitax se na sebe podívali, pokrčili rameny, ale neřekli nic.

4.9 V britské vesnici

A tak se bez nežádoucí pozornosti Římanů dostali naši přátelé do Jaxitaxy vesnice, která stále ještě odolávala Římanům, bez větších problémů. Jen jednou je cestou zastavila hlídka a Obelix měl plné ruce práce, aby jim bez Asterixovi pomoci dal co proto. Ve vesnici byli jaksepatří uvítáni velkým náčelníkem Thabigbossem. Když mu ale vylíčili, jak je Římané připravili o kouzelný lektvar, byla naděje rychle vystřídána zoufalstvím.

Když v tom osvědčil Asterixe genialní nápad. „Nezoufejte u Teutatis! Kouzelný lektvar sice nemáme, ale můžeme vám ho uvařit! Potřebujeme velký hrnc horké vody!“

„Jsme zachráněni!“

„Není-liž to úžasné?“

„Vskutku to je!“ jásal Jaxitax, Thebigboss i jeho pobočníci a všichni odběhli shánět hrnc horké vody.

Když Obelix a Asterix osaměli a vydali se do náčelníkova domu, naklonil se Obelix k Asterixovi a zvědavě zašeptal: „Ty umíš uvařit kouzelný lektvar, Asterixi?“

„Neumím, Obelixi, pouze náš druid zná tajemství kouzelného nápoje,“ zašeptal potměšile Asterix a teatrálně vytáhl z kapsy malý váček sušených bylin, „Ale vzpomněl jsem si na tyhle byliny z barbarských zemí, které jsme dostali od Féničanů, když jsme je zachránili před piráty. Mají nejspíše účinky, o kterých nemáme tušení. Určitě Ale dodají našim Britským přátelům odvalu, kterou tolik potřebují.“ Rozrazil se dveře a do místnosti vpadli Jaxitax s Thebigbossem. Za nimi jiní Britové táhli hrnc s horkou vodou.

„Járku, to je ale kousek štěstí, že umíte připravit kouzelný nápoj!“ zářil radostí Jaxitax.

Thebigboss byl zase náramně zvědavý: „Bude to trvat dlouho?“

Asterix vzal sušené byliny, jemně je rozdrtil v dlani a vhodil do kotle s horkou vodou. Potom vzal obrovskou vařečku a začal míchat. Po několika minutách voda zčervenala. „Tak a je to hotové. Zavolej své muže,“ řekl Asterix náčelníkovi.

Ten nijak neskrýval své nadšení: „Ou?! To je celé?! Je to tak jednoduché, jako by to byl náš vlastní recept.“

Britští válečníci se disciplinovaně utvořili řadu a vytáhly svoje šálky na horkou vodu o páté. Asterix jim rozdělával svůj „kouzelný nápoj“ a byl bombardován neustálými dotazy.

„Mohl bych doustat do kouzelného lektvaru kapku mléka?“

„Není doufám v tom kouzelné? Nemám v Galskou kuchyni důvěru.“

Obelix, který se mohl po kouzelném lektvaru utlouct si jen ťukal na čelo. „Ti Britové jsou fakt blázni.“

Thebigboss si utřel kníry ubrouskem a bojovně prohlásil: „Nuže, nezbývá, než očekávat Římský útok.“

Venku, za dřevěnou palisádou čekali nastoupení Římanů na zahájení útoku. Jejich velitel seděl na koni a pronášel motivační řeč. „Setníci, desátníci a legionáři! Naši oblétání přišli nejen o kouzelný lektvar, ale i o své Galské spojence. Veškeré nebezpečí je zažehnáno. Čeká vás snadné vítězství bez nejmenších překážek. Buse se vám to líbit! Do útoku!“

Vtom se z palisády ozval silný hlas. „JSME TADY, ŘÍMANI! A MÁME KOUZELNÝ LEKTVAR!“

Římané se zastavili a srotili se do kruhu a šeptali si: „Toho já znám, to je Asterix, byl jsem v posádce v Akvariū!“

„Jesti je tu Asterix, tak jeho kamarád Obelix nebude daleko!“

„Obelix? Ten šílenec? No to snad ne!“

„A prý dali Britům napít kouzelného lektvaru!“ Jejich velitel zrudnul a byl vzteky bez sebe.

„Co to má znamenat u Joviše! Přece vás nezastaví jeden prťavý Gal s prořízlou pusou! Do útoku!“

Na hradby se vykoul Obelix. „Jistě! Do útoku! Poslechněte přece svého velitele!“

Římané nastoupili před zavřenou bránu vesnice. Jejich meče, štíty i kopí se třepali jako osiky. Ticho před bouří. Vtom se dveře s prasknutím otevřely. Za nimi se objevil Obelix, za kterým se tlačila celá vesnice. Asterix se prodral dopředu a zakřičel Obelixovi do ucha: „U Teutatise, Obelixi, jsme tu jen hosti!“

„Já vím, ale hosti mají přednost,“ obpověděl Obelix a rozběhl se v čele zuřivé vesnice a vrazil jako klín do nastoupené Římské armády.

BUM! PRÁSK! PLESK! PRÁSK! BUB! BUMBÁC!

Římané se dali na neuspořádaný ústup.

„Oni utíkají u Teutatise!“

„Vítězství!“

„Je to douma!“ Křičeli Britové jeden přes druhého.

4.10 Hurá do Galie!

Za chvíli bylo po boji a okolo vesnice se povalovaly římské štíty, přilbice, sandály, meče a sem tam i samotní Římané. Thebigboss byl dojetím bez sebe a děkoval Asterixovi, seč mohl. „Díky, díky Asterixi! To s vvaší pomocí jsme Římany pourazili. Mám je v úmyslu pronásledovat a osvobodit celou Británii.“

Asterix se začervenal a kajícně se přiznal. „Víte, ten nápoj, co jsme vám dali nebyl opravdový kouzelný lektvar. . . “

„Já to tušil!“ opáčil Thebigboss, „dodal ale našim válečníkům odvalu, moji muži boujovali jako lvi a my zvítězili. Až se vrátíte do Galie, pošlete mi trochu víc té byliny. Udělám z ní náš národní nápoj.“

Nastal čas, aby se naši přátelé rozloučili. „Nashledanou, Jaxitaxi. Vrátime se do Galie. Naše poslání skončilo.“

„Zůstaňte ještě chvíli,“ lákal je Jaxitax, „Na důkaz našeho vděku vám uchystáme výtečnou hostinu. Bude vařený divočák, vařené hovězí, vaře. . . “ Dořict už to ale nestihl, protože se Obelix, jak uslyšel o vařeném divočákovi obrátil na cestu domů a utíkal k lesu.

„Honem, musíme domů!“ halekal, než zmizel za obzorem.

„Bylo to vskutku obrovské, mít vás tady! Bylo!“ Neudržel se Jaxitax a upustil slzu.

„Jednou nám to oplatíte!“ rozloučil se Asterix a zmizel za Obelixem.

Asterix a Obelix veslovali přes moře do Británie. „Už se nemůžu dočka, až budeme v Galii,“ povzdechl si Obelix a zakručelo mu v břiše, „dokonce mám takový hlad, že mám chuť ti navrhnout, abychom se pirátům obloukem vyhnuli, kdybychom na nějaké narazili.“ Za chvíli se na obzoru objevil pirátská loď. Jak její kapitán spatřil Galy, propadl zoufalství.

„NÉÉÉÉ, zase oni! Podejte mi sekeru!“ Když mu donesli obří sekeru, jal se kapitán sekát do dna lodi.

„Asterixi? Copak to ten kapitán vyvádí?“ zaptal se nechápavě Obelix a vesloval dál směrem ke Galii.

Kapitán se jim vysmíval. „Tentokrát jsem vyhrál! Už nestihnete potopit mou loď!“ a zmizel pod hladinou.

V Galii se na jejich počest konala velká hostina. Trubadix byl jako obvykle přivázaný ke stromu. Asterix měl co vyprávět o cestě do Británie a Obelix se shledal se dvěma nejmilejšími přáteli – s Idefixem a pečeným divočákem.

„Ať žije Galie!“ neslo se nocí do dále.

„Poslyš, Panoramixi,“ otočil se na druida Asterix, když ruch hostiny trochu utichl vytáhl zbytky rostliny od Féničanů a zeptal se: „nevíš, co to bylo za bylinu, co jsi mi s sebou přibalil?“

„Ó ano, ta bylina pochází z dalekých barbarských zemí,“ vysvětloval Panoramix Asterixovi a napili se dobrého červeného vína.

„A jak se jmenuje?“

„ČAJ!“

Kapitola 5

Asterix a zlatý srp

5.1 Zlomený srp

V poklidné vesnici vládne klid a mír. Asterix se vrací z lovu na divočáky, Obelix, brusič a dodavatel menhirů se při zpěvu radostně oddává práci. Bard Samolibix vyučuje děti. Zkrátka všichni žijí v poklidu, dostatku a s pohodou v duši.

Náhle se však ozve rána jako z děla a přidušené zvolání: „U Teutatis!“ Celá vesnice rázem ztuhne.

Jako první se vzpamatuje Asterix a zvolá: „Vždyť to je druid Panoramix!“ Kdo má nohy uhání k nedalekému dubu, na jehož větví se zmítá druidovo tělo. Statný Obelix ho z koruny bezpečně sundá dolů, nicméně Panoramix to nadlouho neuklidnilo a huláká: „U Belenose, Toutatis a Belisamy! Zlomil se mi můj zlatý srp! No to je nadělení! Aby mělo jmelí magické účinky, musí se sekat zlatým srpem! Taková smůla! Mám se zakrátko vydat do Karnutského lesa, kde se koná výroční valná hromada galských druidů. Bez srpu se tam nemůžu ukázat!“

„Tak si koupíš nový srp!“ Navrhuje Asterix.

„Pořádné srpy jsou nedostatkové! Ty nejlepší, s jakými mohu pracovat, vyrábí slavný Amerik v daleké Lutecii,“ posteskl si Panoramix.

„To je fakt. Srpy od Americe jsou nejlepší, to je dobře známo.“ Přitakává Asterix. Lutecie je však daleko a cesta tam vede přes lesy plné barbarů a loupežníků.

Statečný Asterix se však nenechá zastrašit a povídá: „Rád do Lutecie zajdu, ó druide!“

Panoramix však odmítá: „Děkuji ti za ochotu, Asterixi, ale nemohu tě nechat jít do Lutecie, je to moc daleko a moc nebezpečné.“

„V tom případě vyrazím na vlastní pěst,“ nenechá se odbýt Asterix a vykročí směrem k bráně.

„Tak dobrá, přijímám,“ souhlasí Panoramix.

Náhle se však do řeči vloží Obelix: „Chci jít taky! Amerik je můj vzdálený bratranec. Ten to z naší rodiny dotáhl nejdál“ Panoramix dal Asterixovi lahvičku kouzelného lektvaru a Majestatix jim popřál šťastnou cestu. Naši přátelé vyrazili.

5.2 Na cestě

„Prý je teď v lese spousta loupežníků. Cucnu si trochu kouzelného lektvaru.“ říká Asterix a otevírá lahvičku.

„Mně ho nikdy nikdo nechce dát! Že prý jsem spadl do kotle s nápojem, když jsem byl malý. To je nespravedlivé!“ Stěžuje si Obelix.

Z nedalekého houští však náhle vyběhnou lapkové a křičí: „Dejte nám své zlato!“

Během několika vteřin jsou všichni loupežníci zmlácení na hromadě a Asterix říká Obelixovi: „Doufám, že cestou nepotkáme moc loupežníků. Snižuje nám to průměrnou cestovní rychlost.“

Rozhodli se přenocovat v Hostinci Barbara Kajícíka, který je vyhlášený svou specialitou – pečeným divočákem.

Hostinský se ptá: „A kampak jdete?“

„Do Lutecie, koupit zlatý srp,“ odvětil Asterix.

„Ale sehnat zlatý srp je dnes v Lutecii hrozně těžké,“ podivil se hostinský.

„Máme dobrou adresu“ prohlásil s plnou pusou divočáka Obelix. Druhý den vyrazili časně z rána cestou akorát zmlátili několik tlup loupežníků, zkrátka pohoda a klídek.

Až jednoho dne se Asterix zarazí a zvolá: „Obelixa, koukej! Lutecie!“

5.3 V Lutecii

„Ta je ale velká,“ souká ze sebe Obelix, zjevně udivený tím, co vidí.

„To je lidí! Jak tu můžou žít?...Vzduch je tu zkažený! Pojd'me najít Amerixův dům,“ huláká Asterix. Došli k Amerixovu domu a zabouchali na dveře, nikdo tam nebyl. Šli se tedy zeptat do hospody.

„Co vy budete ráčit,“ zeptal se hostinský.

„Dva mázy kvasu! A dobrou míru,“ odpověděl Asterix a říká: „Povězte, příteli, znáte Amerixe, obchodníka se srpy?“

„Amerixe? Já nikoho takového jména neznám. Dopíte suděčky, já musím zavírat!“ Asterix s Obelixem odešli a hostinský se s kápí na hlavě plížil k nedalekému stavení. Zabouchal na dveře a zevnitř se ozvalo: „Co chceš?“

„Já jsem vás přišel varovat, dva chlápci hledají Amerixe!“

„Amerixe? A to se podívejme. Jak vypadají?“ zeptal se neznámý.

„Žádné zvláštní znamení. Velký Gal a malý Gal,“ odpověděl hostinský.

„Dobře, mazej a koukej mlčet, je-li ti život milý,“ řekl neznámý a hodil hostinskému několik mincí.

„Buďte klidný, budu mlčet jako hrob,“ ujistil ho hostinský.

Neznámý muž se je vydal hledat. Netrvalo dlouho a zahlédl je na druhé straně ulice. Rozběhl se a schválně do nich vrazil a hned na to ze sebe vypravil: „Omlouvám se za svoji nešikovnost“

„To nic,“ vyrazil ze sebe Asterix.

„Nevadí, nic se nestalo,“ přidal se Obelix.

„Vidím, že jste cizinci. Snad bych vám mohl být nápomocen?“ nabízí se neznámý.

„Hledáme Amerixe“ řekl Obelix.

„Amerixe? To je můj nejlepší přítel,“ zalhal neznámý.

„A proč ho hledáte?“

„Chceme si od něj koupit zlatý srp,“ odpověděl Asterix.

„Amerix odešel do důchodu. Opustil Lutecii,“ znovu zalhal neznámý padouch a mluvil dál: „Ale to nevadí, mohu vám opatřit srpy za dobrou cenu.“

Neznámý padouch je zavedl do hospody U Žroutixe. Do místnosti vešel Žroutix a povídá: „Můj přítel Pomalix mi řekl, že sháníte zlaté srpy?“

„Je to tak,“ ujistil ho Asterix.
 „Jeden prvotřídní srp za 3000 zlaťáků. Platí?“ nabídl Žroutix.
 „Cože? Mám jen 100. To je cena srpu!“ rozčilil se Asterix.
 „Berte, nebo nechte být! S blížícím se sjezdem v Karnutském lese nejsou srpy v Lutecii k sehnání,“ řekl Žroutix.
 „To je pěkná zlodějina“ rozkřičel se Asterix.
 „Už mi sem žádné obejdy nevod!“ utrl se Žroutix na Pomalixe.
 „Kdo že je obejda?“ Zahulákal Asterix a vrhl se na majitele podniku. V hospodě se strhla bitka, a když skončila, bylo to tam k nepoznání. Hospoda byla zcela zničená.
 Tu náhle vrazil do zničené hospody oddíl Římanů a jejich velitel se ptá Aterixe a Obelixe:
 „Tohle máte na svědomí vy?“
 „A to jsme se ještě ovládali!“ prohlásil hrdě Asterix.
 „Pojďte se mnou! Vysvětlíte to setníkovi“ rozkázal velitel.

5.4 V římském paláci

„Ustupte! Ustupte!“ křičí římský velitel a probíjí si cestu davem. Po hodině chůze dorazili do římského paláce.
 „Ave, buď zdrav, setníku!“ zdraví velitel.
 „Ave, desátníku! Co se děje?“ Táže se setník.
 „Tihle dva muži zničili Žroutixův podnik“ Hlásí desátník a ukazuje na naše dva přátele.
 „Správně.“ Říká s úsměvem setník. „Ať ty dva Galy zavřou do vězení. Soudit je budeme, až si vzpomeneme.“
 „U Toutatise! Už toho začínám mít dost!“ Rozkřičel se Asterix.
 „Ticho Gale,“ opětoval palbu setník. Do místnosti vešel sluha a oznámil jim, že vyrušili prefekta při jídle.
 Setník toho využil a řekl: „Vidíte. Co jste způsobili? Vyrušili jste prefekta Lutecie. Teď to pěkně vysvětlíte jemu!“
 „Co je to za lidi, co mě ruší při jídle?“ Táže se nechutně obtloustlý prefekt rozvalující se na pohovce.
 „Galové! Jde o rvačku mezi Galy,“ odpovídá zdvořile setník.
 „Už mám těch Galů plné zuby. Pořád se rvou. Taková otrava. . .“
 „Tihle dva Galové zničili Žroutixův podnik,“ udal setník důvod, proč je vede k prefektovi.
 „Vypili jste příliš mnoho kvasu?“ Ptá se prefekt Galů.
 „Ne, jenom jsme chtěli koupit zlatý srp pro našeho druida,“ odpověděl Asterix.

5.5 Na stopě

Prefekt rozhodl, že jsou propuštěni a tak se jich ujal setník a vedl je ven z paláce. Řekl jim: „V Lutecii je banda podvodníků, kteří kšeftují se zlatými srpy. Ty jsou teď kvůli sjezdu v Karnutském lese velmi žádané a dostanou se jen u té podloudné bandy. Hlavně od té doby, co Amerik zmizel, aniž by nechal adresu.“

„Ale třeba ti podvodníci Americe unesli?“ Strachoval se Asterix.
 „Unesli, nebo zabili. Běžte a raději se nevracejte,“ odvětil setník.
 „Búúú! Můj ubohý bratranec Amerix. Búúú! Můj ubohý bratranec Amerix,“ brečel Obelix.
 „Najdeme ho Obelixi,“ snaží se ho utěšit Asterix.

„A jak vlastně ten tvůj bratranec vypadá?“

„Jak vypadá? Nikdy jsem ho neviděl,“ zafňukal Obelix.

„Pojďme k němu. Třeba tam na něco narazíme,“ navrhl Asterix.

Obelix vypáčil dveře a vešli dovnitř. „To je ale binec! Zvláštní. V naší rodině jsme spíš pořádní,“ podivil se Obelix.

„Došlo tu k bitce. Podívej, Amerix tu nechal své věci i kuchyňské náčiní, ale chybí jeho nářadí, srpy a zlato. Tvého bratrance odvedli podloudníci se srpy,“ usoudil Asterix.

„Búúú! Chudák Amerix!“ Oddává se pláči Obelix.

„To dokazuje, že Amerix žije! U Toutatise, my ho najdeme! Usadíme se tady a pro začátek si nakoupíme,“ rozhodl Asterix. O chvíli později už sedí u stolu a hodují. K jídlu mají, jak jinak, divočáka.

„Divočák je v Lutecii příšerně drahý!“ Postěžoval si Asterix.

„A prodavač říkal, že ceny ještě stoupnou,“ dodal Obelix

Nad Lutecií vychází slunce pozdravované raným galským kohoutem. . . „Kykyriký!!!“

„Vstávej, Obelixi! Musíme začít s pátráním. Nejprve bych zašel do té hospody, jejíž majitel nás pak udal Pomalixovi, tam určitě něco zjistíme.“ Navrhl Asterix.

Vyrazili tedy do hospody, kde byli, když přišli do Lutecie. Tam zjistili, že ji ten muž prodal a odjel volským potahem do Gergovie. Rozhodli se, že ho doženou.

„Nemůže být daleko, a pěšky postupujeme stejně rychle jako voli!“ Říká Asterix a v tomtéž okamžiku Obelix zvolá: „Támhle je ten hostinský!“

Začíná šílené pronásledování. Nakonec ho chytili a Asterix se zeptal: „Kde je Amerix? Vyklop všechno, co víš!“

Hostinský se dal do vysvětlování: „Jednou přišli nějací chlápci a odvedli Amerixe. Já šel kolem a oni mě chtěli odvést taky. Potom mě jeden z nich, Pomalix, pustil s podmínkou, že jim řeknu když někdo bude hledat Amerixe. Udělali ze mě spiklence, já za nic nemohu! Dám vám adresu Pomalixe.“

Naši přátelé dorazili do Pomalixova domu, všechno převrátili naruby, ale Pomalix nikde. Toho rámusu si však všimla nedaleká římská hlídka a zatkla je. Ve vězení se setkali s podnapilým Galem, od kterého se dozvěděli, že Žroutix s Pomalixem se často setkávali pod jakýmsi dolmenem za městem.

5.6 Pátrání

Vylomili tedy mříž, zmlátili několik set římských vojáků a šli hledat dolmen. Od místních se dozvěděli, že v lese, ve kterém je dolmen řádí spousta loupežnických band a vlčích smeček. Hned na kraji lesa vyřídili asi třicet vlků a v lese potkali jednoho zbloudilého loupežníka.

„Támhle je ten dolmen, Obelixi! Našli jsme ho! U tohoto dolmenu mají dostaveníčko podloudníci se srpy. . . počíháme si na něj!“ Rozhodl Asterix.

Vylezli tedy na strom a číhali na Pomalixe. Hodiny se vlekly a pořád nikdo. Najednou však uslyšeli kroky. K dolmenu se blížil Pomalix, zalezl pod něj a zmizel v tajném vchodu do podzemí. Asterix a Obelix se vydali za ním. A najednou to spatřili, tisíce zlatých srpů ležely vyskládané v policích. Náhle se za nimi ozvalo: „Chopte se jich“

Byl to Žroutix a jeho banda podloudníků ze srpy, bylo jich asi dvacet. Asterix a Obelix je opět zmlátili takovým způsobem, že na to do smrti nezapomenou. Pomalix dostal asi největší nakládačku a tak jim řekl, že jejich hlavním šéfem je prefekt.

5.7 Osvobození Amerixe a návrat domů

Dorazili tedy do města za setníkem a Asterix řekl: „Váš prefekt je bandita, obchoduje načerno se srpy!“

„Co si to dovoluješ Gale?“ Zahřímal setník.

Prefekt ho však umlčel: „Nechte ho, mluví pravdu jsem skutečně jejich šéfem. Dělal jsem to kvůli zlatu, to je jedna z mála věcí, které mě ještě baví. Hra skončila.“

„A kde je Amerix?“ Zeptal se Asterix.

„Ve sklepě, ková tam srpy,“ lhostejně odvětil prefekt. Vydali se tedy do sklepa a zesláblého Amerixe osvobodili.

„Jsem vaším dlužníkem, a proto vám dám tento srp, je nejhezčí ze všech,“ řekl Amerix.

„Nashledanou, bratranče Amerixi! Přijď nás brzy navštívit!“ Huláká Obelix. Po cestě zmlátili spoustu loupežníků, snědli plno divočáků a ve vesnici se jim dostalo bouřlivého přivítání.

Asterix předal zlatý srp: „Tady máš zlatý srp, ó Panoramixi, náš druide!“

„Děkuji, přátelé, věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout!“ Raduje se Panoramix.

Všichni Galové z vesnice se shromáždili, aby oslavili návrat hrdinů a získání zlatého srpů, který bude dělat vesnici čest. Vlastně tam nebyli všichni, bard Samolibix ležel spoutaný za vesnicí, takže nehrozilo, že by začal zpívat.